

HARRIET HAWKE

GREȘEȘTI ODATĂ, GREȘEȘTI MEREU!

Senzational!

Cititorii fideli Editurii ZZ vor primi din partea noastră premiile:

1. AUTOTURISM DACIA 1310
2. TV COLOR
3. TV COLOR
4. TV COLOR
5. VIDEO VHS
6. VIDEO VHS
7. VIDEO VHS
8. RADIO CASETOFON
9. RADIO CASETOFON
10. RADIO CASETOFON
11-20. 10 CADOURI SURPRIZĂ (conţinând casete video, cărţi etc.)

Pentru a câştiga un premiu este de ajuns să citiţi cărţile colecţiei TANDREŢE ale EDITURII ZZ şi să trimiteţi această pagină decupată din primele 10 titluri apărute, pe adresa redacţiei:

Editura ZZ, str. Siret 15-A, Sector 1, Bucureşti.

TEL. 666.52.98 TEL. + FAX 311.05.62

NR. 10 **GREŞEŞI O DATĂ, GREŞEŞTI MEREU**

SUCCES!

Ultimul număr al primei serii apare pe 24 octombrie 1994.

Pentru a putea câştiga unul din premiile anunţate, vă rugăm să expediaţi toate cele 10 pagini-talon într-un singur plic, pe adresa editurii. Pot participa la tragerea la

sorți toate plicurile care conțin 10 pagini-talon, indiferent de numărul apariției. Termenul limită de expediere este 24 noiembrie 1994 (data poștei).

Rezultatele tragerii la sorți vor fi publicate pe 6 decembrie (de Moș Nicolae) în "Evenimentul Zilei" și "România liberă".

Colecția TANDREȚE continuă!

Începând cu numărul 11, lansăm un nou concurs, cu premii excepționale.

Noile numere vor apărea din trei în trei săptămâni.

Harriet Hawke

GREŞEŞTI O DATĂ, GREŞEŞTI MEREU

Editor:
Rusu Zamfir

Coperta:
George Cristea

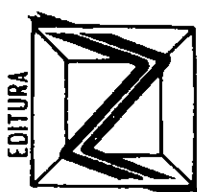
Copyright 1987/1993=Bastei-Verlag Gustav H.Lubbe GmbH&Co, Bergisch Gladbach 2, RFG.
Toate drepturile aparțin Editurii Z

Harriet Hawke

GREȘEȘTI O DATĂ, GREȘEȘTI MEREU

Traducere de

Dan Diaconescu

1994

1

– E-N REGULĂ, PĂPUȘICO. Și acum, încă o dată, totul de la început. Însă cu ceva mai mult suflet de astă dată. Hai, arată-mi de ce ești în stare! Sunt foarte sigur că până la urmă ai să reușești. De ce ești atât de crispată astăzi? E nevoie de ceva mai multă dăruire.

Fred Wilson se apropie cu un pas și atinse sânul lui Patty.

– Fără chestii din astea, Fred, șuieră ea furioasă, răsucindu-se. Știi prea bine că nu înghit așa ceva.

– Ei haide, nu mai fă atâtea figuri, păpușico! Trage sutienul puțin mai jos. Vreau ceva mai mult pentru banii pe care ți-i plătesc. Bărbatul își proptise pumnii în șolduri și o contempla cu o privire plină de speranțe. Închisese pe jumătate unul din ochi pentru a și-l feri de fumul țigării care-i spânzura în colțul buzelor.

Patty Dawson nu-și putea aminti să-l fi văzut vreodată pe Fred Wilson fără țigară. De îndată ce o termina pe una și-o și aprindea pe următoarea. Mijlociul și arătătorul i se îngălbeniseră, la fel ca și dinții, veșnic pătați de nicotină.

– Aşa-i mai bine? întrebă ea după ce-şi trase puţin mai jos cupele sutienului.

– Ce model oribil, mârâi el, clătinând nemulţumit din cap. Este aproape incredibil cum o femeie se chinuie de bunăvoie, înghesuindu-şi trupul într-un astfel de instrument de tortură. Dar, spre norocul meu, asta-i o treabă care nu mă priveşte defel, nu-i aşa? Hai să ne vedem de treabă! Eşti gata, păpuşico?

– Din partea mea, putem continua, Fred. Aş fi fericită să termin cât mai repede.

Patty era în picioare, pe un podium mic, în mijlocul atelierului lui Fred. Purta un portjartier minuscul roz şi un sutien de aceeaşi culoare. Pentru a pune mai bine în valoare culoarea lenjeriei îşi unsese corpul, de la gât până la coapse, cu o loţiune care dădea pielii sale o nuanţă arămie.

– Pieptul aplecat mai mult înainte, îi comandă Fred, în timp ce apăsa declanşatorul aparatului de fotografiat. Se învârtea în jurul ei gesticulând, într-un dans sălbatic, strigându-şi ordinele cu voce piţigăiată, făcând-o să adopte mereu alte şi alte poziţii.

– Eşti minunată, păpuşico! cârâi el plin de încântare. Acum trage puţin genunchiul înapoi şi răsuceşte-te un pic spre lateral!

Patty, cu ochii pe jumătate închişi, se supunea ordinelor sale.

– Foarte bine așa! Nu mișca, acum! Asta a fost. Știam eu că ai să reușești, până la urmă. Zău așa, păpușico, ești un talent înnăscut! Cu tine îmi face o deosebită plăcere, de fiecare dată. Fred Wilson schimbă rola de film, cu un gest mecanic. Apoi își aprinse o altă țigară.

– Încă o dată? oftă Patty, aruncând o privire furișată spre pendula cea mare. Stăm deja de peste o oră aici. Știi, încep să-mi doresc să scap odată de povestea asta. Sutienul mă strânge al naibii, încât am senzația că nu mai am aer.

Fred Wilson își frecă ochii, puternic înroșiți din cauza fumului.

– E-n regulă, păpușico. Cred că am tot ce-mi trebuia. Gata, *a murit!*

Așeză aparatul de fotografiat pe masă și-și turnă un pahar de whisky.

– Vrei și tu unul? o întrebă el peste umăr, în timp ce Patty își îmbrăca halatul de casă, pe care-l aruncase pe spătarul unui fotoliu.

– Cu plăcere. Chiar simțeam nevoie de ceva tare. Luă recunoscătoare paharul pe care i-l întindea.

Bărbatul era acum cu totul altul. Agitația înfrigurată de adineauri dispăruse fără urmă. O cuprinse pe Patty cu brațul și o strânse la piept, cu un gest aproape tandru.

– Ai fost formidabilă, fato, zău așa! îi spuse el din nou. Ești cea mai bună din branșă.

Patty râse amar și bău o înghițitură. Alcoolul îi ardea gâtul, îl simțea cum îi trece direct în sânge, redându-i pofta de viață.

– Drăguț din partea ta că-mi spui asta, Fred, șopti ea în timp ce se așeza într-unul din cele două fotolii acoperite cu material de prelată, care se aflau lângă măsuța rotundă. Dar nu-mi este de nici un folos. Oricât de formidabilă aș fi, Balden nu-mi dă și alt gen de contracte. Mereu numai costume de baie și lenjerie de corp, așa că mi-a ieșit pe nas.

Patricia Dawson se afla de-acum de aproape doi ani și jumătate în Los Angeles. Crescută în Elk City, un orășel de provincie adormit din Oklahoma, visase din fragedă adolescență să ajungă manechin într-o bună zi. După ce absolvise colegiul, urmase un curs de specialitate în Dallas, după care își încercase norocul în California.

La început, Patricia, pe care prietenii o strigau Patty, își făcuse vise mărețe. Sperase să devină un top-model de renume. Dar apoi fusese nevoită să accepte o altă realitate. Alergase de la o agenție la alta, își tocise pingelele în speranța de a primi un angajament.

Primită peste tot cu zâmbete pline de amabilitate, i se promitea că va fi chemată de îndată ce avea să se ivească ceva corespunzător pentru ea. La început fusese destul

de naivă să creadă în aceste promisiuni. Nimeni nu o căutase însă vreodată.

Se pregătise deja sufletește să se reîntoarcă, resemnată, în orășelul natal, la părinți, când o întâmplare norocoasă o ajută să obțină totuși un prim angajament.

Se aflase pentru a nu știu câta oară în anticamera lui Kenneth Balden când, dintr-o dată, ușa se dădu la perete și ieși o roșcată care trecu pe lângă ea cu un mers precipitat, spumegând de furie. Patty știa cine este. Se numea Eleonore Berger și era considerată unul dintre manechinele cele mai bine plătite.

Știa, de asemenea, că Eleonore era calul de bătaie al *Agenției Balden.* Se zvonea despre ea că este mofturoasă și că își dă aere de mare vedetă. Când ușa anticamerei se închise, trântindu-se cu mare zgomot în urma ei, în pragul biroului își făcu apariția însuși proprietarul agenției.

Kenneth Balden avea în jur de patruzeci și cinci de ani, un început de chelie și era de statură mijlocie. Ochii îi sclipeau cu răutate. Lovea fără încetare cu pumnul în palma celeilalte mâini, într-un gest necontrolat. Nu acordă nici cea mai mică atenție lui Patty.

– Ticăloasa! îi șuieră el secretarei. M-a lăsat baltă. Dar o să-și primească ea răsplata cuvenită, nici o grijă. Am suportat toanele lui Eleonore mai mult decât era cazul. Acum însă gata, s-a terminat! Am s-o distrug. Am eu grijă să nu mai primească nici un angajament, nicăieri!

Se va întoarce ea, târându-se în genunchi, și mă va implora să-i permit să lucreze din nou. Pe cât este de adevărat că mă numesc Kenneth Balden. Jur!

Se plesni din nou cu pumnul în palmă. Apoi, într-o fracțiune de secundă, își recăpătă stăpânirea de sine. Dacă doar cu o clipă în urmă ridicase tonul, țipând cu voce stridentă, acum vorbea cât se poate de calm și cumpătat.

– Problema noastră cea mai stringentă o reprezintă fotografiile pe care trebuie să le facem în această după-amiază pentru reclama de cafea. Am nevoie de un manechin care să o înlocuiască pe Eleonor, și asta în zece minute.

La aceste cuvinte, secretara lui Balden, o femeie de vârstă mjilocie, plină de solicitudine, se apucase să scotocească febril în maldărul de hârtii de pe biroul ei. Patty își luase inima în dinți, respirase profund și pășise în fața lui Kenneth Balden.

– Luați-mă pe mine, domnule! îi spusese ea cu un zâmbet cuceritor.

El o cântări din priviri, studiind-o din cap până-n picioare.

– Ai stat vreodată în fața aparatului de fotografiat? o întrebase el, invitând-o cu un gest să-l urmeze în biroul său. Trage-ți rochia în sus, fetițo! îi ceru el. Să-ți văd picioarele. Se așezase în spatele biroului și-și sprijinise

bărbia în palmă. Ei, hai, nu te mai fandosi atâta, mormăise el când ea își ridicase rochia doar puțin deasupra genunchiului. Te afli într-o agenție de fotomodele și nicidecum într-o mănăstire de maici, ce dracu'!

Chiar și astăzi Patty mai simțea privirile pofticioase ale lui Balden, plimbându-i-se pe trup. Plescăise cu buzele lui cărnoase când își ridicase pentru câteva clipe rochia până în talie. Nu va uita niciodată cum își țuguiase apoi buzele groase, în timp ce se holba la ea, parcă pândind-o. Se simțise îngrozitor de umilită.

Nu faptul că îi ceruse să-i arate picioarele. Asta făcea parte din meserie și nu mai constituia nici o noutate pentru Patty. Modul în care o tratase Kenneth Balden o făcuse să se simtă de-a dreptul înjosită. Era ca și cum ea nu ar fi fost pentru el o ființă omenească, un suflet cu propriile-i sentimente, ci doar o bucată de carne.

Îi mai pusese câteva întrebări, după care îi împinsese în față un contract, pe care ea îl semnase după ce-l citise superficial. Astfel începuse totul. La vremea respectivă crezuse că era vorba de un moment de mare importanță. Și într-adevăr a primit după aceea o serie de angajamente mai mici.

Bău încă o înghițitură și-și ridică privirile spre Fred Wilson.

– N-ai putea pune o vorbă bună pentru mine la Balden?

Fotograful clătină din cap.

– Știi foarte bine că îmi pare rău pentru tine, Patty. Se fac de-acum cinci ani de când lucrez pentru Balden și mi-am făcut un principiu din a nu mă amesteca de loc în ceea ce nu mă privește. Nu am nici cea mai mică idee referitor la ce s-a petrecut între tine și Balden. Dar probabil că are el un motiv pentru care nu-ți dă nici un fel de alte angajamente.

Patty se ridică și se înfășură mai strâns în halatul de casă. *Să-i povestesc oare lui Fred ce mi s-a întâmplat cu câteva luni în urmă?* se întrebă ea. Dar apoi se răzgândi.

– Mă schimb și plec acasă, spuse ea. Ne vedem peste câteva zile la San Diego.

– Cine mai vine în afară de noi?

– Jennifer Lamb și Richard Hallway, răspunse ea, îndreptându-se spre baie. Cei doi pe care-i pomenise erau și ei manechine care lucrau cu contract pentru Balden. În San Diego aveau să pozeze câteva zile pentru o nouă colecție de costume de baie.

Nu e cine știe ce scofală nici angajamentul ăsta, își zise Patty, *dar, oricum, tot mai bine decât tâmpenia asta de lenjerie de corp pentru care am pozat astăzi.* Nu faptul că trebuia să pozeze pe jumătate goală o deranja. Avusese destul de mult timp să se obișnuiască cu lucrul acesta. În fond, avea un corp perfect, de care era, pe bună dreptate, mândră. O supăra însă că aceste fotografii erau plătite

mai prost decât celelalte. Cu toate că volumul de muncă era acelaşi.

Renunţă să mai şteargă loţiunea cu care îşi colorase pielea. Avea tot timpul să o facă mai târziu, acasă, în linişte. Era însă bucuroasă că se putea debarasa de corsetul acela. Îşi trase peste cap tricoul lejer din bumbac, pe care-l croşetase cu mâna ei, apoi îmbrăcă pantalonii albi. Îşi trecu peria prin păr şi-şi împachetă articolele de toaletă în valijoara cu obiecte de cosmetică, după care se întoarse în atelierul foto.

Fred se retrăsese deja în camera obscură. Deasupra uşii era aprins becul roşu care semnaliza că accesul era interzis.

Fred obişnuia să-şi developeze filmele imediat după şedinţa de fotografiere. Proceda astfel pentru că, în pofida experienţei îndelungate pe care o avea în această muncă, voia să ştie cât mai repede dacă fotografiile ieşiseră întocmai cum şi le imaginase. Era un obsedat de muncă şi-şi tiraniza manechinele, cerându-le să dea tot ce erau în stare.

În particular era o persoană cât se poate de blândă. Însă de îndată ce se afla în spatele camerei de luat vederi devenea cu totul alt om. Înjura cu obscenitate şi ţipa fără menajamente la colaboratori. Se întâmpla frecvent să-i jignească, astfel că şedinţele de lucru erau din când în când stropite cu lacrimi. Însă toată lumea era de acord cu

un lucru: Fred Wilson era un fotograf de cea mai mare clasă. Probabil chiar cel mai bun care putea fi găsit la data respectivă în Los Angeles.

Când auzi șuieratul sirenei patrulei de poliție, Jeff privi în retrovizor. Frână imediat și reduse viteza *Porscheului* său, roșu ca sângele, până la limita legală, dar fără nici un folos. Polițistul de pe masiva mototcicletă *Harley Davidson* îi ceru să oprească printr-un gest energic al brațului.

Oftând, trase automobilul sport pe marginea șoselei. Apoi coborî geamul lateral și privi spre cel care se apropia de el cu pași țepeni. *E crăcănat*, constată Jeff în sinea lui cu răutate. *Așa-i trebuie, dacă toată ziua stă călare pe afurisita lui de motocicleta.*

– Ați auzit vreodată despre limita maximă legală de viteză, *mister?* întrebă ofițerul fără ca vreun mușchi să-i tresară pe față. Ridicase viziera căștii însă, întrucât purta ochelari de soare care reflectau lumina, Jeff nu-i putea vedea ochii.

Nu era pentru prima oară că avea de furcă cu poliția și Jeff ar fi vrut tare mult să știe cu ce gen de om avea de-a face. Cu puțin noroc putea scăpa cu o simplă mustrare. Însă în cazul de față avu de îndată sentimentul că trebuia să se aștepte la o amendă zdravănă. Încercă să dezghețe atmosfera cu o glumă.

– Doar știți și dumneavoastră cum sunt mașinile astea, domnule polițist. De-abia atingi pedala de accelerație și ai și depășit viteza legală. Asta este din cauză că au fost construite pentru autostrăzile din Germania. Am auzit că la ăia nu există nici un fel de limită de viteză. Faină treabă, nu-i așa?

Jeff râse, dar cum nici acum pe chipul polițistului nu se mișcă vreun mușchi înțelese că nu avea în fața sa un admirator al mașinilor sport scumpe, importate din Germania.

– Bun, oftă el, recunosc că am rulat puțin prea repede. Cu cel mult câțiva kilometri peste limita legală.

– Actele dumneavoastră, vă rog! Polițistul întinse mâna înmănușată, fără să se arate deloc impresionat de sporovăiala lui Jeff.

Cap pătrat ce ești, îl înjură el în gând, în timp ce-i înmâna actele mașinii.

– Din ce în ce mai bine, spuse polițistul după ce aruncă o privire asupra actelor. Permisul de conducere este expirat de o lună și pe deasupra nu are valabilitate decât pentru statul Oklahoma.

Cu toate că era destul de greu ca cineva să-l descumpănească pe Jeff Flaunt, acesta începuse totuși să fie stăpânit de o vagă senzație de neliniște. Sosise în Los Angeles cu două luni în urmă pentru a pune aici pe

picioare propria lui agenție de publicitate cu banii pe care-i moștenise după decesul bunicului său.

În febra mutării, pierduse din vedere să-și preschimbe actele. În fond, era doar o pură formalitate. Nu trebuia decât să se prezinte la primul birou de înmatriculare pentru transcrierea acestora. Acum se mustra însă degeaba pentru superficialitatea de care dăduse dovadă.

Începu să bată darabana cu degetele pe volan, urmărindu-l pe polițist, care își scosese carnetul din buzunar și începuse să redacteze procesul verbal de contravenție.

Privi spre trotuarul de vizavi, unde doi oameni se străduiau să monteze o reclamă publicitară de dimensiuni impresionante. Din cauza mărimii ei, imaginea era formată din două bucăți. Pentru început, cei doi lipiră pe suprafața destinată reclamei partea inferioară a corpului unei femei. În mod evident era vorba despre o reclamă pentru lenjerie de damă.

Are niște picioare pe cinste, puștoaica, își zise Jeff. Însă atenția îi fu din nou solicită de polițistul care, între timp, terminase de completat procesul verbal.

– Plătiți amenda în termen de opt zile și nu uitați să prezentați permisul pentru preschimbare. În timp ce își băga pixul la loc, în buzunarul de la piept, agentul își

menținea în continuare un chip ce părea la fel de lipsit de expresie ca mai înainte.

– Dar aici scrie că m-ați ars cu o sută douăzeci de dolari, protestă Jeff, căruia nu-i venea să creadă.

– Dacă nu vă convine, n-aveți decât să vă adresați tribunalului. Însă nu v-aș sfătui să o faceți. Pentru că la noi, în California, judecătorii manifestă foarte puțină înțelegere pentru vitezomani. Polițistul își luă rămas bun, ducând alene două degete la cască. Deși chipul îi rămăsese în continuare nemișcat, Jeff avea impresia că bărbatul din fața sa rânjea în sinea lui.

Rămase pe loc, urmărind motocicleta integrându-se în fluxul intens al circulației de pe bulevardul Santa Monica, după care porni și el motorul. Întâmplător, privirile îi căzură din nou asupra reclamei de vizavi, pe care cei doi bărbați terminaseră să o lipească pe perete.

Pentru o clip, Jeff rămase nedumerit.

– Dar așa ceva este imposibil, șopti el cu jumătate de glas, după care coborî din mașină pentru a vedea reclama mai bine. Traversă șoseaua în grabă, se opri câteva clipe în scuarul larg care separa cele două sensuri de mers, apoi alergă pe trotuarul de vizavi.

Acum era foarte sigur. Femeia din reclamă era Patricia Dawson din Elk City, Oklahoma. Firește că acum arăta mai matură decât pe vremea când o

cunoscuse el, la colegiu, însă trăsăturile îi rămăseseră neschimbate.

Așadar, până la urmă tot cum își pusese în gând a făcut, își zise el mustăcind. Ieșise de câteva ori în oraș cu Patty și îi făcuse cinste cu câte un pahar de Coca-Cola. Se întâlniseră apoi pe la diverse petreceri, unde dansaseră mai tot timpul împreună, iar seara, pe drumul spre casă, se sărutaseră. Însă nu ajunseseră niciodată la ceva mai serios.

Ea îi spusese încă de pe atunci că, într-o bună zi, avea să ajungă un foto-model de renume. El se mulțunise să zâmbească, fără să-i ia în serios spusele. Apoi, la un moment dat, îi pierduse urma. Și iată-l acum, față în față cu această reclamă pentru lenjerie de damă *Olé*, de pe care îi zâmbea imaginea prietenei sale din tinerețe.

Mi-ar face mare plăcere să o revăd, își spuse el, gândindu-se cum ar trebui să procedeze ca să dea de ea. Fără să stea prea mult pe gânduri, se apucă să dezlipească colile reclamei, cu lipiciul încă umed, și să le împăturească cu grijă. A fost destul de dificil să aranjeze în mașină reclama cu dimensiunea de trei metri pe patru și constață după ce termină că se mânjise peste tot cu clei.

Jeff Flaunt închiriase în Westwood o casă modestă, în care își amenajase biroul. Din punct de vedere

financiar și-ar fi putut permite fără doar și poate să închirieze un imobil mai impunător, în chiar centrul comercial al orașului, dar prin asta și-ar fi contrazis propriile-i principii. *Porscheul* sângeriu constituia unicul simbol al statutului social pe care și-l permitea. În rest, se ferea să facă paradă cu importantul capital de care dipunea.

Secretara pe care o angajase era o expertă în branșa publicitară și a modei. O chema Rosemary Walters, avea treizeci și șase de ani și era încă frumoasă. Ea însăși un fotomodel de succes cu ani în urmă, Rosemary cunoștea practic toate trucurile și șmecheriile.

– Împinge scaunul la perete, Rosemary. Avem nevoie de mai mult loc, spuse Jeff, intrând cu prada lui lipicioasă în birou.

– Ce faci? Nu vezi că mânjești totul în jur? răspunse fata strigând, strâmbându-și gura drăgălașă. Dar ce este asta de fapt?

– O reclamă. Am descoperit-o pe bulevardul Santa Monica, îi explică el, fără să-i pese de protestele ei.

– Sper că măcar nu te-a văzut cineva în timp ce dezlipeai reclama, râse ea. Știi, astfel de lucruri intră sub incidența codului penal. Ești vreunul din admiratorii ei?

Cu ajutorul lui Rosemary, Jeff depliase reclama cât putuse mai bine și acum stătea pe jumătate sprijinită de perete, acoperind întreaga lui masă de scris și o parte din

fotoliile tapisate aflate în încăpere. Nu se mai putea face nici cea mai mică mișcare fără a călca peste reclamă.

– Trebuie să recunosc că ai gust, spuse Rosemary. Nu numai că este drăguță, dar are și un corp formidabil.

– Nici tu nu ai motive să te ascunzi, i-o întoarse el.

– Asta nu, răspunse ea zâmbind, dar în orice caz de întinerit nu întineresc și uneori mărturisesc că-mi vine al naibii de greu să-mi respect programul cotidian de gimnastică și să renunț la cel de-al doilea pahar de vin la masă.

– De ce ai abandonat, în fond, cariera ta de fotomodel? vru el să știe.

Rosemary ridică din umeri.

– Dintr-o serie întreagă de motive. În primul rând era o activitate mult prea stresantă. Alergând de la un angajament la altul, abia dacă aveam posibilitatea să duc o viață personală cât de cât normală. Pe deasupra, aveam tot timpul necazuri cu agenția publicitară pentru care lucram. De-a lungul timpului paharul s-a umplut tot mai mult până când, privindu-mă într-o bună dimineață în oglindă, am hotărât să trag definitiv linia .

Cu un gest larg, își trecu mâna prin pletele bogate. Niciodată nu regretase pasul acela. Avea o căsnicie fericită și se bucura în fiecare seară când se apropia ora întoarcerii sale la cei dragi. Acum avea, în sfârșit, și suficient timp pentru propria-i persoană, și de muncit,

muncea doar din plăcere. Lucrul acesta îi dădea un puternic sentiment de siguranță de sine.

Acum rămase cu degetul întins spre reclama desfășurată, în timp ce-și privea întrebătoare șeful. Relațiile dintre ei erau firești, fără complexe.

– În fond, ce urmărești prin această reclamă?

– Am motive să fiu destul de sigur că o cunosc pe această femeie, își începu el explicația. Vreau să-i aflu adresa.

– Și de asta ai cărat întreaga reclamă până aici? De ce nu te uiți pur și simplu în cartea de telefon? Zău așa, uneori, voi bărbații, puteți fi atât de lipsiți de simț practic.

– Este posibil să-și fi schimbat numele sau nici măcar să nu locuiască în Los Angeles. Voiam să vezi și tu reclama și să mă ajuți să dau de Patty.

Rosemary dădu gânditoare din cap.

– Nu cred că va fi prea dificil de făcut. Vezi în colțul de jos acest simbol al agenției? Arătă spre semnul de *Copyright**, imprimat într-unul din colțuri. "BID", continuă ea. Este vorba de agenția lui Kenneth Balden. Pe vremuri am lucrat și eu pentru el. Un ticălos fără scrupule, capabil să calce peste cadavre fără nici o șovăială.

– Acest Balden are un client de care sunt foarte interesat. Sunt în negocieri cu firma respectivă. Dacă

reușesc să i-o suflu lui Balden, dau lovitura. Dintr-o dată, chipul lui Jeff nu mai părea deloc la fel de tânăr și de lipsit de griji cum fusese cu câteva clipe înainte.

Trecuseră deja mai multe săptămâni de când dădea târcoale pentru a obține acea comandă publicitară de la firma *Hopkins*, chiar dacă aparent nu s-ar fi zis că Jeff se spetea muncind. Afacerea se cifra la mai multe milioane, așa că depusese o mulțime de eforturi.

Doar cu câteva zile în urmă propusese firmei, unul dintre cei mai importanți producători de înghețată, o idee revoluționară în domeniul reclamei. Era încrezător că, nu peste mult timp, el avea să fie cel desemnat să administreze milioanele pe care le cheltuia firma *Hopkins* pentru publicitate. Acum nu-i rămânea decât să aștepte să vadă cum va reacționa Kenneth Balden.

Între timp, Rosemary ridicase receptorul și forma numărul de telefon al agenției lui Balden.

– Bună, Barbara, își salută ea interlocutoarea. Eu sunt, Rosemary. Spune, poți, te rog, să-mi faci un serviciu?

– Cum de nu, scumpete, răspunse la celălalt capăt al firului secretara lui Balden. Nu cumva ai de gând să-ți reiei activitatea? Cred că asta s-ar putea aranja fără prea multă bătaie de cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, râse Rosemary. Nici silită nu aș accepta să stau din nou în fața camerei de luat

vederi. Subiectul ăsta este pentru mine închis odată pentru totdeauna.

– Mare păcat, oftă Barbara. Cu tine nu am avut probleme niciodată. Ei bine, atunci cu ce-ți pot fi de folos?

– Am văzut întâmplător una din reclamele voastre pentru lenjerie *Olé*, spuse ea, depărtându-se oarecum de adevăr. Am cunoscut mai demult manechinul care v-a pozat. Dar știi și tu cum se întâmplă în viață, la un moment dat ne-am pierdut din vedere.

– Mie-mi spui? o întrerupse Barbara. Pentru moment avem două la lenjeria *Olé*. Una cu Erica Richard și alta cu Patty Dawson. La care din ele te referi?

– Așteaptă o clipă, Barbara, o rugă Rosemary, acoperind receptorul cu palma. Patty sau Erica? îi șuieră ea lui Jeff cu o privire întrebătoare.

Patty, răspunse acesta la fel de încet.

– Alo? Da, Barbara. La Patty mă refeream. Poți să-mi dai adresa și numărul ei de telefon? Sunt sigură că se va bucura enorm când am s-o sun.

– Și eu sunt sigură de acest lucru. În ultima vreme sărmana Patty nu o duce tocmai bine cu Balden. Îi cam face zile fripte. Doar știi și tu cum poate să fie când are la mână pe cineva. Câteodată simt că nici nu mai pot să suport atâta josnicie.

Câteva clipe mai târziu, Rosemary intră în posesia

informațiilor dorite. Patty Dawson locuia cu chirie într-o cameră mobilată în partea de sud a Los Angelesului. Nu avea telefon, dar putea fi sunată la orice oră la numărul proprietăresei, o anume Margaret Landow.

– Landow, Landow, mormăi Jeff gânditor, privind lung la bilețelul pe care Rosemary notase informațiile primite de la Barbara. Într-un fel, numele acesta mi se pare cunoscut. Apoi plesni dintr-o dată din degete. Nu exista pe vremuri o actriță cu numele ăsta?

– Ba da, dar probabil că este moartă de mult, îi răspunse secretara. Margaret Landow la care te referi tu a fost una din vedetele anilor patruzeci. Este o veșnicie de când nu am mai auzind vorbindu-se despre ea.

– Ei, oricum, nici nu prea contează pentru moment, puse Jeff punct subiectului. Important este că acum știu unde pot da de Patty. Îți mulțumesc pentru ajutor.

– Dacă nu mai ai alte probleme pentru astăzi, aș vrea să plec. Este ziua de naștere a soțului meu și aș mai avea unele pregătiri de făcut.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme? Jeff îi aruncă o privire încărcată cu reproșuri. Șterge-o acasă, mai repede! Transmite-i complimente lui Robert și petrecere frumoasă!

O ajută pe Rosemary să îmbrace jacheta pe care și-o scosese din dulapul din perete. O conduse până la ușă și apoi urcă în dormitorul său, situat la primul etaj. Voia să

facă un duș și să se schimbe înainte de a pleca în căutarea lui Patty Dawson.

Poate că ar fi mai bine dacă aș suna-o înainte, își spuse el, în timp ce apa fierbinte îi biciuia trupul. Dar astfel surpriza și-ar pierde din efect. De aceea se hotărî să-și asume riscul ca eventual să nu o găsească acasă.

După ce se uscă, Jeff își dădu cu grijă pe corp cu o colonie cu miros aspru. Loțiunea îi furniza o senzație plăcută, răcoroasă. Apoi își trecu mâna peste barbă, privindu-se cu atenție în oglindă. Pentru că era blond, barba nici nu i se vedea. Simțindu-și obrazul țepos, se hotărî totuși să se radă.

Pe când era la colegiu preferase să folosească un aparat de ras electric, însă de câțiva ani trecuse la rasul umed. Cu mișcări atente, își întinse gelul pe obraz, care se transformă apoi în spumă prin masare ușoară cu vârfurile degetelor.

În timp ce-și trăgea blugii, Jeff fluiera bine dispus. Cămașa cea albastră, cu dungulițe fine de culoare roșie, îl făcea să pară și mai înalt decât era în realitate. La sfârșit, își luă haina albă de in din dulap și și-o aruncă peste umăr, cu un gest neglijent.

2

PATTY STĂTUSE MULT timp sub duș după ce se întorsese de la ședința de lucru cu Fred Wilson. La începutul șederii ei la Los Angeles trăsese la un hotel, cu speranța că-și va găsi cât de curând o locuință cu o chirie acceptabilă. Deși nu se putea plânge că ar fi câștigat puțin, îi repugna să muncească doar pentru a-și plăti chiria.

Urmărise cu atenție anunțurile de la mica publicitate și, într-o bună zi, se hotărâse să încerce să se mute într-o cameră mobilată. După ce vizitase în zadar mai multe adrese, avu, în sfârșit, norocul să găsească ceva convenabil.

Camera de închiriat era situată la etajul întîi al unei vile, care pe vremuri se numărase printre cele mai luxoase din zonă și care, la fel ca toate celelalte de acest gen, avea, în exterior, un aspect destul de dărăpănat. Dar casa exercitase din prima clipă o atracție secretă asupra ei. Proprietăreasa era o doamnă în etate, cu bucle argintii îngrijit coafate. Se numea Margaret Landow și se deplasa sprijinită într- un baston din lemn de abanos.

Doamna Landow fusese o mare actriță pe vremuri,

lucru pe care Patty îl află abia mai târziu. După decesul domnului Landow, luase hotărârea să închirieze două dintre camere. Nu pentru că ar fi avut nevoie de bani, ci mai mult din dorința de a simți mai multă viață în casa aceea impunătoare.

Cu toată diferența mare de vârstă, cele două femei s-au înțeles perfect încă din prima clipă. Doamna Landow era o persoană cu o privire foarte ageră, mereu atentă la modul cum se îmbrăca. Se machia decent și nu folosea decât bijuterii veritabile.

Judecânnd după prețul din oferta publicată în ziar, Patty nu se așteptase la mai mult decât o cameră modestă. Avu parte de o surpriză plăcută, când Margaret Landow o conduse la primul etaj. Sub privirile atente ale amfitrioanei, fata pășise atunci într-o încăpere vastă, ale cărei ferestre dădeau spre o grădină sălbăticită. De acolo, zgomotul circulației din metropolă era abia perceptibil. O altă ușă dădea spre un dormitor, de unde se putea intra într-o cameră de baie cu faianță albastră.

– Ei, cum vă place? o întrebase doamna Landow, după ce-i dăduse răgazul să vadă totul.

– Dar este pur și simplu minunat, șoptise Patty, mângâind cu palma mătasea unei perne. Știuse din prima clipă că avea să se simtă foarte bine în acest apartament, dar prețul chiriei era cu siguranță greșit. Probabil că era

vorba de chiria săptămânală, își spusese ea cu un zâmbet amar.

– Atunci vă puteți muta oricând doriți, copila mea, îi răspunsese doamna Landow. Sunt sigură că ne vom înțelege foarte bine, noi două. Ah, să nu uit. În apartamentul de dincolo locuiește un domn mai în vârstă, dar foarte simpatic. Se numește Philip Bangor și duce o viață extrem de retrasă. Nu cred că veți avea prea multe ocazii să-l întâlniți, cu atât mai puțin să-l auziți.

În tot acest timp mintea lui Patty calculase febril dacă își putea permite acest apartament de lux. O sută douăzeci de dolari pe săptămână reprezenta o chirie absolut normală pentru Los Angeles, însă ea sperase să găsească ceva mai ieftin.

– Știți, eu mă gândisem de fapt la o chirie de până într-o sută pe săptămână, spusese ea într-un sfârșit, cerându-și scuze din priviri bătrânei doamne.

– O, Doamne, izbucnise doamna Landow în râs. Dar eu nu am cerut decât o sută douăzeci pe lună.

– Dar... asta... asta este mult prea puțin, se bâlbâise Patty fâstâcită.

– Spre norocul meu, nu sunt obligată să stau în banii ăștia. Bătrâna doamnă îi luă mâna cu un gest afectuos. Tot ce doresc eu este să nu mai fiu atât de singură în casa asta imensă. Și m-aș bucura într-adevăr dacă v-ați muta la mine.

Patty eliberase camera de la hotel încă în aceeași zi, mutându-și lucrurile în vila cea demodată, cu grădina ei sălbăticită, de pe străduța lăturalnică și liniștită.

Acum, când auzi soneria de la ușa de jos, Patty coborî în grabă scara monumentală. Doamna Landow era plecată la partida de bridge de după-amiază și îl auzise ieșind și pe domnul Bangor.

Înainte de a deschide, Patty puse lanțul de siguranță. Era una din măsurile de precauție pe care trebuia să le accepți atunci când trăiai în metropole ca Los Angeles, New York sau Miami. Prin crăpătura îngustă văzu că era un bărbat atrăgător care parcă i se părea cunoscut.

– Da? întrebă ea. După cum arată ar putea fi vorba despre un actor de cinema, își zise ea. Dar îl recunoscu de îndată ce-l auzi vorbind.

– Ești desigur surprinsă să mă vezi aici, râse Jeff. Își ținea mâinile la spate. Acum, când i le întinse, Patty văzu buchetul cel minunat pe care îl ascunsese până atunci.

– O clipă, te rog, spuse ea grăbită și închise ușa pentru a desprinde lanțul. Își aranjă cu o mișcare grăbită buclele castanii, încă umede după duș. Era încălțată cu niște sandale fără tocuri și purta o rochiță de casă, încheiată până sus, dintr-un material moale care se mula strâns pe corpul ei.

– Chiar că este o surpriză să te văd aici, spuse ea după

ce îl conduse în holul mare de la intrare. De fapt, cum de m-ai găsit?

– *Olé*, cu zâmbet larg, care îi lumina întregul chip. Te-am recunoscut imediat în reclamă. Restul a fost simplu ca un joc de copii.

Patty știa că nu putea fi adevărat, din simplul motiv că agenția nu dezvăluia niciodată numele și adresele fotomodelelor, cu atât mai mult cu cât solicitările de acest gen erau foarte frecvente. Dar bucuria îi era mult prea mare ca să-și mai piardă timpul cu presupuneri.

– Vino Jeff, să urcăm la mine, spuse ea luându-l de braț. Trebuie să-mi povestești totul despre treburile care te-au adus la Los Angeles, cum merg lucrurile acasă, în Oklahoma, cum ți-a mers în ultimii ani, ce mai, totul!

Urcând alături de el, Patty își dădu dintr-o dată seama cât de singură era în realitate. Cu toate că profesional avea permanent contact cu o mulțime de lume, discuțiile se învârteau exclusiv în jurul slujbei sau al salarizării. Serile și le petrecea uneori în compania doamnei Landow. Atunci actrița îi povestea despre vremurile de demult. Erau seri plăcute, însă Patty simțea lipsa unor prieteni de vârsta ei.

– E drăguț aici, la tine, spuse Jeff în timp ce-și plimba privirile prin sufrageria încăpătoare. Mobilier solid și o priveliște minunată spre grădina ca din basme.

– Așa este, în această privință nu pot să mă plâng că

nu aş fi nimerit bine, se declară ea de acord. Dar de ce nu iei loc? Vrei să-ţi ofer ceva de băut? Îşi dădea ea însăşi seama cât era de nervoasă şi că îi evita mereu privirile.

Oare cât trecuse de când se văzuseră ultima oară? Erau aproape nişte copii pe-atunci. Examină pe furiş pe bărbatul care se aşezase confortabil într-un fotoliu. Era chiar mai atrăgător decât şi-l amintea ea.

Privirea ochilor lui albaştri se plimba peste corpul ei, ceea ce-o făcu să simtă un fior de plăcere trecându-i prin şira spinării.

– Pot să-ţi ofer un vin alb, sec, sau un pahar de whisky, spuse ea şi se întoarse grăbită. Nu voia ca el să observe cât de mult o tulbura prezenţa lui. Deschise micul frigider pe care şi-l cumpărase de curând şi scoase sticla cu vin.

– Dacă ştiam că vii să mă vezi, aş fi pus bineînţeles şampania la rece. Se străduia să confere vocii sale un ton cât mai liniştit, dar inima îi bătea mult mai repede ca de obicei.

– Un pahar de vin este perfect, spuse el şi se ridică pentru a-şi dezbrăca sacoul. Nu ai vreo vază, pe undeva, ca să aranjez florile? Se îndreptă spre ea şi-i luă din mână paharele, pe care le scosese din bufetul demodat.

Mâinile li se atinseră şi Patty avu impresia că acest contact dintre ei se prelungea mai mult decât ar fi fost necesar. Îşi simţi mameloanele întărindu-i-se şi

înălţându-se. Era conştientă că sub stofa moale a rochiţei erau perfect vizibile, dar nu avea ce face.

Şi Jeff se simţea cuprins de o tulburare neobişnuită. Când o văzuse pe Patty ultima oară, ea nu era decât o fată drăguţă. Acum se transformase într-o femeie de o frumuseţe răpitoare, care îl excita puternic.

Stăpâneşte-te, ce naiba, îşi zise în sinea lui, *doar nu poţi să te arunci pe ea.* Dar în acel moment chiar asta şi-ar fi dorit. Ce n-ar fi dat să o poată cuprinde în braţe şi să o acopere cu sărutări.

Puse paharele pe măsuţă şi se uită în jur după o vază. Patty se apropiase de el, cu sticla cu vin şi tirbuşonul în mâini. Le puse lângă flori şi pahare, pe măsuţă, şi îl privi adânc în ochi. Apoi întinse braţele şi le încolăci după gâtul lui.

– Ce bine îmi pare să te revăd, Jeff, spuse ea încetişor, oferindu-i buzele umede.

O trase spre el şi o sărută pe gură, la început foarte uşor. *Dumnezeule, cât de moi pot să fie,* îşi spuse el, în timp ce degetele îi mângâiau încet spatele.

Buzele lor se contopiră apoi din nou, de data aceasta într-un sărut pătimaş. Limba îi alunecă uşor în gura ei, trecu în joacă peste dinţii albi şi atinse, în sfârşit, vârful limbii ei, care îi venea în întâmpinare.

– După cum văd, ai învăţat o mulţime de lucruri de atunci, râse ea zgomotos după ce se desprinseră din

îmbrățișare. În orice caz, nu-mi amintesc să mă fi sărutat vreodată în felul acesta.

– Ce să-i faci, o dată cu anii vine și experiența, suspină el filozofic. Și cum rămâne cu băutura promisă?

– Bine, toarnă tu în pahare, în timp ce eu o să mă ocup, în sfârșit, de sărmanele flori. Au și început să-și plece capetele. Patty apucă buchetul și dispăru în dormitor.

Ce ți-a venit? se mustră ea în timp ce-și examina chipul în oglindă. Obrajii îi erau stacojii, iar ochii îi luceau. Scutură capul cu putere, făcând să-i zboare pletele. Te porți ca o liceană la primul ei *rendezvous**.

Găsi în scrin o vază potrivită, pe care o umplu cu apă, și aranjă florile. Timpul ce îi fusese necesar îi permisese să-și recapete cât de cât stăpânirea de sine. Când reveni în sufragerie era ceva mai calmă. Tulburarea îi mai trecuse. Deși era fericită, când îi reîntâlni din nou privirea pulsul nu i se mai acceleră.

Se așezară în două fotolii, față în față, și ciocniră. Patty își strânsese picioarele și le ridicase pe una din perne. Își ținea capul puțin aplecat într-o parte și privea la Jeff pe sub genele-i lungi, cu fața luminată de zâmbet.

– Și acum dă-i drumul și povestește! îi ceru ea. Ce vânt te-a adus la Los Angeles?

Jeff își drese vocea, gândindu-se cu ce să înceapă.

* Întâlnire, în limba franceză (n.t.).

Stătea picior peste picior şi se lăsase pe spate. Invârtea între degete, în joacă, paharul cu vin, din care mai lău o înghiţitură înainte să înceapă să vorbească.

– Sunt pe cale să pun pe picioare o afacere proprie, spuse el într-un târziu. Primele contacte le-am realizat deja. Şi par destul de promiţătoare.

– Şi în ce branşă? Nu spuneai tu că intenţionezi să te lansezi în domeniul reclamei, al publicităţii? Patty îşi amintea vag că îl auzise pe vremuri pomenind despre aşa ceva, fără însă să fie foarte sigură.

– Întocmai, încuviinţă el, dând din cap. Intenţionez să pun pe picioare propria mea agenţie. Începutul l-am făcut la Tulsa, în cadrul unei firme importante. Acum însă doresc să fiu propriul meu stăpân.

Patty ştia din proprie experienţă, mai mult decât ar fi dorit, cât de dure puteau fi realităţile acestei meserii. Cel care intenţiona să se afirme în branşa aceasta a rechinilor trebuia să aibă suflu lung, nervi de oţel şi o stabilitate remarcabilă.

– Să nu-ţi închipui că-ţi va fi uşor, Jeff! îl povăţui ea îngrijorată. Los Angelesul este în această privinţă un adevărat iad. Marile agenţii boxează cu mănuşi umplute cu fier-beton. Nu vor asista pasive cum un nou-venit va încerca să le smântânească oalele.

– Nici nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva, râse el bine-dispus. Accept orice provocare. Şi nu am de gând să

încep cu nimicuri. Mă voi servi cu o porție zdravănă din prăjitură. De asta poți fi cât se poate de sigură.

– Dar bine, pentru așa ceva ai nevoie de relații deosebite. Fără acestea nu ești decât un *zero* la Los Angeles. Nu vei reuși să prinzi nici un fel de rădăcini. De asta am avut ocazia să mă conving chiar din propria-mi experiență. Gândurile îi zburară la Kenneth Balden, la metodele acestuia lipsite de scrupule, și oftă adânc. Nu că aș avea de gând să-ți știrbesc în vreun fel optimismul, dar sper că ești conștient în ce ai de gând să te bagi.

– Cred că știu, spuse el și-și goli paharul până la fund. Se întinse după sticlă și umplu ambele pahare. Ce-ai zice, de fapt, dacă te-aș angaja cu contract, ca fotomodel? Privirile sale îi urmăreau reacțiile cu încordare.

Patty se înecă cu vinul și tuși. Se roși toată și ridică mâinile în aer. Jeff sări imediat în ajutorul ei, lovind-o cu palma peste spate.

– Mulțumesc, spuse ea de îndată ce reuși din nou să respire. Apoi clătină din cap. Scuză-mă, Jeff, dar după părerea mea, ai luat-o razna. Am deja contract cu o agenție. E drept că mă lovesc de o mulțime de lucruri care nu-mi convin, dar cel puțin beneficiez de un venit sigur. Și nu cred că tu ai fi în stare să mi-l garantezi.

– Poate că nu, pentru moment, recunoscu el fără înconjur. Dar în următoarele luni situația se va schimba fundamental. Îți promit că, cel mult într-o jumătate de an,

vei câştiga la mine dublul salariului pe care ţi-l plăteşte Balden în prezent.

– Prin Balden ai făcut rost de adresa mea? îl întrebă ea brusc, iar chipul i se întunecă. Nu aveau dreptul să... Ar trebui să mă plâng pentru asta, însă... Apoi lăsă resemnată braţele sa-i alunece de-a lungul trupului.

Jeff se aplecă spre ea şi o prinse de mâini.

– De ce nu priveşti lucrurile şi din alt unghi? spuse el cu seriozitate. Dacă nu aş fi reuşit să obţin adresa ta prin intermediul *Agenţiei Balden,* nu ne-am afla acum faţă în faţă. Nu ar fi fost păcat?

– Da, fireşte, şopti ea, lăsând ochii în jos. Atingerea lui îi declanşase un nou fior ce-i străbătu întregul corp. Îşi îndreptă spatele. Dar şi tu trebuie să înţelegi că este vorba despre o problemă de principiu.

– Fireşte, din punctul tău de vedere ai perfectă dreptate, recunoscu el. Dar de ce să nu te poţi plânge în legătură cu acest lucru lui Balden?

Patty ridică din umeri. Nu îi prea convenea să discute despre subiectul ăsta. Dar poate că mă voi simţi uşurată dacă îmi vărs necazul în faţa unui vechi prieten, îşi zise ea în cele din urmă.

– Kenneth Balden consideră fotomodelele de sex feminin care lucrează pentru el ca fiind proprietatea sa particulară, începu ea după oarecare ezitare, vorbind cu fălcile încleştate. Îşi împletise degetele celor două mâini

și și le răsucea încoace și încolo. Acesta este și motivul pentru care îmi acordă numai angajamente pentru lenjerie de corp și costume de baie. Tăcu îndelung, cu privirea ațintită afară, pe geam.

– Ceea ce vrei să spui ar însemna, pe șleau, că ai refuzat să te culci cu el, reluă Jeff firul. Am sau nu dreptate?

Patty încuviință, dând din cap de mai multe ori.

– A fost oribil, spuse ea în șoaptă, susținându-i privirea. Într-una din zile m-a chemat la el în birou. Era deja târziu și în afară de noi doi nu cred că mai rămăsese cineva în clădire. Pe masă se aflau o frapieră și două pahare. Am dat să mă așez pe un scaun, dar Balden a insistat să iau loc lângă el, pe canapea.

Făcu o scurtă pauză. Apoi își îndepărtă o șuviță de pe frunte și continuă.

– La început totul părea destul de inofensiv. Am băut un pahar împreună și Balden mi-a povestit ce planuri mari își făcea în legătură cu mine. Și că, firește, se aștepta la o răsplată din partea mea.

Mai bău o înghițitură. Îi venea foarte greu să continue. Jeff se aplecă mult în față. Ochii i se îngustaseră, semănând acum cu două tăieturi.

– Și ce s-a întâmplat după aceea? întrebă el încordat.

– Dintr-o dată m-a răsturnat pe canapea și a încercat să mă sărute. Când l-am respins, s-a mulțumit să râdă,

zicându-mi să nu mai fac atâtea nazuri. Apoi şi-a înfipt mâna în pieptul meu şi mi-a spus... mi-a spus cum i-ar place să i-o fac. Îmi venea să vărs.

Jeff se ridică şi se aşeză pe spătarul fotoliului lui Patty. O mângâie cu blândeţe pe păr, iar ea îşi sprijini capul de corpul lui. Tremura din tot trupul. Nu povestise încă nimănui despre cele ce i se întâmplaseră, atât de ruşine îi era.

– Am sărit în picioare şi am părăsit încăperea alergând. Fireşte că am crezut că nu îl voi mai revedea pe Balden câte zile voi avea. Dar m-am înşelat. Oftă din rărunchi şi-şi scutură capul, în timp ce Jeff încerca să o liniştească, mângâindu-i umerii.

– Când am sosit la serviciu a doua zi pentru a-mi lua actele, continuă ea povestirea, m-a măsurat din creştet până în tălpi cu o privire de gheaţă. Apoi mi-a pus sub nas contractul pe care îl semnasem şi a insistat să-l respect întru totul.

– Dar ce câştiga prin asta? se miră Jeff.

– Este un sadic, îi răspunse Patty. Un sadic ordinar, căruia îi face plăcere să chinuiască oamenii. De atunci nu-mi dă decât angajamente pentru lenjerie de corp şi costume de baie. Presupun că intenţia lui era ca prin aceasta să mă facă să mă simt înjosită.

– Ce valabilitate are acest contract? întrebă Jeff, adoptând dintr-odată felul de-a fi al omului de afaceri.

Sunt cumva prevăzute clauze speciale și ce se întâmplă în cazul în care ai lucra pentru o altă agenție?

– Mai sunt legată încă trei ani de-acum încolo de Balden. Teoretic nu-mi este interzis să lucrez pentru alte agenții cât timp nu este vorba să prezint lenjerie de corp și costume de baie.

– Este excelent, râse Jeff, frecându-și mâinile. Ești obligată să accepți ofertele lui Balden sau poți să le și respingi, în cazul în care nu-ți convin?

– Nu înțeleg deloc ce găsești tu atât de excelent, spuse ea iritată. Am încercat tot ce mi-a stat în puteri ca să obțin și alte angajamente. Dar nimeni nu vrea să-și strice relațiile cu Balden. Regretăm, este tot ce am auzit indiferent unde și cui m-aș fi adresat.

– E-n regulă, e-n regulă, o întrerupse Jeff cu voce înceată. Permite-mi să-ți rezum situația. Pentru că vreau într-adevăr să te ajut. În primul rând, ai posibilitatea să respingi ofertele lui Balden și, în al doilea rând, îți este permis să lucrezi și pentru alte agenții, exceptând cazurile când este vorba despre aiurelile alea de lenjerie. Așa-i?

Patty încuviință din cap. Un zâmbet îi învălui chipul. Entuziasmul lui era de-a dreptul contagios. Își aminti că și pe vremuri, când fuseseră colegi de școală, tot așa era. Nepăsător, gata oricând să-și suflece mânecile și mereu

dispus să-și asume riscuri. Nu era el omul care să renunțe prea ușor la ce-și pusese în cap.

Patty simți că băutura începe să i se urce la cap. Nu apucase să mănânce nimic cât fusese ziua de lungă și începuse să o chinuie foamea.

– Ce-ai zice dacă am lua o gustare? schimbă ea subiectul. Cunosc un restaurant italienesc, imediat după colț. Au o bucătărie nemaipomenită.

– Bună idee, răspunse el și se întinse să-și ia sacoul. În afară de o înghețată *Hopkins*, nici el nu pusese nimic în gură pe ziua aceea.

– Acordă-mi doar cinci minute, râse Patty, dispărând în dormitor. Numai să mă schimb.

– La ce bun? îi strigă el prin ușa închisă. Îmi placi nemaipomenit în rochița asta.

În timp ce o aștepta pe Patty, Jeff scrise ceva în carnețelul său de notițe, de care nu se despărțea niciodată. Pentru început, am nevoie de câteva fotografii reușite de-ale lui Patty, își făcu el socotelile în gând. Și după aceea trebuie să stau de vorbă urgent cu bătrânul Hopkins.

Producătorul de înghețată era un partener de tratative dificil, care nu făcea deloc simplă sarcina oponenților săi. Însă cu prilejul ultimei lor discuții, Jeff rămăsese cu impresia că aproape reușise să-i convingă pe

cei de la firma *Hopkins* de avantajele ofertei sale. Și cu Patty Dawson avea acum încă un atu în mânecă, ce avea să fie valabil și pentru bătrânul domn, ce-și rezervase dreptul de a avea ultimul cuvânt.

Patty apăru îmbrăcată cu o bluză de mătase albastră, adânc decoltată, pe care o purta peste un pantalon colant de culoare albă. Peste bluză avea un cordon argintiu cu o cataramă ornamentală din argint. Pantofii și poșeta argintie îi completau ținuta. Părul îl purta ridicat pe o parte cu un pieptene, și renunțase la orice machiaj. Doar buzelor le dăduse puțin contur cu rujul.

– Oho, exclamă el admirativ. Deși nu credeam că ar fi posibil, trebuie să recunosc că ești chiar și mai atrăgătoare decât adineauri.

– Mulțumesc, râse ea și îl luă din nou de braț. Apropierea lui o făcea să se simtă bine. Trăia o senzație de ușurare cum de mult nu mai cunoscuse. Avea impresia că, o dată cu Jeff Flaunt, își regăsise o parte din tinerețe.

În fața casei se întâlniră cu Margaret Landow, care tocmai se întorcea de la partida de bridge. Dând cu ochii de tânăra pereche, bătrâna se opri surprinsă. De multe ori se întrebase de ce o fată atât de atrăgătoare ca Patty nu avea nici un prieten sau curtezan. Nu-i vorbise niciodată despre vreunul și nici nu primise niciodată vreo vizită.

– Permite-mi să-ți prezint un vechi prieten, Jeff Flaunt, o întâmpină Patty radioasă.

– Nu cred că *vechi* este tocmai cuvântul potrivit, îi răspunse ea și-i întinse mâna.

– Iar ea este renumita actriță de cinema Margaret Landow, continuă Patty, în timp ce Jeff îi strângea mâna.

– Renumită, copila mea, asta poate pe vremuri. Astăzi abia dacă- și mai amintește cineva de mine. Dar ăsta este mersul vieții și nici măcar nu pot spune că m-ar întrista din cale afară.

– Îmi amintesc perfect de bine de dumneavoastră, doamnă Landow, o contrazise energic Jeff. În '942 ați jucat în *Flăcări deasupra Atlanticului* rolul sorei medicale.

– O melodramă îngrozitoare. Astfel de vechituri ar trebui să fie interzise la televiziune, se arătă revoltată bătrâna actriță. Însă Jeff și Patty simțiră că supărarea ei nu era sinceră întru totul.

– Am văzut și alte câteva filme cu dumneavoastră, râse Jeff, care cuprinsese cu brațul umerii lui Patty.

– Ei bine, sper că vom avea, desigur, ocazia să discutăm despre asta, sporovăi binedispusă doamna Landow. Presupun că în viitor o veți vizita mai des pe draga noastră Patty. Însă acum nu vreau să vă mai rețin. Sunt sigură că aveți altceva mai bun de făcut decât să

vorbiți despre trecut cu o femeie bătrână. Vă urez o seară cât mai plăcută.

– Este o adevărată comoară, gânguri Patty în timp ce ieșeau pe poarta mare, din fier forjat, strâns lipită de brațul lui Jeff.

– Ce vârstă are, de fapt? întrebă el. Sincer să fiu, credeam că a murit deja de mult.

– Merge pe optzeci, îi răspunse ea. Dar nu-și arată deloc vârsta. Face gimnastică în fiecare dimineață, chiar dacă uneori nu-i vine ușor deloc.

3

RESTAURANTUL ITA-lienesc pe care-l propusese Patty nu prea corespundea gusturilor lui Jeff. Încăperea era mică și plină de lume, iar clienții conversau de la o masă la alta în gura mare. Fiecare părea să-l cunoască pe fiecare.

Așteptară răbdători la intrare până când Mario, șeful de sală, îi conduse la o masă minusculă pentru două persoane. Jeff întâmpină oarecare dificultăți ca să-și aranjeze picioarele sub masă. Patty, în schimb, părea să se simtă foarte în largul ei în această atmosferă.

– Îmi place mult să vin aici, spuse ea cu voce ridicată, pentru a se face înțeleasă în vacarmul de voci. Nu știu de ce, dar oamenii de aici mi se par într-un fel mai normali, mai naturali. Nu sunt de loc așa de încordați ca cei care lucrează în branșă.

În acel moment, la masa alăturată se flamba un pește enorm. Mario turnă peste el un pahar mare de coniac și apoi aprinse alcoolul. Flacăra se ridică până aproape de tavan în aplauzele entuziaste ale clienților.

– Trebuie să recunosc că miroase foarte tentant, îi

spuse Jeff lui Patty, după ce trase aer pe nas de mai multe ori.

– Peștele se numără printre specialitățile lui Giuseppe, îi răspunse ea. Vrei să facem unul pe din două?

– Poftim? O matahală din aia pentru numai noi doi? Nu vom reuși niciodată să-l dăm gata.

– Nu face nimic. Am să-i rog să-mi pună la pachet ce rămâne. Domnul Bangor are o pisicuță care va fi desigur foarte încântată dacă îi voi duce așa o bunătate. E încă atât de micuță.

– Bine, fie, capitulă Jeff. Dorințele tale sunt porunci pentru mine. Fie, hai să mâncăm un pește!

Băură o sticlă din vinul alb recomandat de Mario. Era un vin italienesc, pe care amândoi îl gustau pentru prima oară.

Peștele era pregătit la grătar și servit cu un mujdei slab, care făcea să pară și mai gustoasă carnea fragedă. Li se servi, împreună cu pâine albă, și o salată proaspătă.

– Chiar că nu-mi aduc aminte de când nu am mai mâncat atât de bine, exclamă Jeff entuziasmat după ce Mario îl servi cu a treia porție de pește fript.

– Mă bucur să aud asta, râse Patty, care se servise doar cu o bucățică mică pentru a nu contraveni regimului ei foarte strict. Îmi face plăcere să mă uit la alții cum mănâncă.

– Nu ești niciodată invidioasă? Sincer să fiu, mie cred că mi-ar fi nespus de greu.

– Câtuși de puțin. E doar o problemă de obișnuință. În fond, nu-mi refuz nimic. Mănânc orice poftesc. Numai, că mănânc puțin. Se întinse peste masă pentru a mai lua o bucățică de pâine.

Și Jeff întinse mâna tot în aceeași clipă după pâinea care se găsea într-un coșuleț plat, între farfuriile lor. Își zâmbiră când mâinile li se întâlniră. Degetele ei suple se plimbară peste dosul palmei lui. Vacarmul din sala de mese păru să scadă pe neașteptate, iar clienții de la mesele alăturate se vedeau ca prin ceață.

Jeff întinse cealaltă mână peste masă și mângâie obrazul ei cu gingășie. Degetele lui începură să se joace cu buclele ei și o traseră ușor de lobul urechii.

– Aș vrea să fiu singur cu tine, spuse el încetișor, în timp ce o privea adânc în ochi.

Patty simți un fior în întreg trupul, când îi trase cu gingășie mâna spre el și i-o dezmierdă cu buzele. Cu o mișcare lentă, lăsă capul în jos, a încuviințare. Și ea își dorea să rămână singură cu el.

Mario se apropie de masă și se înclină discret. Le adusese nota pe un platou din argint. Jeff pescui o legătură de bancnote din buzunar și o așeză pe platou. Ospătarul se înclină din nou și se retrase cu aceeași discreție.

Ajunşi în stradă, Jeff o cuprinse în braţe şi o sărută pe gură. Apoi porniră în tăcere, mână în mână, până ajunseră în faţa vilei.

– Ciudat, Mario ăsta nici măcar nu ne-a întrebat dacă dorim să servim un desert sau o cafea, constată Jeff în timp ce Patty descuia poarta din fier forjat. Nu ţi se pare curios?

Ea râse încurcată.

– Probabil că a observat că nu mai aveam poftă de aşa ceva. Sau poate tu aveai?

Jeff scutură din cap şi râse.

– Nu. Şi tu ştii asta cât se poate de sigur.

– În schimb simt o poftă nespusă de cu totul altceva, şopti ea lipindu-se de el. Îi simţi căldura trupului şi forţa muşchilor când o cuprinse din nou în braţe, sărutând-o iar şi iar.

– Nici prin vis nu mi-am închipuit că reîntâlnirea noastră va lua o astfel de întorsătură, murmură el, în timp ce urcau stâns înlănţuiţi treptele ce duceau la apartamentul lui Patty.

Intrară de-a dreptul în dormitor. Lângă pat se găsea o veioză care lumina slab încăperea. Când Patty schiţă un gest să aprindă lustra, Jeff îşi aşeză mâna peste a ei, reţinând-o.

– Este lumină suficientă, spuse el, în timp ce degetele

sale desfăceau catarama din argint. Îi descheie cu o mână nasturii bluzei, iar cu cealaltă îi scoase pieptenele din părul care i se revărsă în valuri peste umerii goi.

Când nu trebuia să pozeze, Patty nu purta niciodată sutien. Sânii îi erau rotunzi și tari. Sfârcurile se ridicaseră și, în lumina slabă, păreau aproape negre.

Lăsă capul mult pe spate și gemu când el îi luă sfârcurile pe rând între buze, strângându-i-le cu gingășie. Un val de căldură i se răspândi între coapse și un fior îi scutură întregul trup.

– Ai cei mai frumoși sâni pe care i-am văzut vreodată, murmură el, cuprinzându-i cu mâinile.

– Îmi place când mă atingi în felul acesta. Își apăsă trupul de al lui. Îl simți excitat, fapt ce îi crescu și mai mult dorința.

În timp ce el îi mângâia sânii, frecându-i sfârcurile cu buricul degetelor, ea îi trase fermoarul și-i descheie nasturele de la blugi. Îi trase jos slipul, eliberându-i bărbăția.

Aceasta păru să se umfle și mai mult, când degetele ei răcoroase începură să o mângâie. Jeff se sprijinise cu spatele de perete și se lăsă cu totul pe seama dezmierdărilor ei provocatoare. Ținea ochii închiși și se lăsase cu toată greutatea trupului pe umerii ei. Respirația îi era iute și sacadată.

– Oprește-te! gemul el pe neașteptate, îndepărtând-o puțin de el. Nu mai suport.

– De ce? Nu-ți place să te dezmierd așa? îl întrebă ea, retrăgându-și speriată mâna.

– Ba da, și încă cum. Dar întâi vreau să-ți simt tot trupul. Își dezbrăcă blugii cu o mișcare rapidă și își trase cămașa peste cap. Pieptul său larg era acoperit cu păr des.

– Haide, vino în pat, spuse el, apucând-o pe la spate cu mâinile de talia fragilă. Părul de pe pieptul lui îi gâdila spatele și un nou fior îi străbătu trupul.

Îi descheiase patalonii din mers și când ajunseră la marginea patului îi trase în jos, laolaltă cu slipul minuscul. Deși se cunoșteau de atâția ani era pentru prima oară că se vedeau complet goi.

Se întinseră pe pat strâns înlănțuiți și fiecare explora cu mâinile trupul celuilalt. Cu cât aceste atingeri și dezmierdări se prelungeau, cu atât dorința le era mai mare.

– Vino, șopti ea abia auzit, desfăcând picioarele. Îl trase peste ea și rămase în așteptarea clipei când avea s-o pătrundă. Scoase un țipăt slab când penisul lui atinse despicătura ei umedă.

Patty avea senzația că în toți acești ani trupul ei doar pe Jeff îl așteptase. Se lăsă supusă, în voia mișcărilor lui. Trupurile lor se aflau într-o deplină armonie. O poseda

cu un amestec de gingășie și sălbăticie, care îi dezlănțuia pasiunea iar și iar, aducând-o în pragul insuportabilului.

Îi simțea respirația fierbinte pe gât și, când dinții lui o mușcară ușor, trupul ei zvâcni violent, scuturat de un orgasm eliberator. Vlaga o părăsi și brațele, care îi înlănțuiseră până atunci spatele, căzură neputincioase în lături. Gâfâia sfârșită, când însă, dinții lui o mușcară din nou de gât, se scutură cuprinsă de un nou orgasm.

Jeff se sprijinise în coate și-i mângâia fața. Patty ținea ochii larg deschiși, oftând adânc de câteva ori.

– Dumnezeule, gâfâi ea într-un târziu, este de necrezut. Parcă nici acum nu am suficient aer.

– Ce este de necrezut? întrebă el și-i atinse gâtul cu mâna.

– Iar... iar îmi vine, gemu ea arcuindu-se în întâmpinarea lui.

Membrul lui se afla încă adânc în ea. Îl simțea când își încorda mușchii. Își încolăci picioarele peste picioarele lui și-și îngropă unghiile în spatele acestuia. Simți dintr-o dată cum trupul lui devine rigid. Credea că vrea să se retragă, când un tremur violent străbătu întregul lui trup și se împinse și mai adânc în ea, în zvâcniri eliberatoare.

Zăcură încă multă vreme în tăcere unul lângă celălalt, savurând acea senzație unică de imponderabilitate.

– Niciodată nu am simțit atâta dăruire și pasiune, rupse Patty tăcerea într-un târziu. Lacrimi sclipeau în colțul ochilor ei. Era atât de fericită cum nu mai fusese niciodată până atunci. Cele câteva legături avute nu reprezentaseră niciodată un lucru prea important pentru ea. Ceea ce trăise în seara asta alături de Jeff fusese cu totul diferit. Cu totul și cu totul diferit.

Jeff își încrucișase brațele sub ceafă și își ațintise privirea în tavan.

– Aș vrea să-ți spun atâtea, dar nu știu de unde să încep.

– Spune indiferent ce, îi murmură ea lângă ureche, cuibărindu-se mai aproape de el. Ce-ți trece în clipa asta prin cap.

– Mă tem că ar fi destul de puțin romantic, râse el.

– Ticălosule, strigă ea, așezându-i-se pe stomac. Cum de ești în stare să te gândești în aceste clipe la altceva?

– Departe de mine așa ceva, rânji el. Doar că îmi rememoram agenda viitoarelor întâlniri de afaceri.

– Pe cuvântul meu, îl certă ea cu prefăcută decepție, doar un bărbat poate fi în stare să se gândească la afaceri în astfel de clipe.

– Dar numai pentru a stabili când putem să ne vedem data viitoare, îi răspunse el drăgăstos, trăgând-o spre pieptul său. Mâine seară? De acord?

Patty clătină tristă din cap.

– Trebuie să merg la San Diego, oftă ea. Filmările vor dura trei sau patru zile. Te sun de îndată ce mă întorc. Își culcă capul pe pieptul lui păros și închise ochii. În aceste clipe nu voia să se gândească la munca ei, cu atât mai puțin să vorbească despre ea. Erau clipe mult prea prețioase.

Pentru Jeff trezitul la primele ore ale dimineții era un lucru obișnuit. Se strădui să facă zgomot cât mai puțin ca să nu o trezească pe Patty. Ea dormea culcată pe burtă, cu picioarele dezvelite, ușor îndoite. Întocmai ca un sugar satisfăcut, își zise el zâmbind.

Părăsi apartamentul fără zgomot, cu gândul să facă rost de un mic dejun pentru el și Patty. Aerul dimineții era destul de rece. Dinspre Pacific sufla o briză răcăroasă. Întrucât nu cunoștea prea bine cartierul în care se găsea, Jeff se hotărî să-și încerce norocul la *Trattoria**.

Intrarea dinspre stradă era încă închisă, dar de îndată ce ciocăni în geam, îi deschise Mario.

– Aș putea cumpăra la pachet puțină pâine și niște cafea? îl întrebă Jeff pe ospătar.

– Bineînțeles. Iar în afară de asta mai am să vă dau niște bani. Ieri seară am văzut că erați destul de grăbiți. E adevărat că îmi face mare plăcere când primesc bacșiș,

---

* Restaurant, în limba italiană în original (n.t.).

dar zău că mi-ați dat prea mult. Îmi este imposibil să accept atâta.

– Ei bine, atunci suntem chit cu micul dejun, râse Jeff. Și în acest caz mai ambalați-mi și niște jambon și puțină brânză.

– Vine imediat, strigă Mario în timp ce alerga spre bucătărie. Se întoarse după câteva minute cu un platou pe care i-l înmână lui Jeff cu o plecăciune plină de politețe.

După ce-i mulțumi, acesta se grăbi să se întoarcă la vilă. Abia când se trezi în fața ușii încuiate își aminti că de fapt nu avea nici o cheie.

– La naiba, înjură el. Și eu care voiam să-i fac o surpriză lui Patty.

Dar înainte să apuce să apese pe butonul soneriei îi deschise Margaret Landow.

– Bună dimineața, Jeff, îl salută ea cu amabilitate. Te-ai sculat deja atât de dimineață? Ai dormit bine? Sau nici măcar n-ai mai apucat să închizi ochii?

– Eu... speram că... ăăă... doar nu v-am deranjat cumva, doamnă Landow? se bâlbâi el încurcat.

– Nici vorbă de așa ceva, dragul meu. Mă bucur când știu că tinerii se distrează. În fond, nici eu nu am fost tot timpul atât de bătrână. Râse încetișor și-l bătu prietenește pe braț. Ei bine, ce mai pierzi vremea, du odată

micul dejun, cât timp nu s-a răcit cafeaua de tot. Deși sunt sigură că Patty abia dacă va mânca ceva.

– Vă mulțumesc că mi-ați deschis, spuse el încă ușor jenat, îndreptându-se spre scară.

– Am să dau chiar astăzi la făcut o cheie de la intrare, strigă bătrâna în urma lui. Ar fi mare păcat dacă nu ai avea cu ce intra. Dumneata și Patty formați o pereche atât de reușită. Dar ai multă grijă de ea!

– Așa voi face, precis, doamnă Landow, îi răspunse el, făcându-i un gest amical cu mâna. Este o adevărată comoară, așa cum nu găsești în fiecare zi.

Patty dormea în aceeași poziție, când Jeff intră, mergând în vârful picioarelor. Așternu fără zgomot masa în sufragerie și apoi se așeză lângă fată, pe marginea patului. Cu arătătorul începu să o mângâie ușor de tot pe șira spinării.

Patty se răsuci pe cealaltă parte, fără să deschidă ochii. Doar la vederea trupului ei gol, Jeff simți cum îl cuprinde din nou un val de dorință. Coapsele femeii erau ușor desfăcute. Se aplecă spre ea și sărută smocul cel întunecat. Însă Patty nici acum nu se mișcă. După ce ezită câteva clipe, Jeff se dezbrăcă cu mișcări pripite și se întinse în pat, lângă ea.

Doar când își așeză mâna pe coapsele ei fierbinți, Patty începu să se întindă, încă pe jumătate adormită. Excitat din cale-afară, bărbatul îngenunche între

picioarele ei întinse și o pătrunse cu multă băgare de seamă.

Abia acum deschise și Patty ochii, zâmbindu-i somnoroasă.

Apoi înțelese că nu era vorba de vis, pentru că, odată cu fiecare dintre mișcările lui, se trezea tot mai mult. Gândul că o poseda în timp ce ea dormea o excită la culme. Sfârcurile i se întăriră. Își trecu limba peste buzele întredeschise, umezindu-și-le. Gâtlejul în schimb, și-l simțea uscat ca iasca.

– Te-ai trezit? șopti el răgușit.

– Nu te opri! răspunse ea, cuprinzându-i șezutul cu palmele. Mișcările lui dădeau ascultare apăsării degetelor ei care păreau să știe atât de bine ce doreau.

– O idee minunată, să mă scoli în felul acesta, gâfâi ea. Respirația îi era tot mai sacadată și Patty își dădu seama că avea să atingă punctul culminant cât de curând.

– Nu am putut să mă abțin, răspunse el. Când te-am văzut așezată astfel în fața mea, pur și simplu a trebuit s-o fac.

– Nici că ai fi putut avea o idee mai bună, murmură ea, răspunzând cu mișcări din șold la unduirile lui.

– Patty... eu... eu..., gemu el, încordându-și toți mușchii. Trupul îi vibră puternic, apoi se lăsă să cadă cu toată greutatea pe pieptul ei.

– Acum, iubitul meu, acum, gemu ea. Acum îmi vine și mie. Ooh, da, daaa!

După aceea făcură duș împreună, iar Patty reuși să găsească chiar și un aparat de ras cu unică întrebuințare cu ajutorul căruia Jeff reuși cât de cât să se radă. Tot împreună luară și micul dejun. Cafeaua abia dacă mai era călduță, dar lucrul ăsta nu îi deranjă câtuși de puțin.

– Cred că am să mai mănânc încă un sandviș, spuse Patty zâmbind. De fapt, este un lux pe care nu mi-l prea pot permite, dar dragostea la prima oră a dimineții pare să crească pofta de mâncare.

– Cum adică, nu ai mai făcut-o niciodată? se prefăcu el mirat, întinzându-i al doilea sandviș pe care i-l pregătise.

Patty scutură din cap și-și așeză mâna peste brațul lui.

– Niciodată, Jeff, spuse ea cu subită seriozitate. Până astăzi nici nu am știut că poate fi atât de minunat.

– Și eu simt același lucru. Nici nu-ți pot spune cât sunt de fericit. Se întrebă dacă ar mai fi fost acum la fel de frumos dacă ar fi fost intimi încă de pe vremea când erau amândoi în Elk City.

Patty sorbi ultima înghițitură de cafea și-și masă stomacul cu ambele mâini.

– Mâine voi fi obligată să postesc, râse ea. Dar astăzi mi-a făcut plăcere să sar puțin peste cal.

– Din când în când tot trebuie să o mai faci, replică el.

În fond, nu trăiești decât o singură dată. Și este cazul să ne mai și bucurăm câteodată de viață. Privi spre ceasul de la mână, ridicându-se. Acum trebuie să plec, Patty. Poate că voi avea deja ceva concret pentru tine, când te vei întoarce de la San Diego.

Se sculă și ea. În ușă o mai cuprinse o dată în brațe și o sărută cu patimă.

– Noi doi vom cuceri Los Angelesul, vei vedea. Lasă-i să creadă pe rechinii reclamelor de aici că oamenii din Oklahoma sunt mai din topor. N-au decât. Le va trece lor râsul când noi doi vom ajunge sus, în vârful piramidei.

– Păstrează-ți optimismul, râse Patty. Mai e mult până să ajungem acolo. Iar drumul spre vârful piramidei este al naibii de abrupt.

– Reușim noi, lasă, o asigură el încă o dată, iar ea își dădu seama că Jeff nu avea nici un dubiu în legătură cu ceea ce spunea.

Patty s-a dus la aeroport, împreună cu colega ei, Jennifer Lamb. Acolo urmau să se întâlnească cu Richard Hallway și toți trei trebuiau să ia avionul până la San Diego. Jennifer era cu câțiva ani mai în vârstă decât Patty. Avea forme puțin mai rotunjite, iar Balden o folosea în special atunci când avea nevoie de un model cu un ușor aer matern.

Jennifer suferea oarecum din cauza acestei situații, pentru că în sinea ei era incapabilă să accepte ideea că nu

mai avea formele unei fetișcane de șaptesprezece ani. Din același motiv se îmbrăca în viața privată excesiv de tineresc, deși nu i se potrivea absolut deloc. Dădea dovadă de o uimitoare lipsă de gust pentru cineva care își câștiga existența lucrând ca fotomodel.

Patty încercase de câteva ori să îi atragă atenția, delicat, asupra acestui lucru, dar de fiecare dată vorbise parcă la pereți. Astăzi Jennifer era îmbrăcată cu o rochiță mini, cu un decolteu excesiv de adânc, care o dezavantaja. Patty nici nu ar fi îndrăznit să iasă pe stradă îmbrăcată astfel, deși rochiile mini îi veneau foarte bine.

– Ei, cum îți place noua mea rochiță? întrebă Jennifer cu cochetărie, în timp ce lua loc în mașina lui Patty. Știi, o găsesc nemaipomenit de șic. Mă întinerește cel puțin cu cincisprezece ani, nu-i așa?

Patty purta un pantalon galben și o bluză de culoare albastru-închis. Era încălțată cu pantofi de aceeași culoare și în păr purta o eșarfă galben-albastră.

– Puțin cam prea îndrăzneață după gustul meu, răspunse ea cu ceva ezitare, temându-se să nu declanșeze un interminabil val de proteste din partea lui Jennifer.

– Concurența este aprigă și nu doarme, râse aceasta puțin forțat. Fiecare trebuie să facă ce poate.

– Hmm, se mulțumi Patty să mormăie. Însă uneori mai puțin poate însemna mai mult, continuă ea în gând.

Richard Hallway era un optimist iremediabil, pe care nimic nu-l putea scoate dintr-ale lui. Lua lucrurile așa cum erau și se străduia, pe cât posibil, să rețină latura lor pozitivă.

Lui Patty îi făcea plăcere să lucreze împreună cu el, pentru că era unul dintre puținii săi colegi care nu cârtea permanent, din orice motiv.

– Vei sfârși prin a găsi un fir de păr în orice oală de supă, când ești pornit să cauți cu tot dinadinsul nod în papură, obișnuia el să spună. Dacă se întâmplă să mă supere ceva, nu stau să pierd vremea zile în șir plângându-mă, ci încerc să schimb lucrurile. O filozofie de viață foarte sănătoasă, era de părere Patty.

În San Diego au luat un taxi cu care au mers la hotelul unde agenția le rezervase camere. Fred Wilson, fotograful, le lăsase vorbă la recepție. Le cerea să vină în port imediat după sosire, pentru că dorea să înceapă treaba încă din acea după-amiază.

– Ce călău, mormăi Jennifer. Nu ți-ar lăsa nici cel mai mic răgaz să-ți tragi sufletul.

– De ce nu privești lucrurile din celălalt punct de vedere, o consolă Richard. Cu cât începem mai devreme, cu atât vom termina mai repede.

– Îl știu eu pe Fred, se răsti Jennifer. Dacă Balden i-a aprobat trei zile pentru fotografii, le va folosi până la ultima secundă.

4

FRED WILSON ÎNCHIRIase un iaht pentru a face în lumina apusului de soare câteva fotografii romantice. Deși nu era o idee tocmai nouă și originală, clientul dăduse indicații precise cu privire la modul în care urma să fie prezentate costumele de baie în noul catalog de modă.

Asistentul lui Fred montase deja aparatele pe stative pe puntea superioară a iahtului și pregătise o tavă cu băuturi care arătau foarte decorativ. Numai că băuturile prezentau dezavantajul de a nu fi consumabile. Erau pahare zvelte, cu paie lungi în ele. Pe marginile lor erau înfipte felii de lămâie sau de portocale, acoperite cu un strat subțire de lac incolor, pentru a face culorile și mai strălucitoare.

Și conținutul paharelor era indigest. Erau lichide cu culori tari: verde intens, albastru închis, roșu aprins, alb lăptos și de un galben pal. În fotografii băuturile aveau să pară naturale, autentice, iar cel care le va privi avea să saliveze cu siguranță.

Cabina principală de sub punte fusese transformată în garderobă. Peste tot se vedeau atârnând costume de

baie, rochițe de plajă și pălării de soare. Pe masă se găseau felurite tipuri de ochelari de soare, genți de plajă, șaluri, precum și restul accesoriilor de care aveau nevoie fotomodelele pentru realizarea diverselor fotografii.

Când Patty și colegii săi urcară la bord, îl găsiră pe Fred însuși, sprijinit de balustrada punții, agitându-se cu exponometrul. După ce îi salută grăbit, le prezentă pe asistentul său.

– Acesta este Tommy. El este cel care vă va spune ce și în ce ordine veți îmbrăca. Nu mai dispunem decât de trei ore de lumină, așa că nu pierdeți timpul. Aș vrea să am fotografiile gata diseară. Aveți alte întrebări?

– Fredilică, iubitule, începu să toarcă Jennifer, sărutându-l pe amândoi obrajii. Cât de mult mă bucur să lucrez, în sfârșit, din nou cu tine. Zău așa, săptămâna trecută, când am lucrat cu Roscoe, abia am rezistat, pe cuvânt, Fredilică. Nu înțeleg cum de li se permite unor astfel de oameni să treacă în spatele aparatului de fotografit. Dacă ți-aș spune ce a făcut omul ăla...

– Jennicuță, o maimuțări Fred, nu mă interesează nici cât un rahat muiat de ploaie. Și acum, fă bine și mișcă-te sub punte, ca să putem începe odată.

Nava vibră când porniră motoarele și iahtul ieși din port, întreptându-se spre larg.În timp ce femeile erau ocupate cu fardatul, Tommy le explică ce modele trebuiau îmbrăcate întâi.

Richard purta o pereche de bermude în culori vii, lungă până la genunchi. Ținuta îi era completată de o șapcă cu cozoroc în același desen. O pereche de ochelari de soare cu lentile reflectorizante îi atârna de gât, prinsă cu un lănțișor.

Jennifer purta un costum de baie de culare turcoaz, cu dungi transversale. Pe deasupra avea o jachețică de plajă, descheiată, care îi ajungea până deasupra taliei. Jacheta nu avea guler și era croită rotund, pe gât.

– Nici măcar buzunare nu are chestia asta, îi șuieră ea lui Patty. Mă întreb cine va cumpăra ceva atât de nepractic.

– Este ultimul lucru în legătură cu care mi-aș face griji, îi răspunse Patty. Și ea purta tot un costum de baie întreg, cu buline roșii și verzi, de dimensiuni diferite, pe un fond alb. Pe cap avea o pălărie din pai, pe ale cărei panglici erau imprimate, firește, tot aceleași buline roșii și verzi.

De cum urcară pe punte, Fred începu să-și aranjeze modelele pentru această primă fotografie. Știa forte bine ce voia și nu permitea nici un fel de contrazicere. Richard stătea cu spatele spre balustradă. Trebuia să îndoaie unul din picioare și să-l sprijine pe bara inferioară. Tommy îi dădu unul din pahare, iar Richard îl ținu cu un aer degajat.

Pe Jennifer a aranjat-o să stea în profil, spre Richard.

Trebuia să zâmbească, dând impresia că închină paharul în direcția acestuia. El, în schimb, trebuia să privească peste capul ei, undeva, în zare.

Patty avea să stea de cealaltă parte a lui Richard. Cu o mână trebuia să-și țină pălăria pe cap, iar cu cealaltă, întinsă, să ia paharul din mâna lui Richard.

Fred, care aprindea ca de obicei țigară de la țigară, le dădu instrucțiuni cu voce înceată. Privea mereu prin vizorul aparatului, după care corecta poziția fotomodelelor. Tommy se afla lateral față de grup, ținând în sus cadrul acoperit cu folie reflectorizantă, care avea rolul să direcționeze lumina solară spre chipurile fotomodelelor.

– Perfect, copii! strigă Fred. Atenție! Stătea ghemuit în spatele aparatului și apăsa pe declanșator. Fotomodelele își mișcară corpurile abia perceptibil, fără să-și schimbe prea mult poziția față de cea care le fusese indicată. Prin acest artificiu, fotografiile păreau mai naturale.

Pregătirile pentru fotografie necesitaseră aproape o jumătate de oră în timp ce fotografierea însăși nu dură mai mult de câteva secunde.

– Mulțumesc, a murit! strigă Fred, îndreptându-și spinarea. Vă rog să vă schimbați!

Mai reușiră să facă alte șase fotografii, înainte ca

soarele, o adevărată sferă de foc, să se cufunde în apele mării.

– Ne repezim pentru câteva minute până la bar? întrebă Jennifer de îndată ce se întoarseră la hotel.

– Mulțumesc, fără mine, răspunse Richard. Vreau să urmăresc meciul de fotbal de la televizor.

– Și tu, Patty? S-ar putea să facem cunoștință cu câțiva bărbați interesanți. Mie chiar că mi-ar prinde bine nițică schimbare de decor, râse Jennifer. Ca de obicei, râsul ei suna fals, prea strident și prea tare.

– Mulțumesc, nu simt nici o nevoie, răspunse Patty cu gândul la Jeff. Prefer să mă culc odată cu găinile. Mâine ne așteaptă o zi grea.

În pat, întinsă pe burtă, Patty formă numărul de telefon pe care i-l dăduse Jeff. S-ar fi bucurat să-i audă vocea. Dar nu îi răspunse decât robotul. Dezamăgită, intenționase inițial să închidă, dar se răzgândi și se hotărî să-i lase măcar un mesaj înregistrat pe bandă.

– Bună, Jeff, spuse ea, după ce auzi în receptor piuitul robotului. Sunt eu, Patty! Zac total epuizată în camera mea de hotel din San Diego și mi-e tare dor de tine. Tare mi-aș dori să putem fi împreună acum și...

Nu apucă să spună mai mult pentru că nesuferitul de robot o anunță că înregistrarea luase sfârșit.

– Vă mulțumesc că mi-ați telefonat. Vă voi suna de

îndată ce mă întorc acasă, auzi ea vocea lui Jeff, care suna oarecum metalică și spartă.

Îi venea să-și dea palme. De ce nu am spus de la bun început la ce hotel m-am cazat, își reproșă ea. Formă din nou numărul, însă de această dată robotul nu îi mai permise să lase nici un mesaj.

– Regret, banda este plină, auzi ea în receptor. Mai încercați să sunați mâine.

Păcat, gândi Patty în timp ce se ridica din pat. Se pregătea să facă un duș fierbinte și apoi să meargă la culcare. Știa că Fred putea fi extrem de neplăcut dacă modelele îi soseau dimineața, pentru fotografii, nedormite și cu ochii umflați.

Și într-adevăr, a doua zi urechile lui Jennifer Lamb avură ce auzi. După cum îi povestise în grabă lui Patty, până la urmă cunoscuse într-adevăr un bărbat la bar, seara trecută. Firește că ajunsese în pat abia spre ziuă și abia dacă apucase să doarmă, lucru care se putea, dealtfel, lesne vedea pe chipul ei.

– La vârsta ta, pur și simplu nu-ți mai poți permite așa ceva, Jennifer, au fost primele cuvinte ale lui Fred. Chiar, oare ce ți-ai închipuit de fapt? Mai mult ca sigur că nimic. Dar eu sunt acela care va trebui să petrec ore întregi în laborator, încercând să scot prin retuș cearcănele de sub ochii tăi.

– Iartă-mă, te rog, Fredilică, spuse ea spășită. Îți promit că nu o să se mai repete.

– De asta poți fi cât se poate de sigură. Fotograful își proptise pumnii în șolduri și o fulgera cu privirile. Fumul țigării pe care o morfolea în colțul gurii se ondulă și îi făcu să-i lăcrămeze ochii pe jumătate închiși.

– Sunt obișnuit să lucrez numai cu profesioniști, îi spuse el cu o franchețe brutală. Dacă nu ești în stare să adopți o atitudine corectă față de muncă, n-ai decât să pleci. E suficient un singur telefon și am aici alte trei modele care și-ar linge toate cele zece degete dacă ar primi angajamentul tău.

Îl înțeleg pe Fred că este furios, își zise Patty în sinea ei. Jennifer chiar că o făcuse de oaie. Dar în același timp colega ei îi inspira și milă, motiv pentru care întrerupse tirada lui Fred, luând-o pur și simplu pe Jennifer de braț și trăgând-o la o parte.

– Lasă, ai să vezi că-i trece și se liniștește până la urmă, îi spuse ea de îndată ce ajunseră în afara zonei unde puteau fi auzite. Îl știi doar: Fred se ambalează ușor, dar își revine la fel de repede în fire.

Grupul se afla pe una din numeroasele plaje din *La Jola,* la nord de San Diego. Fred alesese locul acesta, pentru că-i oferea mereu alte fundaluri pentru fotografiile sale. Când palmieri, când tufișuri pline de flori, când o iolă solitară în largul mării.

Una din fotografii îi înfățișa pe cei trei protagoniști pe terasa unei vile. Casa era construită în stil spaniol și în grădină era o piscină în formă de bob de fasole. Stăpâna casei le servi băuturi și câteva gustări, și starea de spirit a lui Fred se îmbunătăți în mod vizibil.

Lucrau cu toții cu concentrare maximă, iar Jennifer își dădea toată silința să nu-l mai supere pe fotograf. Datorită multiplelor mijloace puse la dispoziție de industria cosmetică, reușise să se machieze atât de bine, încât urmele excesului ei nocturn nu mai erau vizibile.

Fred se agita neobosit. Găsea mereu noi și noi poziții pentru modelele lui. Deși o mare parte din muncă era doar rutină, unele fotografii necesitau o concentrare aparte. De exemplu, Richard fusese cât pe-aci să-și ardă pielea de pe spate când i s-a cerut să se întindă pe capota motorului unui automobil de epocă. Mașina fusese închiriată special în acest scop, însă stătuse ore în șir în soarele dogoritor.

Și Patty a avut probleme când Fred a zorit-o în piscină. Trebuia ca apa să-i picure de pe față, fără însă să i se ude coafura. În nici un caz nu trebuia ca părul să-i atârne în șuvițe ude. A răsuflat ușurată, când l-a auzit pe fotograf debitându-și obișnuitul "Mulțumesc, a murit".

Se făcuse deja după-masă târziu, când li se permise în sfârșit să-și strângă lucrurile și să se întoarcă la hotel. Patty se simțea istovită. Picioarele o dureau și, pe

deasupra, o chinuia o migrenă persistentă din cauza nenumăratelor ore petrecute în plin soare. Se lăsă epuizată să cadă pe pat. Își propusese să se odihnească doar câteva minute înainte de a coborî la restaurant pentru a lua masa.

Însă adormi profund de îndată ce închise ochii. Când se trezi, era întuneric, și i-au trebuit câteva clipe înainte să reușească să se orienteze. Aprinse lumina și privi ceasul. Limbile indicau miezul nopții.

Păcat, își zise ea. Acum se făcuse deja prea târziu ca să-l mai sune pe Jeff. Tare mult și-ar fi dorit să se asigure că îi mergea bine și să afle dacă și el se gândea la fel de des la ea cum se gândea ea la el.

Bineînțeles că și restaurantul închisese între timp, așa că trebui să se mulțumească cu câteva crochete uscate pe care le găsi prin bagaje.

Două zile mai târziu, Patty și Richard se întoarseră cu avionul la Los Angeles. Fred și asistentul său veniseră la San Diego cu mașina, iar Jennifer își luase o săptămână de vacanță. În ultima clipă se hotărâse să facă o vizită părinților ei, în Kansas.

– Cred că este cazul să-mi iau un răgaz, ca să chibzuiesc asupra situației mele actuale, i se confesase ea lui Patty, la despărțire. Pur și simplu nu reușesc să-mi dau seama ce vreau în realitate. Simt doar că această

activitate nu-mi prea mai face plăcere. Poate că voi renunța cu totul la ea.

Pe aeroportul din Los Angeles Richard era așteptat de o limuzină neagră, cu șofer. Geamurile erau de culoare atât de închisă, încât era imposibil să distingi ceva în interior. Patty surprinsese în câteva rânduri remarcile ironice ale colegilor ei. Se părea că Richard beneficia de favorurile unei protectoare înstărite, care, deși trecuse bine de vârsta tinereții, se bucura în schimb de o situație financiară de excepție.

Patty nu acorda nici o atenție unor astfel de zvonuri. Îi era absolut indiferent ce făceau ceilalți în viața privată. Dimpotrivă, o deranja că se bârfea atâta în Los Angeles. Uneori avea senzația că în această metropolă nici nu mai există intimitate.

Acasă găsi un bilețel din partea doamnei Landow. Jeff sunase de două ori și o ruga pe Patty să-l sune urgent pentru că avea o ofertă pentru ea.

Coborî în holul unde se găsea telefonul, așezat pe un scrin de modă veche. Doamna Landow se oferise în mai multe rânduri să-i ceară să i se amplasese un aparat propriu, la ea în cameră, însă Patty refuzase politicos.

– *Agenția JFO,* bună ziua, răspunse o voce plăcută de femeie de îndată ce formă numărul pe care i-l notase pe bilet domana Landow.

Patty nu auzise în viața ei despre o *Agenție JFO.*

– Vă rog să mă scuzați, spuse ea ezitantă. Mă numesc Patricia Dawson. Sunt fotomodel și mi s-a spus să telefonez la acest număr. Îmi puteți spune despre ce este vorba?

– Regret, domnișoară Dawson, răspunse vocea simpatică de la celălalt capăt al firului. *Agenția JFO* nu obișnuiește să furnizeze informații despre afaceri prin telefon. Sunt sigură că veți avea înțelegere pentru această practică. Dacă ați avea amabilitatea să veniți mâine la biroul nostru veți afla, firește, despre ce este vorba. Aveți adresa noastră?

– Nu. Sinceră să fiu, nici nu cunosc agenția dumneavoastră. Un cunoscut mi-a transmis rugămintea de a mă pune în legătură cu dumneavoastră.

– Numele meu este Rosemary Walters, iar adresa este *JFO*, 1246 Oceanview prin Westwood. În cazul că nu dispuneți de o mașină, luați un taxi. Bineînțeles că vă vom deconta costul călătoriei. Vă convine ora zece, mâine dimineață?

– Am să fiu punctuală, răspunse Patty. Simțea că n-ar fi avut nici un rost să continue cu alte întrebări. Cunoștea doar prea bine acest gen de secretară perfectă. Amabilă și politicoasă, însă totodată foarte energică și hotărâtă. Nu ar fi însemnat decât să-și irosească timpul.

Oare ce să însemne inițialele JFO? se întrebă ea pe cînd se îndrepta gânditoare spre camera ei. Nici o clipă

nu i-a trecut prin cap că *JFO* nu erau nimic altceva decât inițialele de la *Jeff Flaunt, Oklahoma.*

Renunță la cină, întrucât luase o gustare în avion. Își puse la punct portofoliul ei, acea mapă cuprinzând fotografii care o prezentau în diverse costumații și poziții. Fiecare fotomodel și fiecare actor posedau o astfel de mapă ce era prezentată noilor agenții cu care intrau în contact.

Fotografiile, realizate de profesioniști ai imaginili,, nu ar fi trebuit, de fapt, să fie scoase din mapă. Din păcate, realitatea era cu totul alta. De fiecare dată când o agenție îi înapoia portofoliul, constata că lipseau câteva poze pe care trebuia apoi să le înlocuiască, plătind pentru ele sume importante din buzunarul propriu.

Patty stabilise încă din San Diego cu Fred Wilson să o sune în următoarele zile pentru a ști data când avea să-i pozeze din nou. Pricepea prea bine cât de important era pentru un fotograf să cunoască atât mentalitatea cât și particularitățile modelului cu care lucra.

Și invers, unui fotomodel i se cerea să aibă încredere oarbă în fotograf. În caz contrar, pozele rezultate erau bune de aruncat. Uneori, dura ore întregi până să se audă pentru prima oară declicul aparatului de fotografiat. Fotograful profesionsit și modelul său stăteau întâi îndelung de vorbă, pentru a se apropia încetul cu încetul unul de celălalt.

Aceasta era una din principalele deosebiri față de fotograful amator. Firește că și amatorul reușește câte-odată instantanee de primă calitate. Sarcina profesionistului constă însă în a face vizibil caracterul omului aflat în fața aparatului de fotografiat. Lui Patty îi era cât se poate de limpede că aceasta era o artă pe care o posedau doar câțiva aleși.

A doua zi dimineață se prezentă, punctuală, la adresa indicată, în Westwood. Parcă buicul ei alb *Skyhawk* în fața unui supermarket. Pentru a-i proteja bordul împotriva soarelui nemilos, deplie un parasolar, pe care îl întinse între parbriz, oglinda retrovizoare și volan.

Parasolarele pliabile erau ultimul răcnet al modei automobilistice. Se depliau ca un acordeon și erau decorate cât mai fantezist. În ultimul timp se zăreau tot mai des pe străzi astfel de imagini viu colorate. Unele parasolare reprezentau o pereche supradimensionată de ochelari, altele doi ochi gigantici, dintre care unul era pe jumătate închis. Mai erau însă o mulțime de alte imagini pe parasolare, ce făceau reclamă pentru cine știe ce produs.

Parasolarele decorate cu reclame se primeau fie p gratis sau se puteau cumpăra la prețuri de-a dreptu ridicole, în comparație cu cele cu imagini obișnuite. Astfel de șoferi erau priviți cu oarecare lipsă de

deferență. Asta nu o deranja însă câtuși de puțin pe Patty. Parasolarul ei făcea reclamă pentru o pastă de dinți, pe care ea nici măcar nu o întrebuința.

Clădirea cu numărul 1246 lăsa mai degrabă impresia unei locuințe private decât a unui sediu de agenție. Nu dispunea nici de intrare reprezentativă, nici de vreo firmă care să ateste existența vreunei *Agenții JFO*.

Zăbovi câteva clipe, indecisă, în fața intrării. Până la urmă își luă totuși inima în dinți și porni. În fond, nu vedea nici un motiv pentru care să nu aibă încredere în Jeff. Nu și-l putea imagina târând-o în cine știe ce combinație care să-i dăuneze.

Ajunse într-o hală vastă din care se deschideau mai multe uși, închise toate, cu excepția uneia. Din încăperea a cărei ușă era întredeschisă, răzbătea o voce de femeie. Patty bătu politicoasă și așteptă să fie poftită să intre.

Dar, în mod evident, nu fusese auzită. Patty bătu din ıu, de această dată ceva mai tare. Când i se răspunse ıntrați", deschise ușa și pătrunse în încăpere. Femeia din patele biroului o salută binevoitoare, cu o înclinare a ıpului.

– Bună, spuse ea după ce puse jos receptorul tele- ,ului. Eu sunt Rosemary Walters. Iar dumneavoastră resupun că sunteți domnișoara Dawson. Luați loc, vă rog! Beți o cafea? Se ridică și se îndreptă spre filtrul de cafea aflat pe prichiciul ferestrei.

Patty își așezase între timp portofoliul pe birou și se așeză într-unul din fotoliile rezervate vizitatorilor. Privi curioasă în jur. Pe pereții zugrăviți în alb nu se vedeau nici un fel de fotografii, ci doar un calendar imens pe care anumite date erau marcate cu stegulețe de diverse culori.

Cele două mașini de scris aveau husele puse. *Agenția asta nu prea arată ca și cum ar avea prea mult de lucru,* își zise ea, îndreptându-și apoi imediat atenția asupra lui Rosemary Walters, care îi întindea zâmbitoare ceașca aburindă.

– V-ați descurcat ușor ca să ajungeți la noi? întrebă secretara lui Jeff, pe un ton plin de amabilitate, luând, de asemenea, loc.

– Nici o problemă, răspunse Patty, lăsându-se confortabil pe spate. Dar vă rog, povestiți-mi câte ceva despre această... această agenție, doamnă Walters. Pentru ce am fost solicitată?

– Spuneți-mi Rosemary, vă rog, Patty. Îmi permiteți să mă adresez dumneavoastră astfel?

– Bineînțeles. Așadar, de ce mă aflu aici? Veți înțelege desigur curiozitatea mea. Pentru că nu am auzit niciodată până acum despre vreo *Agenție JFO.*

Rosemary râse încetișor.

– Sinceră să fiu, mă miră să vă aud spunând așa ceva. Credeam că Jeff și dumneavoastră sunteți prieteni.

– Îl cunoașteți personal pe Jeff? întrebă Patty,

îndreptându-şi spatele. Îşi îndepărtă o şuviţă de pe frunte privindu-şi interlocutoarea cu interes.

– Fireşte că-l cunosc pe Jeff. În definitiv el este patronul meu. Să vă mai torn puţină cafea?

– O clipă, o întrerupse Patty. Pentru moment nu mai înţelegea absolut nimic. Ce legătură are Jeff cu această agenţie?

– Îi aparţine. Nu ştiaţi? Credeam că v-a pus deja la curent. Rosemary clătină din cap. JFO înseamnă Jeff Flaunt, Oklahoma.

– Nu mi-a spus nici un cuvânt despre asta, protestă Patty. E drept că a făcut unele aluzii cu privire la faptul că intenţionează să-şi pună pe picioare propria agenţie în Los Angeles. Şi m-a şi întrebat dacă aş fi de acord să lucrez pentru el. Dar nu l-am luat în serios. El unde este, de fapt?

– Jeff este foarte ocupat în prezent, îi explică Rosemary care se ridicase şi trecuse în spatele biroului ei. De fapt, intenţiona să discute el însuşi cu dumneavoastră, dar a fost obligat să plece la Sacramento, o călătorie ce nu fusese prevăzută iniţial.

– Şi-acolo ce face?

– Semnează un contract de publicitate. Şi aici intervine rolul dumneavoastră, Patty. Secretara îi întinse un bileţel cu adresa unui studiou fotografic. Să mergeţi să faceţi câteva fotografii acolo, mâine dimineaţă. Jeff speră

să se întoarcă la timp pentru a participa la această ședință foto.

– Știți cumva despre ce fel de fotografii este vorba? întrebă Patty, căreia încă tot nu-i venea a crede că prietenul ei Jeff îi făcuse într-adevăr atât de curând rost de un angajament.

– Îmi pare rău, Patty, îi răspunse Rosemary cu regret. Mi s-a interzis să vorbesc despre asta. Toată povestea trebuie să rămână strict secretă. Dacă se află chiar și cel mai mic amănunt, întregul contract va fi anulat.

– Vai, dar sună de-a dreptul incitant, râse Patty. În orice caz, nu pot să-i pricep rostul. Însă oricum voi afla mâine despre ce este vorba.

Rosemary Walters clătină gânditoare din cap.

– Doar Jeff, clientul și cu mine știm care este produsul pentru care se realizează fotografiile. Fotograful nu știe decât atât cât trebuie, ca să realizeze clișeele. Însă, nimic mai mult.

Patty trase adânc aer în piept. Își dădea seama că începe să-și piardă răbdarea. Așa ceva nu i se mai întâmplase încă niciodată.

– Sper că Jeff nu crede în mod serios că voi poza fără să știu în ce scop vor fi folosite fotografiile mele.

– Recunosc că este un lucru destul de neobișnuit, zâmbi Rosemary împăciuitoare. Dumneavoastră și Jeff

vă cunoașteți însă de atâta vreme. Cred că ați putea avea puțin mai multă încredere în el.

– Dar același lucru putea fi la fel de bine valabil și invers, draga mea, răspunse Patty cu amărăciune. Nu sunt chiar așa de naivă cum par. Știu prea bine că, mai ales în lumea reclamelor, multe lucruri se derulează în spatele ușilor, închise până în ultima clipă.

– În acest caz înseamnă că aveți înțelegere pentru atitudinea adoptată de Jeff, răsuflă secretara ușurată. Are cele mai bune șanse să dea marea lovitură. Însă dacă concurența prinde de veste, Jeff va fi un om terminat. Și asta sunt sigură că nu vă doriți.

– Firește că nu, se enervă Patty. Dar mi se pare monstruos că mi se cere să mă dau pe mâna lui. El de ce nu are încredere în mine? Doar nu mă voi apuca să alerg pe străzi și să bat toba în legătură cu proiectele lui.

– Vă rog, Patty, cred că ar fi mai bine dacă această problemă ați lămuri-o direct cu Jeff. În acest momemt nu pot spune nimic mai mult. Așa că nu ar avea nici un sens să ne certăm din această cauză.

– Iertați-mă, Rosemary. Desigur, aveți perfectă dreptate. Mă voi prezenta mâine la studioul fotografic. Și cu această ocazie am să lămuresc toată povestea asta cu Jeff. Pentru că fac alergie la o astfel de secretomanie.

Cele două femei își luară rămas bun, iar Patty plecă acasă.

Tocmai se pregătea să urce în apartamentul ei, când sună telefonul din hol. Era Barbara, secretara lui Kenneth Balden, care dorea să-i propună un angajament pentru a doua zi.

– Regret, Barbara, răspunse ea triumfătoare. Dar am deja un alt angajament pentru mâine. Va trebui să căutați pe altcineva.

Patty ar fi dat mult să poată vedea mutra lui Balden când avea să i se comunice noutatea. N-avea decât să constate că nu putea nicidecum dispune de ea după bunul său plac. Ca dovadă, iată că putea obține și alte angajamente.

– Te văd strălucind toată, constată Margaret Landow, care ieșise din apartamentul ei. Vești bune?

– Cred că da, zâmbi Patty și-i povesti de îndată bătrânei doamne despre misteriosul angajament pe care i-l oferise Jeff.

5

A DOUA ZI, LA ORA stabilită, Patty se prezentă la studioul foto pe care i-l indicase Rosemary Walters. Era îmbrăcată cu un pulovăr galben simplu şi cu un pantalon negru, colant. Părul îi era prins cu un simplu pieptene şi nici nu se machiase, pentru că ştia ce avea s-o aştepte.

– Eu sunt Jack Welby, fotograful, se prezentă bărbatul suplu, de înălţime medie. Purta blugi şi o cămaşă sport. De gât îi atârna exponemetrul. Ochelarii cu ramă din os şi-i împinsese pe frunte. Lasă impresia unui om calm, constată Patty din prima clipă.

Se prezentă la rândul ei şi începu să cerceteze studioul din priviri. Nu se deosebea prin aproape nimic de nenumăratele celelalte studiouri în care lucrase până atunci. Peste tot erau amplasate sau atârnate proiectoare, şi trebuia să fii foarte atent ca să nu te împiedici de cine ştie ce cablu.

Pe o estradă mică fusese împrăştiat nisip fin, alb. În spatele ei se afla un ecran, pe care era proiectată o imagine. În planul secund al acesteia se vedea marea cu valuri înspumate, imense, de culoarea argintului topit.

Prim-planul reprezenta o plajă cu nisip, scăldată de lumina unui soare orbitor.

– Asta ce este? îl întrebă ea pe fotograful care, cu voce joasă, dădea diverse indicații asistentei sale.

Jack ridică din umeri, zâmbind.

– Sperasem să aflu de la dumneavoastră câte ceva. Domnul Flaunt nu a făcut decât să-mi comunice că trebuie să vă fotografiez cu acest fundal. Să-mi fi spus măcar pentru ce gen de produse urmează să fie realizată reclama. Dar nu a făcut nici cea mai mică aluzie. Această situație îmi este cât se poate de neplăcută.

Patty încuviință din cap, înțelegătoare.

– Unde sunt lucrurile pe care trebuie să le îmbrac? Poate acestea să ne permită să tragem vreo concluzie.

Asistenta o conduse într-o mică încăpere de lângă studiou.

– Asta este tot ce ne-a fost trimis de către domnul Flaunt, spuse tânăra femeie, arătând spre trei costume de baie.

Erau costume de baie în croială *tanga** ce se deosebeau doar în privința culorilor. Unul era alb, altul negru și cel de-al treilea roșu-aprins.

– Nouă ne revine obligația să decidem care din aceste culori merge cel mai bine cu fotografia pe care urmează

Croială extravagantă, cu decupare laterală pe coapse, înaltă, iar partea din spate a slipului foarte îngustă (n.t.).

să o facem, îi explică asistenta. După părerea mea v-ar sta foarte bine cu cel roșu. Cred că ar fi bine să vi-l puneți pentru început pe acesta.

Ticălosul ăsta ordinar, își zise Patty. Deci acesta era motivul pentru toată secretomania. Știa foarte exact că altfel aș fi refuzat pe loc angajamentul. Costume de baie! Apucă bucățelele de material și le aruncă într-un colț. Apoi se ridică și se întoarse în studiou.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Jack Welby. De ce nu v-ați schimbat până acum? Mai trebuie să vă și machiați.

– Nu voi face nici una, nici alta, răspunse Patty. Trebuia să depună eforturi ca să nu înceapă să urle. Nu mă voi machia și nu voi poza în aceste costume de baie.

Fotograful schimbă o privire plină de înțelesuri cu asistenta sa. Iar una din alea care fac figuri când este vorba să arate nițică piele, păreau ei să-și spună. Dar lui Patty nu-i păsa câtuși de puțin ce gândeau cei doi despre ea.

– În ceea ce mă privește, acest angajament nu mai există, spuse ea îndreptându-se spre ușă. Nu știu ce joc se urmărește cu toată povestea asta, însă, dacă va avea loc, se va face în orice caz fără participarea mea. Bună ziua. Trânti ușa în urma ei și se îndreptă spre mașină.

Se pregătea să vireze, ca să intre pe autostrada rapidă est-vest, pentru a merge acasă, însă se răzgândi în ultima clipă. Cel mai bine este să clarific definitiv

lucrurile, își zise ea. Dacă nu-l găsesc pe Jeff la birou, am să-i transmit prin secretară că doresc să nu-mi mai iasă înaintea ochilor.

– Patty? Dar ce faceți aici? o întrebă mirată Rosemary Walters, când o văzu dând buzna în biroul agenției. Nu aveați fixată oră să pozați la studioul foto?

– Problema a căzut. Dacă Jeff este de părere că mă poate juca pe degete, la fel ca Balden, se înșală amarnic. I-am explicat din capul locului că nu intră în discuție să pozez pentru moda de plajă.

În timp ce vorbea, se plimba agitată în sus și-n jos prin micuțul birou.

– Mai mult, mi-a și susținut punctul de vedere. Zicea că niciodată nu-mi va cere așa ceva. Și pe urmă asta!

Se opri în fața lui Rosemary care o ascultase în tăcere.

– Să-i spuneți șefului dumneavoastră să facă bine ca în viitor să mă lase în pace. Nu mai vreau să știu de el. Transmiteți-i ce v-am spus, Rosemary! Și cu asta prietenia noastră s-a terminat.

– Nu credeți că vă cam pripiți cu trasul concluziilor? o întrebă calmă secretara. Dați-i lui Jeff cel puțin ocazia să vă explice despre ce este vorba. Pentru că problema se pune cu totul altfel decât credeți. Nu are nici cea mai mică legătură cu moda de plajă. Vă pot asigura de acest lucru.

– Firește că nu. Doar eu sunt aia care-și închipuie aiureli. Costumul ăla *tanga* se afla în garderobă absolut din întâmplare. Dar în realitate este vorba despre cu totul altceva. Patty clătină din cap cu năduf. După câte s-ar părea, voi chiar credeți că pe noi, fotomodelele, puteți să ne prostiți pe față. Însă paharul prea plin se varsă. Și picătura de astăzi a fost ultima.

Rosemary vru să spună ceva, însă Patty îi reteză vorba.

– Orice alt cuvânt nu-și mai are nici un rost. După câte văd, Jeff nu are nici măcar atâta curaj încât să mă înfrunte direct. V-a împins în față și el rămâne în umbră.

Rosemary oftă adânc, când ușa se trânti puternic în urma lui Patty. *Nu i-am spus eu de la început lui Jeff că ar fi mai bine să-i spună și ei totul? gândi ea. Nici eu nu aș fi acceptat un astfel de tratament pe când lucram eu însămi ca model. Ei bine, acum n-are decât să culeagă ce a semănat.*

– Dar ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă Margaret Landow, când o văzu pe Patty intrând în casă. Pari atât de abătută. Îți pot fi de folos cu ceva?

– Mulțumesc, Margaret, ești foarte amablilă. Doar că sunt din nou decepționată. Atâta tot. Pentru a suta oară mi-am făcut speranțe deșarte. Dar nu-i nimic, trec eu și peste asta.

– Bei o ceașcă de ceai împreună cu mine? Mai stăm și noi puțn de vorbă. Te va ajuta să uiți și-ți va face bine, vei vedea.

Deși nu prea avea chef, Patty nu vru să o refuze pe bătrâna doamnă.

– Bine, acceptă ea, bem un ceai împreună.

Sufrageria lui Margaret Landow era ticsită cu amintiri din vremurile de mult apuse. Diverse fotografii și afișe de film, purtând pe ele numele lui Margaret înscris cu litere de-o șchioapă, erau atârnate pe pereți. Fotografiile o înfățișau alături de alți actori renumiți sau de colegi mai puțin cunoscuți.

Margaret vorbea doar rareori despre acea perioadă. Cu atât mai surprinsă a fost Patty când, de data aceasta, începu să povestească despre ea, fără ca nimeni să i-o fi cerut. În sinea ei se pregătise să fie obligată să relateze încă o dată cum se desfășuraseră lucrurile însă bătrâna doamnă nu părea deloc interesată să afle ce i se întâmplase.

– Gloria este o sabie cu două tăișuri, copila mea, începu venerabila actriță, după ce turnase ceaiul în cești. Și știu despre ce vorbesc, pentru că am fost nevoită să o aflu pe propria- mi piele.

Margaret se întinse după un album cu fotografii ce se afla așezat pe măsuța de lângă canapea. Învelitoarea din piele era roasă, semn al nenumăratelor clipe în care

ținuse albumul în mână. Bătrâna îl răsfoi gânditoare, privi îndelung câteva fotografii și apoi, cu zâmbet larg, așeză albumul în locul din care îl luase.

Patty începuse să se foiască în fotoliu, întrebându-se cam ce urmărea Margaret.

– La sfârșitul anilor treizeci am jucat într-o serie întreagă de filme. Chipul meu, numele meu deveniseră cunoscute. De îndată ce intram într-un local, oamenii mă salutau. Și trebuie să recunosc faptul că la vremea respectivă această situație îmi făcea mare plăcere.

Margaret sorbi o înghițitură de ceai și apoi o privi pe Patty în adâncul ochilor.

– Într-o bună zi am suferit un accident. Am fost nevoită să petrec mai multe luni într-o clinică. Când am reușit să mă țin din nou pe picioare și am vrut să mă apuc din nou de treabă, totul se schimbase. Genul meu nu mai avea căutare la Hollywood. Ingrid Bergman și Lauren Becall erau noile staruri. Am intrat tot mai mult într-un con de umbră.

Patty ar fi dorit să o consoleze cu o vorbă bună, dar nu știa ce ar fi putut spune unei vedete dată pradă uitării. Margaret simți încurcătura fetei și ridică mâna, într-un gest de apărare.

– La început mi-a fost foarte greu să înțeleg această evoluție. Dar nu aveam nici un mijloc să lupt împotriva ei. Mă aflam într-o alergare permanentă de la un studiou la

altul, mai jucam din când în când și câte un rolișor secundar, lipsit de orice importanță, dar într-o bună zi nici măcar asta nu mi s-a mai oferit. Oamenii au uitat atât chipul, cât și numele meu.

– Îmi pare atât de rău, Margaret, murmură Patty, care începu să se simtă tot mai jenată.

– Dar nu este nevoie să îți fie milă de mine, copila mea, zâmbi artista. Am trecut foarte bine peste această perioadă. Dar desigur că te întrebi de ce îți povestesc tocmai astăzi aceste lucruri.

Patty încuviință automat din cap Chiar că nu avea nici cea mai vagă idee. De obicei, când luau ceaiul împreună, sporovăiau despre problemele actuale sau cine știe ce nimicuri. Astăzi însă era cu totul diferit. Patty simțea cu claritate că Margaret dorea să-i transmită un mesaj foarte important.

– Înțeleg foarte bine că, în clipa de față, nu-ți dorești ceva cu mai multă ardoare, decât să devii renumită, continuă Margaret. Ești frumoasă, tânără și ți-ai dori să-ți vezi poza pe prima pagină a revistelor. Ai vrea ca oamenii să se întoarcă după tine, când mergi pe stradă. Ai vrea ca bărbații să te admire, iar femeile să te invidieze.

– Știu foarte bine că am calitățile necesare ca să devin un fotomodel de renume. Și prin ce greșesc dacă vreau să-mi realizez acest vis?

– Prin absolut nimic, draga mea, răspunse Margaret Landow. Sper să-ți realizezi țelul pe care ți l-ai propus. Însă, un lucru ar trebui să-ți fie foarte clar: frumusețea ta este un cadou pe care l-ai primit la naștere. Nu este un lucru pe care să-l fi meritat. Frumusețea exterioară este trecătoare, Patty dragă. Spuneai că astăzi ai fost din nou dezamăgită. Însă dacă îți clădești întreaga viață numai pe aspectul tău fizic, s-ar putea să te trezești într-o bună zi cu adevărat dezamăgită.

– Dar frumusețea mea este unicul capital de care dispun, Margaret, răspunse tulburată fata. De ce nu l-aș folosi? Te înșeli dacă crezi că celebritatea este unicul meu scop. Dar doresc să câștig și bani, folosindu-mă de aspectul meu fizic, atâta timp cât trupul și chipul mi-o permit.

Patty se ridicase și mergea în sus și-n jos prin încăpere, așa cum făcea de fiecare dată când se enerva.

– Un fotomodel nu-și poate permite să lucreze decât câțiva ani, asta este situația. Iar eu vreau să profit de acest timp. După aceea... Se oprise în dreptul ferestrei și rămase cu privirile pierdute în zare.

– Și ce urmează după aceea? întrebă cu voce blândă Margaret. Te-ai gândit ce se va întâmpla după aceea?

În clipa în care Patty se întoarse din nou spre prietena ei, un Porsche roșu dădu colțul.

– Da, m-am gândit. Aș vrea să plec din Los Angeles.

Undeva, unde viața să decurgă într-un ritm mai domol, mai firesc. Aș vrea să mă mărit, să am o căsuță a mea și să cresc doi băieți.

– Și ce-ai să te faci dacă vor fi două fete? râse tare Margaret. Ochii ei vioi sclipeau amuzați. Vei fi la fel de dezamăgită cum ai fost astăzi?

– Am fost dezamăgită, nu pentru că nu a ieşit cum sperasem din punct de vedere profesional , ci din cauza unui bărbat.

Experimentata actriță oftă din rărunchi.

– Tare mă tem că vei fi nevoită să înveți să faci față așa- ziselor tale decepții, Patty. Sper din tot sufletul să nu fie nevoie. Însă, până îl vei întâlni pe cel ce ți-e sortit, s-ar putea să se mai întâmple multe.

Patty lăsase capul în jos, morfolindu-și buza. Se gândea la Jeff. Chiar crezuse că este posibil ca un flirt din adolescență să fie reluat după atâția ani? O fascinase. Dar oare nu doar din cauza revederii lor atât de neaşteptate?

Soneria o smulse violent din meditație.

– Așteptai vreun musafir, Margaret?

Bătrâna actriță clătină capul cu buclele argintii, ordonat pieptănate.

– Du-te și vezi cine este, te rog.

Când dădu cu ochii de Jeff, Patty făcu un pas înapoi,

speriată. Chipul lui era întunecat și nu-și dădea nici o osteneală să-și ascundă supărarea.

– La naiba, ce gărgăuni ai avut în cap de ai anulat ședința foto? se răsti el la ea, înainte ca Patty să apuce să deschidă gura. Chiar nu se întâlnesc decât ignoranți și egoiști în branșa asta? Zău că nu mă așteptam din partea ta să mă lași pur și simplu baltă.

– Ușurel, să punem lucrurile la punct, îi răspunse ea pe un ton ridicat. Nu există nici un motiv pentru care să-ți permiți să zbieri la mine. Și, în fond, ce cauți aici? Doar i-am spus secretarei să-ți transmită că relația noastră de afaceri a luat sfârșit. Ca și cea personală, dealtfel, adăugă ea în gând, plină de amărăciune.

– Poate am putea să discutăm lucrurile altundeva, mai pe îndelete, spuse Jeff, care părea să se fi calmat un pic. Așa, în ușă... Jeff făcu un gest vag cu mâna.

– Nu știu ce-am mai putea avea noi doi de discutat, spuse ea pe un ton glacial, pregătindu-se să-i trântească ușa în nas.

– Dumnezeule, nu mai fi atât de încăpățânată, Patty, se burzului el din nou la ea. Își împinsese piciorul înainte , blocând închiderea ușii. Habar nu ai ce se află în joc în ceea ce mă privește. Așa că te rog, lasă-mă întâi să intru! După aceea am să-ți explic totul în liniște.

Patty se propti cu toată greutatea în ușă.

– Nu mai ai ce să-mi explici, Jeff. Și nici nu mă mai

interesează deloc ce anume se află în joc în ceea ce te privește. Am terminat o dată pentru totdeauna cu tine!

În mod normal, Jeff era un om pașnic, care nu ar fi fost în stare să omoare nici măcar o muscă. Dar ce-i auzeau acum urechile depășea măsura! Fără să depună cine știe ce efort, deschise ușa, împingând-o cu Patty cu tot, și pătrunse în holul vechii case.

– Ai să faci bine să asculți ce am să-ți spun! spuse el cu glas hotărât, prinzând-o de braț.

– Dă-mi drumul! Mă doare, șuieră Patty. Privi pe furiș spre ușa care dădea în apartamentul lui Margaret. În nici un caz nu vroia ca bătrâna doamnă să fie martora acestui scandal.

– Să urcăm în camera mea, spuse ea frecționându-și brațul. *Cât este de nedrept ca bărbații să dispună de o astfel de forță fizică,* își spuse ea în gând, în timp ce urca scările înaintea lui Jeff.

Din camera domnului Bangor răzbătea o muzică în surdină. Era unul din concertele acelea clasice, pe care el le asculta deseori ore în șir. În astfel de situații, domnul Bangor ședea în balansoar cu ochii închiși și dirija mental marea orchestră a filarmonicii. Ea nu-l văzuse niciodată, dar aflase asta de la Margaret.

– Ei bine, ascult, spuse Patty. Stătea cu spatele spre fereastră și-l privea pe Jeff degajată. Aici, în acest loc familiar, se simțea mai sigură pe ea.

Jeff închisese ușa în urma lui. *Patty s-a închis într-o carapace, întocmai ca o scoică,* își zise el. *Trebuie să încerc să mă apropii sufletește de ea pentru că, altfel, nu va acorda nici o atenție spuselor mele.*

– Ce spui? Nu ne așezăm? propuse el zâmbind, în timp ce arăta spre cele două fotolii confortabile.

– Mulțumesc, stau foarte bine așa, răspunse ea, fără să se lase derutată de tonul lui împăciuitor. Își încrucișase brațele peste piept. Era o poziție clasică de defensivă, după cum prea bine știa ea însăși.

Nu trebuie să accept în nici un caz provocarea ei, își impuse Jeff, așezându-se. Adoptă o poziție cât mai comodă, stând picior peste picior, și se strădui să confere vocii sale un ton cât mai degajat. În acel moment nu vedea în Patty femeia atrăgătoare, pe care o dorea, ci un partener de discuție pe care trebuia să-l convingă. Să-l convingă cu adevărat.

– Pentru început mă văd obligat să-ți prezint scuzele mele. Îmi ieșisem din fire. Îmi pare rău, pe cuvânt. Privirile lui le căutau pe ale ei, însă ea îl evită, încăpățânându-se să fixeze, deasupra capului lui, o pată de pe perete.

– Ți-am povestit despre planurile mele când ne-am văzut ultima oară. Printre altele îți spusesem atunci că nu vreau să încep cu ceva mărunt, ci să răzbesc direct la cel

mai înalt nivel. De această dată privirile li se întâlniră și Jeff avu convingerea că măcar ascultă ce spune.

– Presupun că produsul *Înghețată Hopkins* îți este familiar. Firma cheltuie câteva milioane pentru publicitate. Din nou o privi adânc în ochi. Patty încuviință din cap.

– *Hopkins* este cel mai mare și cel mai important client al *Agenției Balden*, spuse ea. L-am rugat pe Balden în repetate rânduri să mă introducă într-unul din spoturile publicitare pentru *Înghețata Hopkins*, dar m-a refuzat de fiecare dată.

– Balden a ieșit din afacere. Un zâmbet larg trecu peste chipul lui Jeff, dar dispăru în secunda următoare. Ei bine, îți ofer să faci reclamă pentru *Înghețata Hopkins*, Patty. Și încă exclusiv.

Patty clătină din cap.

– Ce prostii îndrugi tu acolo? întrebă ea încruntată. De ce promiți tu lucruri, Jeff, care se află complet în afara puterilor tale? În lumea reclamelor ești doar un biet începător. Tu nu poți nici măcar visa la un client de talia lui *Hopkins*. Cu atât mai puțin să faci astfel de promisiuni.

Jeff râse încetișor.

– O mulțime de oameni au gândit astfel, Patty. Dar cu toții s-au înșelat. Din clipa în care expiră contractul lui Balden, eu voi fi cel căruia îi va veni rândul la mutare.

Patty lăsă brațele în jos și-l privi perplexă. Spunea oare adevărul sau încerca doar să facă pe grozavul în fața ei? Știa foarte bine că în branșă se exagera aproape tot timpul. Se auzeau tot felul de zvonuri, care erau apoi dezmințite după câtva timp. Era un fel de joc în care fiecare încerca, cu orice preț, să se pună într-o lumină cât mai favorabilă.

– Felicitări, spuse ea sec, îndreptându-se spre bar, de unde luă o sticlă de whisky. Își turnă puțin într-un păhărel, fără însă să-i ofere și lui Jeff de băut.

– Dar nu înțelegi că și pentru tine asta înseamnă marea șansă? întrebă el. Am pus la punct o concepție complet nouă de reclamă pentru cei de la *Hopkins*. Sunt entuziasmați. Și totul se învârte în jurul tău. Vei fi pusă în valoare cum nici nu ai visat vreodată.

– Ba bine că nu, răspunse ea cu ironie. Am văzut eu astăzi dimineață foarte bine cum urmează să fiu pusă în valoare. Dacă m-aș fi lăsat fotografiată în costumul *tanga* pe care mi l-ai ales, nu-mi mai rămânea decât să mă duc să lucrez pentru *Playboy**. Nici ăia nu m-ar fi pus să mă dezbrac mult mai mult. Dar pe mine nu mă interesează pornografia sau pozele sexy.

Între timp, Jeff se ridicase și venise aproape de ea. O prinse de umeri, dar ea se smuci din brațele lui.

– Patty, n-am ce-ți face, ai un corp cu forme perfecte

* Renumită revistă sexy pentru bărbați (n.t.).

și care este foarte sexy. Sper că nu ai de gând să negi acest adevăr evident.

– Nu, replică ea. Însă ce legătură are asta cu *Înghețata Hopkins?* Crezi că cineva va cumpăra un singur cornet în plus numai pentru că mă vede pe jumătate dezbrăcată?

Jeff clătină din cap. Acum se afla în elementul lui. Măsura încăperea în sus și-n jos, cu pași mari. Își alese cuvintele cu grijă, pentru că era conștient că acesta era momentul decisiv. Dacă acum nu reușea să o convingă pe Patty, însemna că pierduse definitiv.

– Hai să lăsăm deoparte pentru un moment toată povestea asta stupidă cu costumul *tanga,* începu el. Despre asta vom discuta mai târziu, dacă va mai fi necesar. A fost cu siguranță vina mea că nu ți-am spus totul încă de la început.

– Lipsă de încredere, așa i se spune, îl întrerupse Patty.

– Să-i spunem mai degrabă prudență excesivă, pentru că dacă nu aș avea deplină încredere în tine nu m-aș mai afla acum aici. Se opri pentru câteva clipe în fața ei și întinse mâna spre ea. Deși de astă dată ea nu mai încercă să-l evite, nu o atinse, ci continuă să meargă prin încăpere.

Are un stil care te poate scoate de-a dreptul din sărite, gândi Patty, care își dădu seama pentru prima oară că și ea își manifesta nervozitatea în același mod.

– Îți spune ceva noțiunea de reclamă în faze succesive? întrebă el. Și, întrucât ea îi răspunse printr-o clătinare din cap, Jeff își continuă explicația.

– Suntem atât de copleșiți zilnic cu reclame, încât nu le mai acordăm practic nici un fel de atenție. Cel puțin aceasta este marea temere a celor care lucrează în domeniu. Aceleași femei frumoase și atrăgătoare fac reclame pentru autovehicule, pentru lapte gras ori pentru cremă de ghete, pentru becuri ori pentru detergenți. Mă urmărești?

Patty încuviință din cap. Se așezase pe spătarul fotoliului și părea mult mai calmă acum.

– Totul decurge conform schemei *F.* Produsul este cel care se află de fiecare dată în centrul reclamei. Oamenii îi aruncă o privire și uită imediat ceea ce tocmai au văzut. Ei bine, eu vreau să întrerup acest cerc vicios. Și iată raționamentul meu: dacă destinatarii reclamei, respectiv cumpărătorii cărora aceasta le este adresată, nu se interesează de un produs, trebuie să le trezesc curiozitatea.

– Păi oricine vrea să vândă ceva tocmai asta dorește, îi întrerupse Patty pledoaria.

– Firește. Dar eu sunt sigur că am descoperit într-adevăr o cale pentru a realiza tocmai acest lucru. Jeff făcu o pauză și o privi triumfător, înainte de a etala ultimele cărți pe care le păstrase în mânecă.

– Nici nu arătăm produsul pe care vrem să-l vindem. În orice caz, nu imediat. Nici măcar numele nu i-l pomenim. Entuziasmul său era atât de puternic încât, fără voia ei, o molipsi și pe Patty. Era total cucerită.

– Pornim o campanie publicitară la nivelul întregii țări, în toate publicațiile principale. În aceste fotografii te vei vedea numai tu. Nici un cuvânt despre *Înghețata Hopkins.* Chipul tău, corpul tău va incita oamenii. Vor deveni curioși. Vor vrea să știe ce intenționează să le comunice această fascinantă femeie.

Patty vru să-l întrerupă, dar o reduse la tăcere cu un gest.

– Nu mă întrerupe acum. Chipul și trupul tău trebuie să exprime faptul că îți dorești ceva. Trebuie să fii atât de expresivă, încât oamenii să aștepte cu sufletul la gură să afle în sfârșit ce-ți dorești. Aceasta este faza numărul unu. Sub fotografia ta va scrie doar: *Își dorește!.* Făcu o mică pauză.

– Peste o săptămână, continuă el, apare o altă fotografie, asemănătoare. De această dată textul este doar: *Își dorește ce-și doresc cu toții!* Dar nici acum nu este încă clar ce-și doresc cu toții – sau, mai bine spus – ce *cred* că-și doresc.

Jeff râse încetișor, frecându-și palmele.

– Ei bine, aceasta este faza numărul doi.

Patty începea să înțeleagă unde bătea.

– Și apoi apare fotografia mea cu *Înghețata Hopkins*. Asta este?

– Exact. Dar până în acel moment chipul îți va fi cunoscut de fiecare locuitor al acestei țări. Oamenii vor da năvală în magazine și vor cumpăra produsul în neștire. Ți-o jur.

Se oprise din nou în fața ei, însă de această dată îi luă mâinile într-ale sale și o trase ușor de pe spătar. Numai de tine depinde dacă lucrurile vor decurge astfel. Nu-mi pot imagina un alt fotomodel care să posede o asemenea forță de atracție și care să pună mii de oameni pe jar.

– Și de ce este necesar să fiu îmbrăcată tocmai într-un costum *tanga?* Nu crezi că aș reuși la fel de bine chiar dacă aș purta o rochie de seară?

Jeff chibzui câteva clipe.

– Ba cred că ai reuși, spuse el într-un târziu, zâmbindu-i. Dar nu este un lucru prea simplu să-i convingi pe tipii de la *Hopkins* de eficacitatea noului procedeu de reclamă. Ei insistă ca înghețata lor să fie prezentată într-o anumită conjunctură: vară, soare, plajă. Vor să creeze astfel o legătură între senzația de căldură care toropește și răcoarea care împrospătează.

Ridică cu degetul bărbia lui Patty, obligând-o să-l privească în față.

– M-am luptat ca un leu. Dar asupra acestui punct am fost nevoit să cedez. Altminteri aș fi fost obligat să renunț

la întregul proiect. Dar, bineînțeles, tu ești cea care hotărăște.

– Și ce se întâmplă dacă refuz?

Jeff inspiră zgomotos și-i lăsă mâna să cadă.

– În acest caz contractul devine nul, iar tipii de la *Hopkins* vor realiza ideea mea cu cine știe ce alte fotomodele.

– Dar, în acest caz, tu îți vei primi totuși banii ce ți se cuvin? întrebă ea îngrijorată. Vreau să spun, în fond rămâne totuși ideea ta.

– Fără tine nu văd nici un bănuț. Este menționat special în înțelegerea noastră. Eram atât de sigur că vei accepta, încât nu m-am opus la introducerea acestei clauze în contract.

În mintea lui Patty era o învălmășeală de nedescris. *Bineînțeles că acum nu putea să-l lase baltă pe Jeff. Dar cum de a putut el dispune de mine,* gândi ea cu amărăciune. *Să semneze contracte și să mă pună apoi în fața faptului împlinit.*

– Presupun că ai rezolvat problema și din punctul de vedere financiar? Nici nu era o întrebare, în fond, ci mai degrabă un fel de constatare.

Jeff o privi în adâncul ochilor. Încetul cu încetul chipul i se lumină de un zâmbet larg. Înțelesese că Patty

se hotărâse de acum. *Am convins-o, jubila el în sinea lui. Am convins-o.* De-acum nu se va mai opune.

În clipa următoare o cuprinse pe neaşteptate de talie, o ridică în aer şi o roti de două ori.

– Juhuhuu! chiui el. Am intrat în afaceri, partenero!

Patty se zbătu, dând din picioare.

– Lasă-mă jos, imediat! strigă ea. Ameţesc!

Jeff o puse cu picioarele pe pardoseală, însă nu-i dădu drumul din braţe. Îi cuprinse capul între palme şi îi sărută gura caldă şi moale. Ea întredeschise buzele şi-i ieşi în intâmpinare cu limba. Se simţea cuprinsă de aceeaşi dorinţă, aproape dureroasă, ca în urmă cu câteva zile, când o sărutase pentru prima oară.

Se lipi toată de el. Degetele ei îi mângâiau cu gingăşie ceafa, trecându-i prin păr ca într-o joacă. Îi simţi mâinile strecurându-i-se sub pulovăr, alunecându-i pe piele. Sfârcurile i se întăriră de îndată ce Jeff îi atinse sânii.

Supărarea şi dezamăgirea dispăruseră fără nici o urmă. Jeff o ţinea în braţele sale şi acesta era unicul lucru pe care şi-l dorea în clipa aceea. O clipă, gândul îi zbură la ceea ce-i spusese lui Margaret Landow. Că voia să se mărite mai târziu, într-o bună zi, să aibă o casă a ei şi să crească doi băieţi. Şi că precis nu va fi dezamăgită dacă ar fi vorba de două fete.

Când se desprinseră din îmbrăţişare, în ochii ei

sclipeau lacrimi. Încercă să le șteargă la repezeală, însă Jeff apucase deja să le vadă.

– Plângi? o întrebă el îngrijorat. Ți-am greșit cu ceva? Jeff avusese dintotdeauna o senzație de neajutorare când vedea vreo femeie plângând. La fel ca majoritatea bărbaților, fusese educat să-și mențină sentimentele permanent sub control.

Era însă adevărat că uneori simțea și el o pornire puternică să dea frâu liber sentimentelor, emoțiilor sale. Însă, de fiecare dată, reușise până la urmă să-și stăpânească lacrimile, chiar dacă nu fără oarecare dificultate. Discutase despre acest lucru odată, mai demult, cu un prieten din studenție, care era psiholog. Deși fusese obligat să admită că nu este posibil să-ți înăbuși sentimentele o viață întreagă, la Jeff educația primită se dovedise totuși mai puternică.

– Nu, Jeff, nu ai greșit cu nimic, răspunse Patty, care își apăsase obrazul de pieptul lui larg. Doar că mi-au zburat gândurile la unele lucruri.

– Ești nefericită, cumva? îi mângâie capul cu gingășie. Ce Dumnezeu m-a apucat, că doar nu sunt atât de neajutorat de felul meu. Ce mă fac acum cu ea?

Patty își ridică chipul și-i zâmbi printre lacrimi.

– Oare de ce cred bărbații mereu că femeile ar fi nefericite când plâng și ele, acolo, puțin?

Jeff își drese încurcat glasul.

– Habar n-am, Patty. Eu când mă bucur râd doar, şi atât.

– Dar măcar plângi când eşti nefericit? Logic aşa ar fi.

– Păi da... uneori, însă sincer să fiu... dar ia spune, nu avem alte subiecte despre care să discutăm? Jeff se simţea extrem de vulnerabil pe acest tărâm şi ar fi preferat să schimbe subiectul.

– Bine, dacă vrei tu, răspunse Patty care îi citise de îndată gândurile. Aş vrea tare mult să beau ceva. Dar nu mai vreau whisky. Şi din păcate altceva nu am în casă.

– De ce nu am ieşi în oraş? se grăbi să propună cu uşurare Jeff. Doar trebuie să serbătorim cum se cuvine viitoarea noastră relaţie de parteneriat.

– Ia-o mai uşor, dragule, râse Patty. E drept că am acceptat să te sprijin în afacerea cu cei de la *Hopkins*, însă nu am promis încă nimic mai mult.

Cum nici Jeff nu avea chef în acel moment să discute probleme de afaceri, nu mai insistă. Aveau să aibă suficient timp mai târziu pentru asta. Toate la timpul lor, asta era deviza lui în afaceri. Şi, procedând astfel, până acum se descurcase binişor.

– Mergem să mâncăm din nou la italianul acela? întrebă Patty. Lasă-mi doar un scurt răgaz ca să mă schimb. Nu durează nici cinci minute.

– Am o propunere mai bună, spuse Jeff, înlănţuind-o

cu brațele sale. Mă duc să cumpăr niște vin și sandvișuri de la magazin și sărbătorim evenimentul aici. Sunt sigur că va fi mult mai drăguț.

– Se priveau în ochi, iar Patty înțelese foarte exact ce voia el să spună prin *mai drăguț*. Simți un fior între coapse. Își plimbă limba peste buzele pline, cu o mișcare lentă și provocatoare.

– În acest caz trebuie să te grăbești, iubitule, șopti ea cu voce ușor tremurată. Sunt îngrozitor de flămândă.

6

CÂND JEFF SE ÎNTOARSE cu două pungi de cumpărături, Patty își schimbase deja îmbrăcămintea. Purta o rochiță de casă dintr-un jerseu de bumbac ușor, în alb și roșu. Rochia largă îi cobora până peste pulpe și se închidea cu un fermoar, montat în diagonală, de la talie la gât.

Jeff așeză pungile pe masă și o cuprinse în brațe.

– Ce dulce ești, murmură el, trăgând-o mai aproape.

– Mai târziu, râse ea când degetele lui Jeff încercară să tragă fermoarul. Se desprinse din brațele lui și deschise prima pungă. Înainte flămânzeam după cu totul altceva, însă acum mintea îmi este numai la un sandviș.

Jeff scoase din cealaltă pungă o sticlă cu vin alb, gata frapată, și se îndreptă spre bar.

– Unde găsesc un tirbușon?

– În sertar, în stânga, jos, răspunse Patty cu gura plină. Mușca cu evidentă plăcere dintr-un sandviș mare cu șuncă și brânză. Paharele sunt sus, spuse ea, mestecând, ca răspuns la privirea lui întrebătoare.

Îi întinse un pahar plin și ciocniră.

– Pentru viitoarele noastre succese comune!

Băură. Apoi Patty se îndreptă agale spre fotoliu, cu sandvișul într-o mână și paharul cu vin în cealaltă.

– Dar tu nu mănânci nimic? îl întrebă ea, când îl văzu umplându-și paharul pentru a doua oară.

– Mulțumesc, nu mi-e foame. Dar nu trebuie să mă bagi în seamă. Se așeză pe podea, la picioarele ei, jucându-se cu paharul. Nu o slăbea nici o secundă din priviri.

Pe neașteptate îi atinse pulpa goală cu paharul aburit. Patty se lăsă să cadă pe spate, în fotoliu, și închise ochii.

Jeff își vârî mâna sub tivul rochiei și o ridică puțin mai sus. Se apleca și-i săruta genunchiul. Apoi împinse rochia și mai în sus, dezgolindu-i coapsele bronzate, pe care Patty și le ținea strâns lipite. Când o atinse din nou cu paharul în acel loc atât de sensibil, fata scoase un geamăt slab.

Acum Jeff se afla în genunchi, în fața ei. Pusese paharul jos, alături de sandvișul ei. Începu să deschidă centimetru cu centimetru fermoarul rochiței. Stofa moale alunecă de pe umerii lui Patty, care simți cum i se întăresc sfârcurile.

Se lăsă și mai mult pe spate în imensul fotoliu. Respirația îi deveni sacadată, iar sânii îi urcau și-i coborau într-un ritm tot mai alert. Își desfăcu încet coapsele, simțind mâna lui Jeff pătrunzând între ele.

Când bărbatul băgă de seamă că ea nu purta nimic pe dedesubt, își retrase mâna încet, după ce o mângâie cu degetele, ușor, peste părul creț și mătăsos.

Patty deschise ochii și își îndreptă spatele. Apoi își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Jeff îi cuprinse talia cu degetele, ridicând-o, parcă în joacă, puțin din fotoliu. Cu o singură mișcare a mânii, îi trase rochița în jos, peste șolduri, lăsând-o să cadă pe podea.

Patty văzu că și el ajunsese într-o stare de maximă excitație. Penisul lui întărit se contura destul de evident prin materialul pantalonilor.

– Nu ar fi mai bine să trecem dincolo? întrebă ea cu voce răgușită.

– Poate, mai târziu, răspunse el, în timp ce-i depărta și mai mult coapsele. Patty se ținea cu mâinile de spătar pentru a nu aluneca din fotoliu.

Jeff își aplecase capul între coapsele ei. De fiecare dată, când limba lui o atingea, era scuturată toată de câte un fior puternic. Palmele lui se plimbau gingaș peste șoldurile ei cu rotunjimi domoale, îi mângăiau talia fină, pentru a sfârși prin a-i cuprinde sânii bombați, cu mugurii întăriți. Patty gemea aproape continuu, întrerupându-se pentru a scoate scurte țipete slabe.

Când limba lui începu să o dezmierde, își zvârcoli trupul cu mișcări frenetice. Capul i se lovi puternic de spătar. Jocul limbii o adusese într-o asemenea stare de

excitație încât, la ultima mișcare, atinse punctul culminant.

Degetele ei se înfigeau cu sălbăticie în părul lui, în timp ce își împingea abdomenul și mai tare spre el, pentru a prelungi cât mai mult imensa plăcere pe care i-o dădea dezmierdarea. Când se termină, Patty abia mai putea respira, gâfâind puternic. Încercă să se ridice, însă era epuizată.

– Ajută-mă, gâfâi ea. Pentru că este o poziție nu tocmai comodă.

– De ce nu ai spus nimic până acum?

– Pentru că eram concentrată asupra unui cu totul alt lucru, râse ea, mângâindu-i drăgăstoasă părul.

Jeff o ridică pe brațe și o duse în dormitor, întinzând-o în pat.

– De-ai ști cât de bine este să simți cearșaful răcoros pe pielea goală, murmură ea, întinzându-se de plăcere. Nu crezi că a cam venit timpul să te dezbraci și tu? Ce, nu ai auzit niciodată despre egalitatea în drepturi?

– Niciodată, se prefăcu el uimit. Ia explică puțin cam despre ce ar fi vorba.

Era îmbrăcat cu un pantalon larg, cu pliuri, și o cămașă cu dungi, descheiată la primii nasturi. Deasupra avea o jachetă ușoară, dintr-un material la modă, cu aspect voit șifonat.

Patty se sprijinise în coate, privindu-l în timp ce el se dezbrăca.

– Dar bine, egalitatea în drepturi o întâlnești la tot pasul, intră ea în jocul lui. De exemplu, în ziare și reviste sunt cam același număr de bărbați și femei, pe jumătate goi.

– Dar este un lucru cât se poate de firesc, continuă el cu același ton de prefăcută seriozitate. Din moment ce mai mult de jumătate din omenire este de sex feminin și dacă tot s-a luat hotărârea de a prezenta în reclame imagini sexy, nu ne putem permite să prezentăm doar modele feminine lejer îmbrăcate, ci trebuie să asigurăm o compensație justă.

– Întocmai, îl ironiză Patty. Tot egalitate în drepturi este și când în *Playboy* este arătat un bărbat gol, fotografiat din toate părțile. În fond, și noi vrem să avem partea noastră de amuzament.

Jeff își trase jos slipul și rămase în picioare, gol, lângă patul larg.

– Dar când văd așa ceva pe viu mă lipsesc cu plăcere de orice fel de revistă, spuse ea, rostogolindu-se spre el, cuprinzându-l.

– Vino la mine, gâfâi ea. Mă simt din nou cuprinsă de valuri de căldură. Îl trase pe Jeff lângă ea și-i ghidă mâna între coapsele ei. Simți?

El se rostogoli peste ea. Capul i se mișca într-o parte

și-n alta, între sânii ei. Barba lui nerasă îi zgâria pielea delicată, excitând-o și mai puternic. Dintr-o dată își apăsă abdomenul de ea, pătrunzând-o.

Se mișca în ea, lovind-o într-o succesiune din ce în ce mai sălbatică, în timp ce fața lui continua să se frece de sânii ei. Patty ținea pumii strânși. Simțea că se apropie de un nou punct culminant, însă de această dată voia să-l amâne, pentru a a avea orgasmul împreună.

– Jeff, șuieră ea. Acum, te rog!

– Imediat, iubirea mea, imediat, gâfâi el. Un tremur îndelung îi scutură trupul, iar el se prăbuși, cu un țipăt eliberator, peste ea. În aceeași clipă simți și Patty cum i se contractă întregul corp sub senzația explozivă de descărcare.

– Ce frumos a fost, spuse ea încetișor, mângâindu-i cârlionții blonzi de pe pieptul larg. Jeff se rostogoli pe spate și o cuprinse cu brațul.

– Și pentru mine a fost la fel, spuse el cu un oftat adânc. Hei, dar mă gâdili! exclamă el când ea începu să tragă cu buzele strânse de nenumărații cârlionți de pe piept.

– Aș vrea să sărut fiecare fir de păr de pe trupul tău. Cât timp crezi că mi-ar trebui pentru ca să fac asta? Patty se apucase deja de următorul cârlionț, însă nu mai avu răbdarea să-i sărute fiecare fir de păr, și își trecu buzele întredeschise și umede peste pieptul lui.

Unghiile ei lăsau pe pielea lui ușoare urme. Jeff se simți din nou cuprins de un val de plăcere. Gemu ușor. Patty se întrerupse pentru o clipă, însă când văzu penisul lui care se tot ridica, se aplecă din nou peste pieptul lui și continuă să-l dezmierde cu limba și buzele.

Cu o mână îi mângâia membrul și când Jeff o simți între coapsele sale știu că foamea ei de a-i poseda corpul lui atletic încă nu fusese potolită. De această dată nu se mai grăbiră. Zăceau întinși, unul lângă celălalt, cu picioarele împletite între ele.

Se mișcau doar puțin, din șolduri. Dar cu cât prelungeau această îmbrățișare, cu atât erau mai cuprinși de patimă. Când ajunseră amândoi la orgasm, în același timp, trupurile lor nu mai avură reacția violentă de adineauri, iar senzația fu mult mai profundă și mai intensă.

Niciodată nu se simțise Patty atât de fericită până atunci. Își dădea foarte bine seama că sexul nu reprezenta unicul aspect din relația dintre doi oameni. Dar recunoștea că, dacă ar fi așa, atunci trebuia să fie ceva cu totul deosebit.

A doua zi dimineață merse cu *Porscheul* lui Jeff la atelierul foto al lui Jack Welby. Pentru Patty era un lucru de la sine înțeles că nu trebuia să vorbească cu nimeni despre noul concept de reclamă imaginat de Jeff. De

aceea se bosumflă un pic când acesta îi mai atrase încă o dată atenția asupra acestui lucru.

– După toate câte s-au petrecut între noi ai putea avea puțin mai multă încredere în mine, nu crezi? îl întrebă ea pe un ton înțepat. Sau mă consideri chiar așa gură spartă?

– Firește că nu, Patty. Atâta tot, voiam să-ți mai atrag o ultimă dată atenția. Privirile lui îi implorau iertarea, însă ea rămase cu ochii pironiți înainte, pe șosea.

Doamne, ce bine ar fi dacă femeile nu ar mai fi atât de sensibile, gândi el, accelerând. Era încă destul de devreme. Abia peste o jumătate de oră traficul de vârf avea să declanșeze blocajul de circulație devenit o obișnuință în Los Angeles. Acum, când șoseaua cu trei benzi de circulație pe fiecare sens era încă liberă, Jeff nu mai acordă nici o atenție vitezometrului. Abia când auzi miorlăitul sirenei de poliție în spatele mașinii sale și remarcă în retrovizor motocicleta masivă, aruncă o privire spre bord.

– La dracu', înjură el, trecând într-o treaptă inferioară, pentru a reduce viteza fără a acționa pedala de frână. Însă în clipa când motociclistul ajunse în dreptul lui și-i făcu semn să tragă pe dreapta nu mai avu nici o îndoială că iar o încurcase. Opri mașina pe refugiul din dreapta și deschise geamul lateral.

Jeff se pregătea să-l întâmpine pe polițist cu una din obișnuitele lui glume, însă acesta nici nu-l lăsă să înceapă.

– Știu, cunosc cum se manifestă băieții grăbiți din Oklahoma, rânji el larg. Conduc fără permis de circulație valabil, adoră mașinile sport fabricate în Germania și habar nu au de regulile de circulație. Nu-i așa, dragilor?

Fără nici o îndoială, era același polițist care îl amendase zdravăn pe Jeff cu doar câteva zile în urmă. De această dată își scosese ochelarii de soare reflectorizanți.

– Vă cunoașteți? întrebă șoptit Patty.

– Poate că într-o bună zi vom deveni prieteni la cataramă, spuse cu ironie Jeff, căruia îi trecuse orice poftă de râs.

– O, atunci este minunat, spuse Patty cu naivitate. Să ai un prieten atât de bun în poliție nu poate strica nimănui.

Jeff scoase un geamăt, când îl auzi pe polițist pufnind într-un hohot de râs zgomotos.

– Nici că se putea găsi o exprimare mai potrivită, domniță, hohoti el. Este cel mai bun banc pe care l-am auzit în ultima vreme.

– Pe cuvântul meu dacă înțeleg ce poate fi atât de caraghios în spusele mele, răspunse Patty care se aplecase puțin înainte, pentru a-l putea vedea mai bine pe polițist.

– *O.K.*, continuă acesta redevenind serios. Ajunge cu râsul pe ziua de astăzi. Iar ați depășit viteza legală în localitate. Recunoașteți?

Jeff încuviință, fără să scoată un cuvânt. *Nu are nici un rost să mă iau la harță cu capul ăsta pătrat*, își zise el.

– Nu vă supărați, dar puteți să dovediți ce ați spus, domnule polițist? se băgă Patty în vorbă, începând să înțeleagă că Jeff și ofițerul erau orice în afară de prieteni la cataramă. Știți, întâmplător m-am uitat la vitezometru, pentru că trebuie să ajung la o întâlnire de afaceri. Înclinase capul și-i dărui polițistului un zâmbet mieros. Cu șaizeci la oră, cu atât am mers, minți ea cu nerușinare. Știu asta foarte precis, pentru că mi se părea că ne târâm cu viteza unui melc. Dacă aș fi condus eu... Ridică din umeri și-și trecu limba peste buzele pline, într-un gest plin de cochetărie.

– Dar tocmai ați admis că ați depășit viteza legală, domnule, se întoarse polițistul nervos spre Jeff.

– Eu? Am spus eu un singur cuvânt? se burzului acesta. M-ai auzit tu spunând ceva, Patty?

– Nu ai spus nici *piu,* îl susținu ea, și de această dată spunea adevărul. Îl privi pe polițist cu o mină de afectare sinceră, clipind din genele ei lungi.

– Bine, mârâi polițistul, punându-și din nou ochelarii de soare. De data asta mi-ați scăpat. Dar am să casc ochii și mai bine de-acum încolo. Și dacă vă mai prind o dată...

– Vă rog să mă scuzați, dar am putea acum să ne vedem de drum? îi întrerupse Patty amenințările. După cum vă spuneam mă grăbesc teribil.

– Fir-aș al naibii, că bine l-ai mai sucit pe după degete, râse Jeff, lovindu-se cu palma peste coapsă. Nici nu te-aș fi crezut în stare de așa ceva. Complimentele mele!

– Da, da, suspină Patty filozofând. Multe lucruri ar arăta complet diferit pe această lume dacă voi, bărbații, ne-ați acorda, în sfârșit, și nouă, femeilor, ceva mai multă încredere. Dar vor mai trece desigur multe decenii până se va ajunge acolo.

El se mulțumi să ridice din umeri. Știa, firește, că, în fond, Patty avea perfecă dreptate. Însă era furios că îl luase gura pe dinainte și-i scăpase o remarcă atât de prostească.

Jack Welby, fotograful, o întâmpină cu amabilitate. Patty era bucuroasă că se abținuse de la orice fel de observație cinică în legătură cu plecarea ei precipitată. Și asistenta lui, Elisabeth, o trată ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În timp ce Jeff stătea de vorbă cu fotograful, Patty se duse să se schimbe. Se hotărî pentru costumul *tanga* roșu. Rămasă în fața oglinzii, își rotea bustul dintr-o parte în alta, încercând să tragă de bucățica de stofă din care era

confecţionat sutienul, astfel încât sânii să-i fie măcar pe jumătate feriţi privirilor.

Renunţă însă după mai multe încercări lipsite de succes. Cele două triunghiuri mici din pânză, legate între ele prin şnururi subţiri, abia dacă îi acopereau sfârcurile. Ce vulgaritate, gândi Patty, şi îmbrăcă minislipul.

Niciodată nu m-aş arăta astfel îmbrăcată în public, îşi spuse ea, în timp ce se întorcea în studiou. Goală s-ar fi simţit mai în largul ei. Se opri jenată în faţa ecranului pe care era proiectată imaginea fundalului. Jack îşi puse ochelarii şi o examină cu atenţie din toate părţile.

Cam tot aşa trebuie să se simtă şi vita scoasă la licitaţie, gândi Patty. Privi spre Jeff care se aşezase pe un scaun pliant şi-şi ţinea la gură palmele împreunate. Vârfurile degetelor sale băteau darabana. Elisabeth, asistenta, stătea în picioare, lângă el. Tânăra femeie clătină din cap, încruntată.

– De ce nu ne destăinui pentru ce fel de produs ai nevoie de această fotografie, Jeff? Oricum, este o ruşine să o îmbraci pe Patty în halul ăsta. Nu era posibilă puţin mai multă decenţă?

– Elisabeth are dreptate, se băgă şi Jack în vorbă. Sutienul nu stă în nici un fel. Costumul ăsta îi vine catastrofal. Nu am nici cea mai vagă idee cum aş putea să o fac pe această copilă să arate atrăgătoare, când este îmbrăcată astfel.

– E-n regulă, e-n regulă, spuse în cele din urmă Jeff, ridicându-se. Am și eu ochi să văd, nu? Se apropie de Patty și-i puse mâna pe umăr. Îmbracă-te repede! Mergem să-ți facem rost de altceva.

– Așa mai zic și eu, încuviință din cap Elisabeth după ce Patty intrase din nou la garderobă. Cred că un costum de baie întreg, cu croială rafinată, i s-ar potrivi foarte bine. La câteva intersecții de aici s-a deschis un nou centru comercial cu magazine super-lux. Sunt sigură că acolo veți găsi ceva potrivit.

Patty găsi într-adevăr imediat un costum de baie care îi venea perfect. Avea dungi verde-deschis, cu puncte roz pe un fond turcoaz.

– Și este foarte modern, râse ea. Cine vrea să *fie pe linie* în acest an poartă culori gen *Miami-Vice**.

Deși întreg, costumul lăsa impresia că ar fi format din două piese distincte. Partea inferioară, triunghiulară, era decupată lateral până peste șolduri. De aici porneau două barete înguste, care se încrucișau pe spate și deveneau apoi largi, trecând pe sub brațe, pentru a forma sutienul ce avea, în față, același aspect triunghiular. Legătura între cele două cupe ale sutienului o făcea o broșă, în formă de ac de siguranță supradimensionat, de culoare roză.

– Sper să nu ai necazuri cu clienții tăi, spuse Patty o

* Brigada Moravuri a poliției din Miami, film și serial TV de mare succes în Statele Unite (n.t.).

jumătate de oră mai târziu, în timp ce se aflau pe drumul de întoarcere spre studiou.

– Nu-ți fă tu griji în legătură cu asta, o liniști Jeff. Le explic eu lucrurile celor de la *Hopkins*. Dacă poza iese așa cum mi-o imaginez, nu va mai conta în ce fel de costum de baie ești îmbrăcată.

Pe urmă, totul a fost simplu, ca un joc de copii. Jack Welby își făcu treaba cu calm și concentrare. Indicațiile sale erau clare și precise. Pentru Patty, care era obișnuită cu stilul lui Fred Wilson, ședința foto a fost o adevărată deconectare. În plus îi plăcea mult și modul în care își trata Jack asistenta.

Când Elisabeth făcea vreo remarcă sau, mai mult, când își permitea chiar să propună vreo modificare, el o asculta, chibzuia puțin și apoi îi explica de ce, după părerea lui, nu erau indicate una sau alta. Jeff se menținu tot timpul în umbră și interveni numai o singură dată.

– Cred că ar trebui să folosim un ventilator de putere, propuse el. Aș vrea ca părul lui Patty să fluture în vânt. Cred că ar da un efect mai real pentru o fotografie de plajă.

– Dacă aș ști mai exact ce aștepți, de fapt, din partea mea, ți-aș putea face eventual și alte câteva sugestii, mormăi fotograful. Dar așa, trebuie să merg la noroc. Nici măcar o idee nu-mi poți da, Jeff?

– E foarte bine așa cum ai procedat până acum, se

mulțumi acesta să-i răspundă și se așeză din nou pe scaunul pliant din fundul atelierului.

– Ei bine, asta este, oftă Jack. Nu ne rămâne decât să continuăm.

Trei ore mai târziu totul era terminat. Elisabeth strânse rolele de film și se făcu nevăzută în laborator. Jeff le ceruse să îi arate fotografiile încă în aceeași seară, pentru a le alege pe cele pe care le va prezinta clientului său.

Își luară rămas bun de la Jack Welby și apoi Jeff o conduse pe Patty acasă. Se simțea istovită și dorea să se odihnească. Întrucât Jeff mai avea ceva de lucru la birou, o lăsă în fața vilei și-i promise să o caute la telefon în cursul următoarelor zile.

7

ÎN URMĂTOARELE ZI-le evenimentele se precipitară. Fotografiile pe care Jeff le prezentă tipilor de la *Hopkins* au fost o adevărată senzație. Cu toții erau de comun acord că viitoarea campanie publicitară avea să reprezinte un imens succes.

Patty a fost solicitată telefonic să vină la atelierul foto al lui Jack Welby pentru fotografia decisivă, cea cu *Înghețata Hopkins*. De această dată lucrurile au decurs mult mai agitat, pentru că au fost de față, în afara fotografului și asistentei sale, și o delegație de specialiști în publicitate reprezentând clientul. Membrii ei aveau sarcina să vegheze ca pachetul de înghețată să fie pus în lumina cea mai favorabilă.

Au fost necesare două zile pline pentru ca fotografiile să iasă așa cum trebuie, pentru că fiecare dintre tipii de la *Hopkins* își spunea părerea în legătură cu oricine și orice. Mai ales un anumit domn Berkham o scosese pe Patty din sărite cu șicanele lui. O trata ca pe o bucată de lemn pe care-o putea muta încolo și încoace, după pofta inimii.

Deși Jack Welby și Elisabeth au făcut tot ce le-a stat

în putință, domnul Berkham nu scăpa nici o ocazie să arate că el era, de fapt, cel care avea ultimul cuvânt de spus. Lui Patty îi venise de câteva ori să lase totul baltă și să plece acasă. Doamne, dacă măcar Jeff ar fi de față, poate că l-aș suporta mai ușor pe tipul ăsta atât de nesuferit.

Jeff însă era atât de ocupat încât abia dacă avea timp să se mai vadă din când în când cu ea. De câte ori se întâlneau, aveau relații intime. De câteva ori Jeff rămase chiar peste noapte la ea, ceea ce o făcea să se simtă în al nouălea cer. Cu cât se cunoșteau mai bine, cu atât Patty devenea mai conștientă de puterea dragostei lui Jeff.

Însă, de la un timp, îi venea tot mai greu să-l privească deschis în ochi. Se simțea oarecum jenată de fiecare dată când începea să-i vorbească despre modul în care își închipuia el viitorul firmei sale publicitare, în care era implicată și persoana ei. Însă în ziua în care fotografia lui Patty a fost publicată în cele mai importante reviste, Jeff a apucat taurul de coarne, abordând-o direct.

– Ce se întâmplă cu tine? o întrebă, când observă că ea întoarce capul după doar o scurtă privire aruncată reclamei. Simt de mai mult timp că te apasă ceva. Nu ești de părere că este un lucru despre care ar trebui, în sfârșit, să stăm de vorbă?

Patty se făcu parcă și mai mică în fotoliul demodat în care ședea. Trăsese picioarele sub ea și se încăpățâna să

rămână cu privirea plecată. În sinea ei știa prea bine că Jeff avea dreptate și că trebuia să-i spună ce se petrecuse.

– Știi, tare mă tem că am făcut o mare prostie, începu ea cu voce șoptită. Aproape că-mi este și frică să discut despre asta cu tine. Nici eu nu pot să pricep de ce am făcut-o, mai spuse ea, clătinând nefericită din cap.

Jeff se așezase în fotoliul din fața ei. Își sprijinise brațele pe coapse și o privea intrigat.

– Ei bine, ce ar putea fi atât de rău? spuse el împăciuitor. Cel mai bine ar fi dacă mi-ai povesti pur și simplu totul, chiar de la început. Indiferent ce ai făcut, întotdeauna există o soluție.

– Am semnat ceva lui Balden, spuse ea cu voce înăbușită. Mă chemase la el și mi-a oferit un contract mai bun și întrucât... vocea i se îneca.

La auzul numelui concurentului său, Jeff tresări violent, de parcă ar fi fost mușcat de o insectă veninoasă.

– Ușurel, spuse el cu asprime. Când s-a întâmplat și, mai ales, ce ai semnat?

– Știi, tocmai terminasem ședința foto la Jack, continuă Patty cu voce tremurată. În ziua respectivă domnul Berkham se purtase chiar și mai scârbos ca de obicei. Chiar și despre tine spusese o mulțime de lucruri nu tocmai plăcute. Muscă de o zi, așa ți-a zis și a adăugat că nu aveai nici o șansă să ajungi vreodată în vârful piramidei. A reușit să mă scoată complet din fire.

– Da, pot să te înțeleg foarte bine, încuviință Jeff din cap, încleștându-și pumnii fără să-și dea seama. Ce ticălos! După ce o să-i fac ce am de gând, o să încapă cu pălărie cu tot sub orice masă de bucătărie. *O.K.*, schimbă el apoi tonul. Și ce legătură are asta cu Balden? Asta este ce nu am prea înțeles.

– Păi vezi, în ziua aia erai plecat la Sacramento, și când am ajuns acasă a sunat Barbara, secretara lui Balden. M-a rugat să vin imediat la agenție. Așa că am urcat imediat la volan și m-am dus.

Făcu o scurtă pauză și îl imploră din priviri pe Jeff să o înțeleagă.

– Nici eu nu pot pricepe de ce am făcut-o, se lamentă ea. În orice caz, Balden s-a comportat extrem de amabil cu mine.

– Încearcă te rog să-ți reamintești fiecare cuvânt, o întrerupse Jeff. Orice amănunt poate fi extrem de important.

Patty își amintea foarte bine de discuția respectivă. Doar o retrăise în gând de atâtea ori după aceea.

– M-a salutat și mi-a oferit o cafea. Apoi m-a felicitat pentru că am obținut un contract cu o altă agenție și m-a întrebat cum se numește aceasta.

– Și mai departe? Ce a făcut după aceea? Bărbatul se ridicase între timp în picioare și începuse să măsoare încăperea cu pași grăbiți. Patty își dădea seama prea bine

în ce stare de tensiune se afla. Își simțea inima cât un purice, însă era conștientă că acum era obligată să-i povestească totul, până la capăt.

– Este adevărat, Patty, că te-am cam neglijat în ultimele luni, îi spusese Balden. Dar de acum încolo lucrurile nu vor mai fi la fel. De acum mă voi ocupa personal de evoluția carierei tale. Am niște planuri mari în legătură cu tine. Ai să faci ochii mari de tot când ai să le afli! Și apoi izbucni într-un hohot de râs.

– Dar de acum refuz să mai pozez pentru lenjerie intimă și costume de baie, i-am replicat eu, iar el mi-a răspuns că nici vorbă de așa ceva și că, pe deasupra, ar vrea să-mi asigure un venit minim lunar.

Jeff încruntă din sprâncene. Nici una din agențiile pe care le cunoștea nu plătea un salariu fix fotomodelelor sale. *Precis că este vorba de încă o șmecherie de-a lui Balden, care nu prevestește nimic bun*, își zise el.

– Și cât ți-a promis?

– Patru mii plus cheltuielile, răspunse Patty cu capul plecat. Începând cu luna viitoare.

– Și până acum cât câștigai la el? Jeff clătină din cap. Pur și simplu nu-i venea să creadă ce-i povestea Patty.

– Între două și trei mii, de regulă. Uneori puțin mai mult, alteori ceva mai puțin. În funcție de câte angajamente mi se ofereau.

Lui Jeff îi era de-acum cât se poate de limpede că Balden o dusese cu preșul.

– Presupun că toate astea au fost puse și pe hârtie, nu-i așa?

Patty încuviință din cap, cu o față chinuită.

– Cred că da. Balden mi-a pus în față un contract pe care l-am semnat.

– Ce înseamnă acest cred că da? Vrei să spui că nu ai citit contractul înainte de a-l semna? întrebă Jeff care făcea eforturi să-și stăpânească iritarea. Exemplarul tău unde este?

Patty se ridică și se îndreptă spre servanta de modă veche. Dintr-unul din sertare scoase un dosar gros în care încopciase contractul pe care-l încheiase cu Balden.

– Atât de gros este, spuse ea șoptit și-i înmână documentul lui Jeff.

Acesta începu să frunzărească rapid paginile. Chipul îi devenea tot mai palid și, când termină, așeză tăcut contractul pe măsuță. Nu, nu pot să cred așa ceva, își repeta el într-una. Așa ceva nu poate să se întâmple.

– Kenneth Balden a jucat la ruletă cu tine, spuse el după o lungă tăcere. A speculat faptul că vei semna hârțogăria asta fără să o citești. Și a câștigat. Ai fost într-adevăr atât de proastă încât ți-ai semnat propria-ți condamnare la moarte, ca să mă exprim mai plastic. Pentru că, prin acest contract, te-ai dat pe mâna lui.

– Dar... Patty ridică neputincioasă din umeri, după care lăsă să-i cadă brațele de-a lungul trupului.

– Aici nu scrie nici un cuvânt despre vreo sumă minimă pe care să ți-o plătească lunar. În schimb ai cedat agenției sale toate drepturile pe care le aveai. De-acum el este cel care va decide dacă și ce angajament primești. Nu ți se mai dă dreptul să accepți angajamente din partea unei alte agenții. De-acum ai devenit practic proprietatea lui Kenneth Balden.

Jeff vorbise fără urmă de patimă în glas. Pentru el, consecințele pe termen lung erau limpezi ca lumina zilei. Dacă vroia, Balden o putea lăsa pe Patty să moară pur și simplu de foame. Chiar dacă nu era încă foarte sigur asupra motivului pentru care Balden îi întinsese lui Patty această capcană, Jeff avea totuși o presimțire sumbră.

Probabil că Balden a aflat într-un mod oarecare că *Hopkins* are de gând să transfere comenzile de milioane de dolari agenției mele, chibzui el. Și este posibil să fi aflat și despre faptul că întreaga acțiune se baza pe participarea lui Patty. Desigur, a fost o mutare izbutită, trebui Jeff să recunoască admirativ. Chiar dacă a fost dusă la înfăptuire uzând de un truc cât se poate de josnic.

Balden se bazase pe faptul că Patty se va comporta așa cum ar fi făcut-o majoritatea covârșitoare a oamenilor și nu va citi cu atenție voluminosul contract . A fost

un joc de noroc la care avea șanse cincizeci la sută. Și Kenneth Balden l-a câștigat.

– Chiar mâine am să mă duc să vorbesc cu Balden, spuse grăbită Patty, îngrozitor de rușinată. Doar am discutat altceva decât scrie în contract.

– Nu ai nici un martor pentru asta, spuse el abătut. Jeff își pregătise cu multă grijă lovitura și, până la un punct, totul părea că decurge așa cum își făcuse el socotelile. Ca acum să se întâmple asta. Dintr-o dată se afla din nou cu mâinile goale și era nevoit să ia totul de la capăt.

– Te rog, Jeff, nu fi supărat pe mine, suspină Patty printre lacrimi, aruncându-se în brațele lui. Ai să vezi, tot eu am să pun lucrurile la punct.

Jeff ar fi vrut tare mult să-i poată spune ceva frumos, consolator, însă el însuși se afla într-o stare de șoc. Simțea nevoia să fie singur, pentru a chibzui la toate cele pe care le aflase. O mângâie de câteva ori pe spate și apoi o îndepărtă de el.

– Acum aș vrea să plec, Patty, spuse el hotărât. Te iubesc, însă în acest moment nu pot să suport să stau în apropierea ta. Ceea ce ai făcut tu este un lucru inadmisibil. Am nevoie de timp ca să trec peste asta.

Este pentru prima oară că a spus clar și explicit că mă iubește, gândi ea după plecarea lui Jeff. Dar în același timp a spus și că nu mă mai poate suporta.

Se aruncă pe pat și izbucni într-un hohot nestăvilit de plâns. Ce fel de dragoste era aceea în care nu puteai suporta prezența celuilalt?

A doua zi, la ora șase fix, Patty se afla în anticamera lui Kenneth Balden. Știa foarte precis că se află în biroul său, însă de fiecare dată era respinsă de către Barbara, secretara lui personală. Până la urmă, Patty renunță și plecă acasă. Apoi așteptă zadarnic un telefon din partea lui Jeff.

A doua zi reuși să-l prindă pe Balden în parcare, înainte să apuce să se baricadeze în biroul său. La început se prefăcu că nici nu o vede, însă când nu mai avu nici o posibilitate de a se eschiva reacționă cu grosolănie și brutalitate.

– Dacă vrei să stai de vorbă cu mine să faci bine să ceri întâi audiență prin Barbara, îi spuse el cu superioritate. Sunt o persoană foarte ocupată și nu pot să-mi pierd timpul cu fi-te care dintre fotomodelele care se află la mine sub contract.

– Dar tocmai despre acest contract este vorba, răspunse Patty care îi bară din nou calea. Doresc să-l anulez. Dacă aș fi știut ce scrie în el, nu l-aș fi semnat în vecii vecilor.

Balden o împinse la o parte cu un gest brutal. Pe față i se citea un zâmbet viclean și josnic.

– Contractul este perfect legal. Și am de gând să mă folosesc la maximum de prevederile stipulate în el. Și poți să-i transmiți asta și puștiului tău din Oklahoma. A fost la un pas să mă dea gata. Dar numai la un pas.

Îi râse lui Patty în nas, plin de dispreț.

– E șmecher băiatul, însă nu îndeajuns de șmecher pentru un Kenneth Balden. A trecut cu vederea două amănunte minore. În primul rând că am prieteni la *Hopkins*. Și ca să fiu mai explicit, domnul Berkham este cel care mă ține permanent la curent cu tot ce mișcă în firma aia, așa că am știut încă de la bun început cum erau distribuite cărțile.

Balden întinse arătătorul și o înțepă pe Patty în piept.

– Și în al doilea rând s-ar zice că prietenul tău nu și-a imaginat că poți fi o gâsculiță atât de idioată. Mă așteptasem să-mi fie mult mai dificil.

Patty avu senzația că pământul îi fuge de sub picioare. Abia acum pricepu și ea ce urmări îngrozitoare va avea ceea ce făcuse. Prin necugetarea și pripeala ei îi făcuse un rău ireparabil lui Jeff. De fapt, îl ruinase. Cu siguranță că niciodată nu avea să o poată ierta pentru asta. Nici nu ar fi avut cum să o ierte.

Kenneth Balden o lăsase în drum, trecând pe lângă ea. Râsul lui îi răsună încă în urechi mult timp după ce se

urcase în mașină. Ținea volanul strâns între mâini și-ș sprijinise capul de el.

– Doamne, de ce n-am rămas acasă în Oklahoma, își zise ea plină de tristețe. Se săturase până peste cap de mult lăudata metropolă, în care singura preocupare a semenului tău părea să fie doar cum te poate îmbrobodi și păcăli mai bine, unde oamenii treceau grăbiți unul pe lângă altul fără să-și găsească măcar timp pentru a se saluta prietenește.

Nu mai vroia să fie fotomodel – nici pentru rochii elegante de seară și nici pentru creatorii de modă. Nu-și dorea decât puțină liniște și gingășie. De fiecare dată când se gândea la Oklahoma se gândea și la Jeff. Nu-și dorea nimic altceva decât să fie împreună cu el în Elk-City, micuțul orășel pierdut printre dealurile înverzite.

Fotografiile lui Patty au avut un impact formidabil. Timp de două săptămâni oamenii păreau să nu mai aibă alte subiecte de conversație. Pozele erau atât de expresive și pline de efect, încât lumea se întrecea să ghicească care era produsul pentru care urma să se facă reclama. În toate localurile și barurile se încheiau pariuri.

Unii presupuneau că ar fi vorba despre o nouă marcă de automobil asupra căreia se dorea să li se atragă

atenția. Alții jurau că este vorba de o reclamă pentru o agenție de voiaj care asigura excursii exotice.

Și când, într-un târziu, a apărut fotografia lui Patty cu *Înghețata Hopkins* prăvăliile au fost luate cu asalt. Patty nu-și putea explica ce se întâmplase, însă peste noapte devenise un idol național. Lumea se dădea în vânt să cumpere înghețata *Hopkins* pentru că *ea* se dădea în mod evident în vânt după acest produs.

Primi cele mai fantastice oferte pentru a face reclamă și altor produse. Dar Balden rămase rece ca gheața. Respinse orice ofertă, chiar dacă ar fi putut câștiga o mulțime de bani de pe urma ei. Dar pe el nu asta îl interesa. Ceea ce vroia el, era să ruineze cariera lui Patty. Și avea toate mijloacele pentru a o și face.

– Chiar nu este nimic de făcut? îl întrebase Patty pe Jeff. Chiar poate Balden să-mi facă una ca asta? Am devenit atât de populară acum, încât aș putea câștiga zeci de mii de dolari pe lună, dacă m-ar lăsa. Ședeau împreună într-un local mic din Hollywood. În fața ei, pe masă, era o Coca-Cola, un suc de portocale și un pahar cu lapte, în timp ce el se lupta cu o porție savuroasă de friptură de vită.

– Firește că poți să încalci termenii contractului, spuse el. Dar mă tem că în acest caz va cere daune în valoare de mai multe milioane de dolari.

– Şi care este reacţia celor de la *Hopkins?* întrebă ea, gustând din paharul de Coca-Cola.

– În cazul în care într-o săptămână nu reuşesc să te aduc în studiou pentru a filma spotul publicitar, îmi vor retrage comanda. Berkham m-a făcut să înţeleg acest lucru fără nici un echivoc. Până acum am reuşit să-i duc cu vorba, dar acum situaţia începe să se împută. Şi, ca să fiu foarte cinstit, nu am nici cea mai vagă idee cum am putea obţine binecuvântarea lui Balden.

Aparent, Jeff se împăcase deja cu gândul înfrângerii sale. Muncea ca un apucat şi reuşise să mai găsească o serie de alţi clienţi. Fireşte, nici unul dintre aceştia nu era de talia lui *Hopkins,* dar era, oricum, mai bine decât nimic.

Deşi se întâlnea regulat cu Patty, relaţia dintre ei suferise o schimbare radicală. Patty nu mai reuşea pur şi simplu să se comporte la fel de firesc şi fără de grijă ca înainte. Se simţea vinovată şi acest lucru se răsfrângea negativ asupra lor.

Deşi Jeff o asigurase de mai multe ori de dragostea sa, ea se simţea în nesiguranţă. Acum, când Balden aproape că nu îi mai dădea nimic de făcut, şedea deseori ore în şir în apartamentul său. În aceste momente suferea de dorul lui Jeff. Dar seara, când venea la ea, se purta cu reţinere, cu toate că el îşi dădea cu adevărat toată silinţa să o facă să uite cele întâmplate.

– În fond ce bei tu acolo? întrebă Jeff, dornic să îndrepte discuția spre un alt subiect.

– Regimul meu, râse ea cu amărăciune. Am pus câteva kilograme în plus. Și acum trebuie să scap de ele. Deși probabil că asta nici nu mai contează. Așa cum se profilează lucrurile în prezent, cred că nu voi mai ajunge vreodată să pozez din nou.

– Nu mai vorbi prostii, spuse Jeff și o mângâie pe obraz. Niciodată nu trebuie să renunți. Chiar mâine poate interveni ceva care să schimbe complet situația. Trebuie să-ți păstrezi mereu optimismul. Crede-mă!

O privi în adâncul ochilor și-i zâmbi cu afecțiune.

– Și acum fă bine și dezvăluie-mi despre ce regim este vorba. Numai uitându-mă și mi se face rău. Nici nu-mi pot imagina cum poate cineva bea lucruri atât de pestrițe.

Patty zâmbi timid. Atingerea lui Jeff și vorbele lui afectuoase îi făceau atât de bine!

– Sucul de portocale îl beau pentru vitaminele pe care le conține, îi explică ea. Coca-Cola îmi este necesară ca să mă țină trează. Iar laptele îmi liniștește stomacul. Pentru că celelalte două băuturi nu se împacă prea bine.

– Minunat, râse Jeff. Cunosc și eu o rețetă asemănătoare. Întâi se savurează în liniște o sticlă cu vin și apoi se merge la pat.

– Nu prea înțeleg, se încruntă Patty. Unde este poanta?

Jeff împinse farfuria și se ridică. Îi luă mâna și și-o apăsă pe buze.

– Vino cu mine și am să ți-o explic, îi șopti el, trăgând-o după el. S-ar putea să nu te ajute la slăbit însă îți va face deosebită plăcere.

Margaret Landow urmărea cu îngrijorare tot mai mare comportamentul lui Patty. Firește că fata îi povestise cu timpul întreaga tărășenie. Când află despre josnicia lui Balden, Margaret se simți revoltată.

– Ce-ai zice dacă m-aș duce să stau de vorbă cu acest domn? întrebă ea. Pe vremea mea nu ar fi fost posibil să se întâmple așa ceva. Firește, și pe atunci aveau loc o mulțime de mârșăvii. Erau și atunci câteva studiori care practicau cu noi, actorii, contracte cu adevărat înrobitoare. Dar de cele mai multe ori tot mai exista câte o portiță de scăpare.

– Ești foarte amabilă, Margaret, răspunse Patty. Însă prea mari speranțe nu-mi fac. Balden vrea să mă termine. Și a și demonstrat că este în măsură să o facă cu adevărat. Nu cred că ar avea vreun rost să stai de vorbă cu el. Este un posedat. Nu ai face decât să-ți pierzi timpul.

– Lasă asta în seama mea, Patty dragă. Și în fond, timp am mai mult decât suficient. Poate că până la urmă

catârul ăsta se va lăsa înduplecat de o femeie bătrână. Nu se poate ști niciodată. Și merită oricum să fac o încercare.

Pentru vizita la Kenneth Balden, Margaret Landow se aranjase cu mare grijă. Avea un aer feminin și aristocratic. Purta un costum albastru închis, cu guler înalt, apretat, alb, și manșete de aceeași culoare. Dacă i-ar fi stat în putință ar fi încălțat și pantofi cu toc cui, însă picioarele îi erau mult prea nesigure, așa că trebui să renunțe la această intenție.

Pleoapele și buzele și le machiase cu multă grijă, iar buclele argintii erau proaspăt coafate. Ciorapii și mănușile de dantelă de culoare albă îi completau cu mult succes imaginea. Când pătrunse în biroul agentului, Margaret Landow degaja un aer de mândrie și demnitate.

Chiar Balden se simți copleșit de intrarea pe care și-o făcu. Se ridică din fotoliu și îi ieși în întâmpinare. Cu un gest cavaleresc, sărută mâna venerabilei actrițe de care își aducea vag aminte.

– Ce pot face pentru a vă fi pe plac, doamnă? întrebă el politicos, indicându-i unul dintre fotoliile destinate vizitatorilor, aflate în fața biroului său. Dar vă rog să luați loc. Îmi permiteți să vă ofer ceva de băut? O cafea? Sau poate mai degrabă un pahar cu whisky?

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, dom-

nule Balden, răspunse bătrâna doamnă după ce se așezase cu un gest grațios. Un whisky nu ar fi deloc rău. Se discută mai ușor la un pahar de băutură.

– Subscriu cu totul la această părere, râse Balden. Sunt sigur că ne vom înțelege de minune. Umplu până la jumătate două pahare și le așeză pe marginea biroului. Ei bine... ce vânt v-a adus la mine?

Margaret Landow îi susținu privirile și trecu direct la subiect.

– Am auzit că sunteți un om foarte important în lumea publicitară, spuse ea. O cunoștință foarte apropiată are un contract cu dumneavoastră. Iată motivul pentru care am venit la dumneavoastră.

Ochii lui Balden se îngustară, pândind-o.

– Nu obișnuiesc să discut cu terți despre contractele mele, spuse el, lăsându-se pe spate.

Însă Margaret nu era genul care să se lase intimidată cu una, cu două.

– Se spune că oamenii cu adevărat importanți știu să fie și mărinimoși, continuă, fără să renunțe la gândul ei. Încăpățânarea în schimb, este o dovadă a îngustimii de spirit.

– Este foarte interesant, râse Balden care înțelesese deja că Margaret Landow venise pentru a interveni în favoarea lui Patty Dawson. Pe mine nu mă deranjează dacă se spune despre mine că aș fi încăpățânat. Îmi este

complet indiferent ce gândesc ceilalți despre mine. Fac numai ce consider eu că este bine.

– Însă de ce vreți să nenorociți un om care nu v-a făcut nici un rău? Bătrâna simțise că interlocutorul ei se pregătea să pună capăt discuției încă înainte ca aceasta să se înfiripe.

– Ascultați, doamnă Landow, spuse Balden pe un ton înghețat. Nu faceți decât să vă pierdeți timpul degeaba. Patty a semnat de bună voie un contract care îmi conferă anumite drepturi. Nimeni nu mă va determina să renunț să mă folosesc efectiv de acestea.

– Cum de puteți fi atât de lipsit de inimă, reîncepu Margaret atacul. Însă Balden o întrerupse fără menajamente.

– Am ascultat destul vorbăria dumneavoastră. În branșa mea se realizează câștiguri de ordinul milioanelor. Noțiuni ca lipsă de inimă sau mărinimie nu fac parte din vocabularul meu. Ați face mai bine să vă duceți acasă sau la una din seratele la care participați de obicei, iar pe mine lăsați-mă în pace!

Orice urmă de amabilitate dispăruse de pe chipul său. Se ridicase și-și proptise pumnii în șolduri. Margaret înțelese că nu mai avea nimic de pierdut, așa că iniție o ultimă încercare.

– Încă mai am prieteni influenți, spuse ea aparent calmă, deși tremura în adâncul sufletului. Pentru că, cu

excepția câtorva colegi, aproape nimeni nu-și mai aducea aminte de ea.

Balden își împinse bărbia înainte și îndreptă brațul spre bătrâna care rămăsese nemișcată în fața biroului lui.

– Îndrăzniți să mă amenințați? urlă el. Auzi cine vrea să mă intimideze pe mine: o actriță uitată de Dumnezeu! Sunteți ridicolă, doamnă. Poate în urmă cu patruzeci de ani să fi cunoscut pe cineva destul de puternic să se ia în piept cu un Kenneth Balden. Dar și de acest lucru mă îndoiesc. Și acum, plecați odată, dacă nu vreți să vă dau afară cu mâna mea.

Margaret se ridicase. Făcea eforturi să-și asigure o ieșire cât mai demnă. În toată viața ei nimeni nu îndrăznise să-i vorbească în acest mod. Ajunsă în ușă se mai întoarse o dată.

– Sunteți un netrebnic nenorocit, domnule Balden. Poate că în acest moment balanța înclină sau se află în mâna dumneavoastră. Dar acest lucru se poate schimba mai repede decât credeți. Și vă voi reaminti cât de curând de cele ce mi-ați spus.

Ajunsă în stradă, Margaret Landow respira cu dificultate. Era puternic afectată. *Ce mult aș fi vrut să o ajut pe Patty,* își zise ea, *însă cu oameni de teapa lui Balden nici nu ai cum să stai de vorbă. Nu pot fi învinși decât utilizând propriile lor arme.*

Luă un taxi până la *Perino-Bar* din Beverly Hills, unde

își dăduse întâlnire cu Patty. Era un local frecventat cu predilecție de cei din mediul cinematografiei și al televiziunii, care reușiseră să facă avere. Margaret nu mai fusese de multă vreme acolo, pentru că ieșea doar rareori în oraș.

Localul avea deocamdată doar puțini clienți, lucru care avea să se schimbe radical o dată cu lăsarea serii. Atunci aspirantele la gloria cinematografică vor începe să roiască, în speranța că vor capta atenția vreunui producător sau regizor.

Margaret se așeză la tejgheaua lungă a barului și comandă un whisky dublu, pe care îl dădu peste cap dintr-o înghițitură. Deși de regulă era cumpătată cu băutura, acum îi făcu un semn barmanului să-i umple din nou paharul. Când sosi Patty, Margaret mai băuse alte trei whiskyuri duble și limba începuse să i se împleticească ușor.

– Acest Ba... Balden este un nenorocit de netrebnic, înjură ea. M-a dat afară, asta a făcut. Pur și simplu m-a dat afară.

– Îmi pare atât de rău, Margaret, spuse Patty care își dădu imediat seama că povestea o afectase pe bătrâna actriță mai mult decât vroia să arate. Dar nu pune la inimă cele întâmplate. Ai făcut tot ce ai putut, încercând să mă ajuți. Și pentru mine asta contează în primul rând. Îți mulțumesc.

Margaret încuviință tristă, dând din cap.

– Dar nu ți-am fost de nici un folos. Nici măcar nu a stat să mă asculte. Și după aia m-a dat afară. Așa, pur și simplu. Pe vremuri așa ceva ar fi fost imposibil. Vreau să spun că și pe atunci existau indivizi de teapa lui. Dar aceștia știau măcar cum trebuie să te porți față de o doamnă.

Patty gustă din sucul ei de portocale. Apoi își așeză brațul pe după umerii lui Margaret, într-un gest consolator.

– Fii fericită că nu ești obligată să ai prea des de-a face cu astfel de indivizi. Să știi că nu este nici un fel de plăcere. Dar cei de teapa lui Balden se înmulțesc cu fiècare zi ce trece.

– Vă rog să mă scuzați, intră în vorbă un bărbat îmbrăcat elegant, care ședea pe taburetul de lângă Margaret. Numele meu este Ted Goldwater. Fără voia mea am asistat la conversația dumneavoastră. Dacă nu mă înșel, sunteți cunoscuta actriță Margaret Landow, nu-i așa?

Margaret râse înfundat.

– Da, eu sunt. Însă realitatea este că astăzi abia dacă mă mai cunoaște cineva. Astăzi nu mai sunt decât bătrână, uitată și nu mai pot fi de folos nimănui.

– Nu ai voie să spui așa ceva, o contrazise Patty revoltată.

– Și eu sunt de aceeași părere, doamnă Landow, spuse bărbatul de lângă ea. Îmi amintesc foarte bine de filmele dumneavoastră. Am văzut *Foc deasupra Atlanticului* de cel puțin cinci ori.

– Este drăguț că spuneți acest lucru, domnule Goldwater, răspunse actrița. Cu atât mai mult cu cât astăzi îmi prinde chiar foarte bine un cuvânt consolator. Și încă un whisky dublu.

Ted Goldwater făcu un semn discret bărbatului din spatele tejghelei.

– Sper că aveți bunătatea să acceptați să fiți invitata mea, doamnă Landow. La fel ca și tânăra dumneavoastră prietenă, firește.

Nu se limitară la un singur rând. Margaret se amețea văzând cu ochii, dându-se tot mai mult în spectacol. Savura cu vădită plăcere complimentele pe care i le făcea Ted Goldwater și chicotea ca o adolescentă la prima întâlnire galantă. Patty nu o mai văzuse niciodată pe bătrâna doamnă exteriorizându-se astfel.

– Dar ce problemă aveți cu acest Kenneth Balden? Cunosc agenți publicitari mai buni decât el, în cazul că aveți nevoie de vreunul, spuse la un moment dat Ted Goldwater. În clipa în care auzi numele lui Balden chipul lui Margaret se întunecă.

– Nu-mi mai aduceți aminte de individul ăla, Ted,

răspunse ea cu limbă împleticită. Intenționează să-i distrugă cariera lui Patty. Și nimeni nu-l va putea împiedica să o facă. Mare rușine.

– Poate că eu aș putea face totuși ceva, spuse bărbatul. Îl cunosc pe Balden și este posibil ca mie să-mi dea ascultare. În fond, ce doriți exact din partea lui?

La început Patty se codi să vorbească, însă la insistențele lui Margaret îi povesti lui Ted toată tărășenia. Acesta ascultă cu atenție și interveni din când în când, cerând lămuriri suplimentare când nu pricepea anumite lucruri. După ce Patty termină de vorbit, Goldwater scoase o carte de vizită și i-o înmână.

– Dați-i lui Jeff numărul meu de telefon. Să-i spuneți să mă sune imediat. Iar pe dumneavoastră vă rog să veniți mâine dimineață, la zece, în biroul lui Balden. Voi fi și eu acolo pentru a-i spune câteva vorbe.

– Ted, lălăi Margaret care reușea doar cu prețul unor deosebite eforturi să se țină în echilibru pe scaunul barului. Să știi că o merită, pentru că m-a dat afară.

– Voi face tot ce-mi va sta în puteri, Margaret. Vă promit acest lucru, râse Ted Goldwater.

– Ești un băiat de zahăr, suspină Margaret și-l bătu afectuoasă pe obraz. A fost nevoie ca Ted să o prindă, pentru că altfel ar fi căzut de pe scaun.

– Iar dumneavoastră fiți fetiță înțelegătoare și dați-i voie lui Patty să vă conducă acasă. Mi-a făcut o deosebită

plăcere să vă cunosc personal. M-aș bucura dacă ar fi posibil să ne revedem cât de curând. Se înclină ceremonios și-i sărută mâna.

– De ce faceți acest lucru? întrebă Patty care era atât de uimită încât rămăsese cu cartea de vizită în mână.

– Este foarte simplu, răspunse el. Sunt un mare admirator al doamnei Landow. Ea a vrut să vă dea o mână de ajutor, însă nu a reușit. Ei bine, îmi voi încerca și eu norocul. Iar un lucru este cert: pe mine Balden nu va îndrăzni să mă dea afară din biroul lui. Îi zâmbi prietenos lui Patty. Vă satisface acest răspuns?

– Foarte bine, băiatul meu, foarte bine, croncăni Margaret, plesnindu-l pe Ted pe umăr. Ar trebui să existe mai mulți ca tine. Învață-l minte pe Balden ăla!

Urcarea lui Margaret Landow în mașină s-a dovedit un lucru nu chiar simplu. Patty și Ted Goldwater au avut de furcă, nu glumă, până au văzut-o în sfârșit pe bătrâna doamnă așezată pe scaunul de lângă șofer, asigurată cu centura de siguranță. Patty îi strânse mâna la despărțire lui Goldwater.

– Vă mulțumesc mult pentru faptul că vreți să mă ajutați. Sunteți primul om pe care l-am întâlnit care să nu se teamă de Balden.

Convorbirea telefonică pe care Jeff o purtă încă în aceeași seară cu Ted Goldwater a fost apreciată de ambii ca foarte utilă. Jeff pricepu imediat unde bătea șeaua

interlocutorul său și prin ce mijloace intenționa să exercite presiuni asupra lui Balden.

Ted Goldwater era unul dintre cei mai influenți directori de studiou de la *Paramount*. De el depindea în mare măsură ce comenzi se transmiteau agențiilor publicitare independente. Iar până acum, cele mai multe comenzi îi fuseseră trimise lui Balden, fie și numai pentru faptul că agenția sa era una dintre cele mai mari.

– Să presupunem că aș reuși să-l ăăă... determin pe Balden să îi redea lui Patty libertatea, îi spusese Goldwater prin telefon lui Jeff. În acest caz pot conta pe faptul că filmul publicitar planificat se va turna în studiourile noastre, nu-i așa?

– Este un lucru care se poate aranja cu siguranță, îi răspunsese Jeff care inițial se gândise la *MGM*.

– Și în cazul că *Agenția JFO* va realiza și alte filme, sunt sigur că veți ști la cine să apelați, da?

– Se aprobă, Ted, râse Jeff, care începea să vadă din nou o rază de speranță la orizont. Dacă reușiți să o scoateți pe Patty din chingile contractului lui Balden nu voi mai filma decât în studiourile voastre. Vă dau cuvântul meu.

– Îmi este suficient, răspunse Goldwater. Cu asta considerați că suntem parteneri de afaceri.

8

DOUĂ ZILE MAI TÂRziu Jeff începu filmările. Ted Goldwater făcuse o treabă pe cinste. Practic, Balden nu avusese nici o scăpare. Goldwater îi dăduse de înțeles foarte clar că nu avea să mai primească nici cea mai mică comandă din partea lui *Paramount* în cazul că va insista asupra nenorocitului de contract semnat de Patty.

Iar pentru Patty, care asistase la întreaga discuție, fusese o adevărată binefacere să-l vadă pe Balden milogindu-se.

Cea mai mare satisfacție o resimți când Balden își îngropă fața în palme, aflând că Goldwater intervenise numai pentru că dorea să-i facă pe plac unei actrițe pe care o stima în mod special, să-i facă pe plac Margaretei Landow.

Fără nici un cuvânt, Balden îi înmânase contractul lui Patty, care, în prezența lui Goldwater, îl rupse în bucățele cu vădită satisfacție. Apoi părăsi agenția cu capul sus. Se simțea despovărată și totodată în culmea fericirii, știind că nu va mai fi niciodată nevoită să se întoarcă acolo.

La început, Patty se temuse oarecum de filmări. Se

afla, în fond, pentru prima oară în fața aparatului de filmat. Mulțimea de oameni care se agita fără întrerupere în jurul ei îi creea o stare de nervozitate. Dar Jeff o asigurase de fiecare dată că se va descurca foarte bine.

– Când văd agitația asta permanentă de aici îmi vine să-mi iau câmpii și să mă ascund în cine știe ce vizuină, îi spuse ea într-una din nenumăratele întreruperi de filmare.

– Nu trebuie să-ți fie frică, îi răspunse el, prinzând-o de braț. Ai în tine un *ce* deosebit, o fantastică strălucire interioară, pentru care te-ar invidia actori cu renume. Ești fără îndoială genul absolut fotogenic.

– Să știi că prefer totuși să pozez pentru fotografii de modă, oftă Patty înainte de a se întoarce în decor. Am impresia că îmi este mult mai la îndemână și este și mult mai amuzant.

– Vă rog, toată lumea în poziția inițială! strigă asistentul de regie. Camera de luat vederi!

– Merge, confirmă operatorul de imagine după ce aruncă o privire asupra greoaiei mașinării.

– Sunetul! urlă asistentul privind spre inginerul de sunet care-și trăsese căștile pe urechi.

– Merge, răspunse și acesta și ridică degetul gros în sus în semn că totul era în perfectă ordine.

Liniște, vă rog! țipă regizorul, așezându-se pe

scăunelul său, lângă camera de luat vederi. Și acum, *motor!*

Asistentul de regie care stătea lângă Patty bătu tare din palme.

– Patty, a șaptea dublă, strigă el, după care sări repede din cadru.

Patty era culcată pe spate în nisip. Purta același costum de baie care fusese folosit și la realizarea fotografiilor premergătoare. Undeva, departe, în fundal, se vedea marea. Era pictată pe o pânză și dădea un efect incredibil de real. Pe coama valurilor înspumate dansa o barcă cu pânze.

Camera de luat vederi se apropie mult de Patty pentru a filma un prim-plan cu chipul ei. Ea ținea încă ochii închiși. Patty numără în gând până la douăzeci și cinci. Așa îi ceruse asistentul de regie. Numărătoarea o începuse din clipa în care auzise comanda *motor.* I se păru că timpul stă pe loc, însă ratase de două ori până acum această secvență din cauză că deschisese prea repede ochii.

– Lasă problema timpilor în seama mea, fetițo, îi spusese regizorul cu o mutră acră. Numără încet și uniform până la douăzeci și cinci. După aia deschizi ochii. E limpede?

– *Stop!* zbieră regizorul, sărind de pe scaun. Dintr-un salt ajunse lângă Patty și se lăsă pe vine, lângă ea.

– Ți-au tresărit pleoapele, spuse el oftând din greu. Uite, îți mai explic încă o dată, fetițo. Imaginează-ți că stai culcată la soare și te-a toropit somnul. Dintr-o dată te trezești, privești în sus și vezi coborând spre tine panoul cu reclama pentru înghețată. Clar? La gestul ei de confirmare regizorul se întoarse la scaunul său, iar asistentul începu din nou să strige diferite comenzi.

– Patty, a opta dublă! *Motor!* Iar ea începu să numere din nou până la douăzeci și cinci, apoi deschise ochii și, de această dată, regizorul se declară mulțumit.

Patty filmă fără pauză două spoturi publicitare diferite, ceea ce nu era un lucru prea obișnuit. Se economiseau astfel și timp și bani. Jeff, la fel ca și oamenii de la *Hopkins,* era convins că, în nici un caz, acestea nu aveau să fie ultimele filmări ale lui Patty, deși ea continua încă să se simtă nesigură.

După ce se stinse și ultimul proiector, iar întreaga echipă se arătă mulțumită de felul în care ieșiseră filmările, Jeff o luă pe Patty în brațe.

– Ești destul de istovită, spuse el cu îngrijorare. Ai nevoie de o pauză. După câte se pare, emoțiile ultimelor săptămâni te-au marcat mai mult decât vrei să recunoști.

– Ce-mi doresc în primul rând este să ies pentru câtva timp din acest oraș, răspunse ea cu voce scăzută. Să las

undeva, departe, în urmă de tot, toată agitația și graba asta nebună. Să respir din nou aer proaspăt, nepoluat.

Jeff o cuprinse cu brațul de după talie și o conduse spre garderobă.

– Cred că și mie mi-ar prii câteva zile libere, spuse el după ce închise în urma lor ușa ce ducea spre studiou. Acum zgomotele se auzeau mult estompate.

– Asta vrea să însemne că ne luăm un concediu? Patty simți că inima i-o lua razna. De câte ori nu-și dorise să fie pentru câtva timp numai cu el. Spera ca atunci relația lor să redevină ceea ce fusese la început.

Jeff trase dopul sticlei de șampanie care părea că-i așteaptă în frapiera din colțul mesei. Comandase în mod special să-i fie adusă aici, pentru a sărbători cum se cuvine cu Patty încheierea cu succes a filmărilor. După ce făcu dopul să pocnească, turnă lichidul spumant, de culoarea aurului topit, în cele două pahare svelte, din cristal.

Îi întinse unul fetei și ciocniră.

– Pentru succesul tău și pentru vacanța noastră comună, iubito.

– Pentru cel mai fermecător bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, răspunse ea și se ridică în vârful picioarelor pentru a-i fura grăbită o sărutare.

Jeff îi luă paharul din mână și i-l așeză pe masă, alături de al său.

– Nu-mi ajunge, râse el încetișor și o trase spre el. Ea își lăsă capul pe spate și închise ochii. Când buzele lor se atinseră, un fior de dorință nestăvilită îi scutură întregul trup.

Pielea ei părea să ardă, când îi simți mâinile atingându-i sânii, iar mugurii lor întunecați se umflară, întărindu-se. Simțea membrul lui întărit, apăsându-i abdomenul. Fără să se desprindă din îmbrățișare se îndreptară, pas cu pas, spre ușă.

Patty pipăi cu mâna în spatele ei până dădu peste broască. Țăcănitul metalic care se auzi le dădu de înțeles că zăvorul era pus.

– Vrei să... aici...? întrebă Jeff cu un gâlgâit de plăcere. Fără să piardă timpul, duse mâna spre supradimensionatul ac de siguranță de culoare roz care menținea cupele sutienului ei.

– Ai o piele atât de delicată, murmură el în timp ce o dezbrăca de costumul subțire. Aș putea petrece ore întregi mângâindu-te.

– Atunci începe, ce mai aștepți? râse ea. Pentru că, știi, îmi place teribil să simt mâinile tale pe trupul meu.

Jeff purta o cămașă cu croială largă, deschisă la gât. Degetele ei începură să se joace cu cârlionții lui de pe piept, în timp ce degetele lui o mângâiau pe spate, în jos, pornind de la rădăcina părului. Atingerea lui o făcea să se contorsioneze înfiorată.

Era pentru prima oară că se atingeau astfel dincolo de pereții apartamentului ei, fapt care o făcea să-i sporească și mai mult plăcerea erotică. Avea impresia că erau doi copii puși pe năzbâtii, care tocmai au descoperit farmecul lucrului interzis.

Garderoba era mobilată cu gust. Lângă perete se găsea o canapea pe care vedetele se puteau odihni în pauzele dintre filmări.

– Hai, acolo... șopti Jeff la urechea ei, făcând un semn din cap în direcția canapelei.

Patty se desprinse însă cu agilitate din brațele lui.

– Două minute va trebui totuși să mai ai răbdare, spuse ea zâmbind. Până atunci fă-te comod și dezbracă-te și tu. Vreau să fac numai un duș rapid. Nisipul ăsta s-a lipit peste tot.

Îl lăsă acolo și alergă spre dușurile care se învecinau cu garderoba. Pereții erau acoperiți cu faianță de un albastru-închis, iar robinetele aurite. Patty își potrivi jetul de apă și intră sub duș. Întinse mâna după gel și se săpuni toată.

Jetul de apă cald îi împungea pielea ca o mie de ace. Un geamăt surd îi ieși dintre buze când își trecu mâinile peste sâni și își masă apoi sfârcurile întărite. Stătea cu spatele spre ușă și nu prinse de veste când Jeff, furișându-se pe vârful picioarelor, intră în camera de baie. Era gol și excitația lui părea să fi atins apogeul.

Când se simţi cuprinsă pe la spate, Patty, speriată, scoase un strigăt. Dar imediat îi simţi pieptul păros apăsându-i corpul. Una din mâinile lui ajunsese între coapsele ei înfierbântate, iar cealaltă îi mângâia abdomenul.

– Cele doua minute au trecut, gâfâi el. Şi nu am avut puterea să te mai aştept nici o secundă în plus.

Patty se străduise până în clipa aceea să-şi ferească capul de jetul de apă, ca să nu-şi compromită coafura. Dar de-acum nu-i mai păsa absolut de loc de acest amănunt. Simţea penisul lui împingându-se între picioarele ei..., penetrând-o.

– Ţine-mă bine, îi şuieră ea poruncitoare, aruncându-şi bustul înainte. Vreau să te simt tot în mine.

El o prinsese cu ambele mâini de talie, sprijinindu-se el însuşi de perete pentru a avea mai multă stabilitate. Abdomenul ei începu să se unduiască încet.

Patty simţea că nu va mai rezista mult timp şi că va ajunge la punctul culminant. Scâncea, scoţând din când în când mici ţipete pe care ropotul apei aproape că le acoperea.

– O, Jeff, gâfâi ea cu răsuflarea tăiată. Nu mai pot. Îmi vine! Tot aşa, tot aşa, nu te opri. Da, daaa... Avu unul din orgasmele acelea aparent nesfârşite, ce se perpetua în valuri aproape dureroase în întregul trup.

Capul parcă i se golise de tot sângele şi, pentru câteva

secunde, i se făcu întuneric înaintea ochilor, motiv pentru care trebui să se sprijine cu mâna de peretele din față. Apa fierbinte i se scurgea pe obraji, pătrunzându-i în ochi. Se îndreptă și-și arcui corpul cât putu mai mult spre spate.

Simțea cum mișcările lui Jeff deveneau tot mai sacadate. Îi auzea respirația gâfâită lângă ureche. Rămase așa, nemișcată, lipită de el, pentru a nu-i deranja mișcările. Apoi Jeff își puse mâinile peste sânii ei, mângâindu-i cu blândețe, în timp ce se revărsă în ea, eliberându-se.

După ce într-un târziu se desprinseră din îmbrățișare, Jeff o întoarse cu fața spre el și-i sărută îndelung buzele cărnoase și umede.

– În următoarele paisprezece zile nu ne vom ocupa cu nimic altceva. Sau poate că ai tu o propunere mai bună?

Patty clătină din cap, zâmbind mulțumită. Acum, când tensiunea dintre ei dispăruse, se simțea din nou în culmea fericirii. Doar ei doi existau pe lume. Și își dorea din tot sufletul să rămână la fel pentru totdeauna.

Jeff o înfășură într-un prosop imens și începu să-i frecționeze trupul cu blândețe, în timp ce Patty își prinse părul în alt prosop, ca într-un turban. Apoi se uscă și el în grabă și reveniră la garderobă. Din studiou nu se mai auzea nici cel mai mic sunet.

– S-ar părea că au plecat cu toții, spuse Patty care rămăsese nemișcată și cu urechea încordată în dreptul ușii.

– Nu-mi pasă, atâta timp cât ești cu mine, răspunse el, întinzându-se după paharul cu șampanie. Propun să pornim la drum chiar acum. O vacanță care începe sub astfel de auspicii nu poate fi decât minunată. De acord?

– Dar nu am nimic la mine. Măcar câteva rochii tot trebuie să iau. Și periuța de dinți și alte câteva mărunțișuri nu pot să ne strice nici ele.

– La ce ai nevoie de rochii? întrebă el cu o expresie nevinovată. Și-așa nu vom face decât să stăm culcați în pat. Iar periuțe de dinți putem cumpăra și în drum. Așa că, fă bine și îmbracă-te ca să putem porni o dată la drum.

– Nebun ce ești, râse ea, îmbrățișându-l. Nebunul meu drag. Nici nu știu încă încotro mergem.

– Ai să afli când vom ajunge, îi răspunse el, făcând pe misteriosul. Va fi o surpriză.

Patty se strâmbă și își bosumflă buzele.

– Nici când eram mică nu-mi plăceau surprizele, se plânse ea. Prefer să știu exact ce mă așteaptă. Dacă nu-mi spui în clipa asta unde mergem, nu urc în mașină!

– Vai, ce amenințare teribilă, râse el, îmbrăcându-și cămașa. Ținta noastră are opt litere din care două se repetă de două ori. Ești în stare să o ghicești?

– *Oklahoma!* exclamă ea dintr-o suflare. Nu apucase

să numere literele, însă în ultima vreme se gândise de atâtea ori la Oklahoma și-și dorise atât de mult să meargă acolo împreună cu Jeff, încât a fost primul lucru care îi trecu prin minte. Are doi de *O* și doi de *A*, nu-i așa?

– Corect, zâmbi el încântat. Dar și *Delaware* are tot opt litere din care se repetă câte două. *A*-urile și *E*-urile. Ce zici, am putea merge oare acolo?

– Nu mă prostești tu pe mine, clătină Patty din cap și bău o înghițitură de șampanie. Ce Dumnezeu să căutăm noi în Delaware? Nici nu știu exact pe unde vine statul ăsta. Pe undeva, pe Coasta de Est. Și acolo nu am în nici un caz de gând să merg.

Se îmbrăcară și ieșiră împreună de la garderobă. În hala imensă a studioului domnea un întuneric ca de smoală. Jeff, care purta într-o mână valijoara de machiaj a lui Patty, îi întinse cealaltă mână. Apoi porniră pe bâjbâite de-a lungul peretelui. De câteva ori, în întuneric, Jeff se lovi de câte ceva, scăpând înjurături înăbușite.

Când, într-un târziu, răzbiră până la ușile masive de metal de la intrare, le găsiră încuiate.

– Nu poate fi adevărat, gemu el. Să ne încuie cu adevărat idioții aștia aici...

Dintr-o dată Patty izbucni într-un hohot nestăvilit de râs. *Pedeapsa,* își zise ea, *asta-i pedeapsa pentru că am făcut un lucru interzis*. În orice caz, copil fiind, așa gândise de fiecare dată când pățea câte ceva asemănător. De câte

ori făcea câte un lucru nepermis, i se întâmpla, la scurt timp, câte ceva pe care ea îl punea în legătură cu această încălcare.

– Ce găsești de râs? întrebă Jeff furios, începând să bată din toate puterile cu palma în ușa metalică. Zgomotul loviturilor sale vui prin studiou, însă, în afară de ei, nimeni nu păru să audă acest vacarm.

– Cine știe, poate că vom fi nevoiți să ne amânăm călătoria, spuse Patty care se stăpânea cu mare dificultate să nu izbucnească din nou în râs. Sau poate ne petrecem vacanța aici. Doar avem toate condițiile de confort la garderobă. Avem și duș și canapea, ba chiar și o jumătate de sticlă cu șampanie.

Însă lui Jeff nu-i venea de loc să glumească.

– Măcar dacă aș da peste întrerupătorul de lumină, spuse el înciudat, pipăind peretele din apropierea ușii.

– Iar eu aș putea să mă ascund în culise, continuă Patty să se prostească. Iar tu vei fi nevoit să mă cauți. Și când, în sfârșit, mă vei găsi... Chicoti încântată. Dintr-un motiv neștiut, se simțea într-o dispoziție formidabilă, pe care nimic nu putea să i-o zdruncine. Nu-i păsa absolut deloc că era încuiată într-un studiou întunecat, din moment ce era împreună cu Jeff.

Important era că se aflau împreună. Unde și în ce împrejurări, nu mai avea nici o importanță. Se simțea degajată, relaxată. Trupul îi vibra încă în urma clipelor de

iubire de-a dreptul miraculoase și a îmbrățișărilor lui fierbinți. Doar aducându-și aminte, și simțea din nou arsura aceea între coapse.

Înghiți de câteva ori în sec, încercând să-și stăpânească noua pornire de dorință. *Este o nebunie,* își zise ea. *Cum pot să mă gândesc la așa ceva într-o asemenea situație?* Dar reacțiile corpului ei nu lăsau loc la nici o îndoială. Sfârcurile îi deveniseră pietroase și simțea și mai tare arsura dintre coapse.

– Jeff, începu ea cu voce tulbure. La garderobă am văzut că era un telefon. Ne întoarcem acolo și-i telefonăm portarului. Ne va deschide și vom putea pleca de aici.

Bineînțeles că nici ea nu avea de gând să rămână o veșnicie în acest studiou, însă înainte de a pleca mai vroia ceva. În timp ce se deplasau de-a lungul peretelui, parcurgând drumul înapoi cu băgare de seamă, Patty îl cuprinse de talie.

Când la început degetele ei îi atinseră penisul, el nu avu nici o reacție. Ar fi putut să fie o simplă întâmplare. Abia când începu să i-l dezmierde fără întrerupere, înțelese Jeff care-i erau, de fapt, intențiile.

– Ce faci? o întrebă el oprindu-se, fără să-i vină să creadă.

– Cum adică, vrei să spui că nu ai observat? suspină ea. Sunt pe cale să te seduc. Îi strânse cu gingășie

bărbăția, care începuse să se umfle tot mai mult. Vino, mai avem puțin.

Jeff înghiți cu dificultate. Era exact ce-și dorise dintotdeauna. O femeie, ea însăși activă, care să fie conștientă de propria ei senzualitate și care să știe să și-o exprime. Se împiedicară, grăbind ultimii pași, până găsiră într-un târziu ușa garderobei.

– Ai perfectă dreptate, spuse el în timp ce se dezbrăcau. Canapeaua asta este într-adevăr foarte ispititoare. Și o jumătate de oră în plus sau în minus nu mai contează.

9

SE ÎNTUNECASE DE-A binelea când telefonară portarului și-l rugară să vină să-i elibereze. Îmbrăcat în uniformă și însoțit de un câine lup, portarul se holbase la ei neîncrezător.

Patty își sprijinise capul de pieptul lui Jeff cu un zâmbet angelic. Se simțea pe deplin mulțumită și fericită. Jeff îi șoptise atâte cuvinte minunate în timp ce se iubiseră pe canapeaua de la garderobă.

– Ei bine, nu prea arătați ca spărgătorii obișnuiți, mormăi portarul. În acest caz presupun că nici nu ați fi telefonat după mine. Dar nu pot să nu-mi pun întrebarea ce făceați aici.

– Am filmat un spot publicitar în studioul acesta, explică Jeff. Am mai avut ceva de discutat cu actrița principală. Se legitimă arătând un permis din folie de plastic de dimensiunea unei cărți de credit. Aceasta este dovada că sunt îndreptățit să intru la orice oră în acest studiou.

În timp ce portarul studia cu atenție legitimația, Patty se apropie de câinele lup care însă începu s-o mârâie amenințător. Speriată, își retrase repede mâna.

– Mai bine nu vă apropiați prea mult de Leo, don'șoară, spuse paznicul. În nici un caz nu este un câine

de companie. Apoi îi dădu lui Jeff legitimația înapoi și-și duse degetele la cozorocul șepcii. Nu vă fie cu supărare, domnule Flaunt, dar nu v-am văzut încă niciodată pe-aici, pe la noi.

– Nu este nici o problemă, răspunse Jeff. În fond, nu v-ați făcut decât datoria. Noapte bună.

În timp ce se îndreptau spre *Porsche*-ul roșu care aștepta părăsit în parcare, Patty îl luă pe Jeff de braț.

– Parcă aș prefera totuși să-mi petrec noaptea în propriul meu pat și să pornesc abia mâine dimineață la drum, spuse ea în timp ce urcau în mașină.

– Nu eu sunt de vină că am întârziat atât de mult, râse el, ambalând motorul. Dar sunt foarte bucuros că s-a întâmplat așa. Se aplecă spre ea și o sărută cu gingășie pe buzele care îl dezmierdaseră atât de provocator pe canapeaua din garderobă.

– Direct spre casă? Sau mergem să îmbucăm ceva? întrebă el în timp ce introducea autovehiculul în circulația animată care domnea pe *Hollywood-Boulevard*. Firește, am putea merge și la *Mocambo*.

– Lăudărosule! râse Patty care se tolănise confortabil în fotoliul moale din piele. Te lauzi că ai mai fii în stare să dansezi în ritmul unui *rock* îndrăcit. *Mocambo* era una din cele mai selecte discoteci din Los Angeles, unde își dădea întâlnire la ore înaintate protipendada metropolei.

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu Jeff, privind-o pe furiș. Exagerările nu sunt niciodată sănătoase. Dar o gustare chiar că mi-ar prinde bine.

– De acord, spuse Patty. Dar nu vreau să merg în cine știe ce restaurant de lux. Nici la *Chasens* și nici la

Romanoff. Chelnerii sunt atât de îngrozitor de blazați acolo. Și nici nu am chef să mănânc file de somon sau sos de homari.

– În acest caz te invit la un *hamburger* cu *ketchup*. Și fac și cinste cu o cutie de bere.

– Ei da, asta zic și eu ceva cu adevărat tentant, râse ea și-și așeză mâna peste mâna cu care ținea el schimbătorul de viteze. Hai să mergem la *Fuddrockers*. Acolo servesc cei mai buni *hamburgeri* pe care ți-i poți imagina. Și niște sosuri fantastice, și o mulțime de salate. Să te lingi pe buze, nu alta.

– Ușurel, că ai început să visezi cu ochii deschiși, râse Jeff. Fac și *hamburgherii* parte din dieta ta? Altfel cum ai putea să te pricepi atât de bine la ei?

– Bineînțeles că nu ar trebui să mănânc așa ceva, chicoti ea. Dar din când în când omul mai trebuie să facă și ce-i este interzis. Or, astăzi simt o pornire irezistibilă în acest sens.

După masă se întoarseră la locuința lui Patty și se culcară imediat.

– Știi de fapt că până acum nu ai înnoptat niciodată în locuința mea? întrebă Jeff care ședea turcește în timp ce-i masa lui Patty spatele gol. Există vreun motiv mai profund pentru acest lucru sau este doar o simplă întâmplare?

– Habar n-am, răspunse ea. Probabil că niciodată nu s-a brodit astfel. De ce? Este un lucru important pentru tine? Se rostogoli pe o parte și îl privi cu ochii ei mari de culoarea alunei.

– Jeff îi susținu privirea și încuviință din cap.

– O să devină important, spuse el într-un târziu în șoaptă. Aș vrea să te muți în locuința mea din Westwood. Aș vrea să nu lucrăm doar împreună, ci să și trăim împreună.

Patty simți dintr-o dată un nod în gât. Vroia să-i răspundă, să-i spună că nu-și dorea nimic mai mult pe lume, însă nu reuși să scoată nici un sunet. Și dacă se va dovedi un eșec? îi fulgeră prin minte. Chiar era sănătos să renunțe la apartamentul ei din vila lui Margaret Landow? Dintr-o dată se simți cuprinsă de teamă. Teamă că ar putea să ia o hotărâre greșită, pe care apoi s-o regrete amarnic.

– Am putea să ne și căsătorim, îi propuse Jeff. Pronunțase aceste cuvinte fără nici un romantism, cu răceală, de parcă ar fi fost vorba de o propunere de afaceri. Ea era conștientă că nu asta putea să fie intenția lui, dar nu se putu împiedica să sară din pat și să fugă la baie. Își răcori fața cu apă rece și încercă să-și pună ordine în gânduri.

Când, după câtva timp, Patty se întoarse în dormitor, îl găsi întins în pat, în aceeași poziție.

– Te rog să mă scuzi, dar am fost nevoită să merg urgent la toaletă, murmură ea și se întinse iarăși lângă el. Își trase cearșaful până sub bărbie. În mod inexplicabilă, se simțea dintr-o dată deranjată de faptul că el îi privea fără nici o jenă trupul gol.

Dar el te iubește, Patty, își repetă ea pentru a nu știu câta oară. Doar știi și simți asta. Și tu îl iubești la rândul tău. Iar el vrea acum ca tu să te muți în locuința lui și să

devii soția lui. Ar trebui să sari în sus de bucurie și să-i răspunzi cu un DA categoric. Însă, în mod chiar și pentru ea inexplicabil, continuă să tacă. Apoi se răsuci pe burtă cu o mișcare bruscă și-și îngropă capul între perne.

Jeff stinse lumina. Apoi se aplecă cu grijă asupra ei și începu să-i mângâie părul cu blândețe. Îi sărută ceafa la rădăcina părului și apoi se întinse din nou în partea lui de pat.

– Somn ușor, iubita mea, spuse el în întuneric.

Așteptă ca ea să-i răspundă. *Cred că nu voi înțelege niciodată pe de-antregul femeile,* gândi el în timp ce închidea ochii. Mai rămase o vreme treaz, frământându-și mintea dacă spusese sau făcuse ceva nelalocul lui. Ca de obicei, căuta vina în primul rând la el. Dar oricât întoarse lucrurile pe față și pe dos nu găsi nimic care să o fi putut răni.

A doua zi dimineață Patty era complet schimbată. Se sculase cu mult înaintea lui, iar Jeff se trezi din cauza mirosului de cafea fierbinte.

– Ai dormit ca un urs, îl luă ea în primire cu un sărut. Barba lui nerasă îi zgârie pielea fină a obrazului, dându-i însă o senzație de plăcere.

El încercă să o tragă lângă sine, în pat, însă Patty se trase înapoi.

– Este aproape opt. Ar trebui să pornim la drum, înainte ca șoseaua să înceapă să se aglomereze.

În timp ce Jeff era în baie și se rădea, Patty se apropie de el. Își încolăci brațele peste torsul lui gol și își lipi obrazul de spatele lui.

– Este pentru ultima oară că te razi în această casă,

spuse ea. După ce ne întoarcem din Oklahoma mă mut la tine.

– Ţi-a fost chiar atât de greu să te hotărăşti? întrebă el zâmbind. Cu vârful degetului îşi luă un pic de spumă de pe obraz şi o mânji pe nas.

– Mi-e puţin frică, recunoscu ea. Dar numai atâtica. Îi arătă degetul mare şi arătătorul, depărtate între ele la numai câţiva milimetri, apoi îi trimise o bezea.

Îşi luară rămas bun de la Margaret Landow care le ură călătorie plăcută şi distracţie cât mai multă.

– Nu pot să neg că plecarea ta de la mine mă întristează un pic, spuse bătrâna doamnă. Dar sunt sigură că pentru voi este mai bine dacă veţi trăi sub propriul vostru acoperiş. O sărută pe Patty la despărţire pe amândoi obrajii şi scutură cu multă vigoare mâna lui Jeff. Poartă-te frumos cu ea, băiatul meu, spuse ea, luându-şi rămas bun. Pentru că, dacă aud vreo plângere, vei avea de-a face cu mine.

Jeff conduse prin oraş cu viteză rezonabilă. Îi aştepta un drum de aproape două mii de kilometri şi patru frontiere federale de trecut. În primul rând aveau să traverseze deşertul *Mojave* din statul Nevada. Apoi trebuiau să treacă pe lângă Marele Canion din Arizona, unde îşi programaseră să facă o escală şi să înopteze în Flagstaff.

În ziua următoare aveau să ajungă în *New Mexico* şi apoi la Amarillo, în Texas. Abia spre seară aveau să treacă graniţa statului Oklahoma. Dar primul lucru pe care trebuiau să-l facă era să iasă din acest gigant Los Angeles cu nenumăratele sale suburbii.

– A, iată-l și pe vechiul meu prieten, râse Jeff când văzu înaintea sa motocicleta de patrulare a poliției. Reduse viteza și opri în dreptul motocicletei care era staționată pe marginea șoselei. Roata din spate era turtită ca o clătită. Polițistul, care își ridicase viziera căștii era negru de supărare.

– Aveți nevoie de o mână de ajutor, domnule polițist? strigă Jeff după ce coborî geamul lateral. Dacă vă strângeți picioarele ați putea încăpea pe locul din spate.

– Iarăși dumneavoastră, răspunse acesta cu un mârâit. Numai dumneavoastră mai lipseați pentru ca fericirea mea să fie deplină.

– Dar eu vorbeam serios, insistă Jeff. Vreți să vă luăm o bucată de drum?

– Mulțumesc, dar am chemat deja un coleg prin stația radio. Apoi se apropie totuși de ei și privi cu interes în interiorul mașinii.

– Ia te uită, nu avem aici pe acea tânăra doamnă care se grăbea deunăzi atât de tare? Nu știu de ce, dar parcă o cunosc de undeva. Își frecă bărbia, gândindu-se intens.

– Gata, știu! strigă el triumfător. Sunteți regina înghețatei din acest an. Veni și mai aproape și-și sprijini coatele de portieră. Spuneți-mi, chestia aia este într-adevăr atât de bună cum arată? o întrebă el pe un ton confidențial. Nevastă-mea este înnebunită de tot după înghețata aia.

– Habar n-am, răspunse Patty râzând în hohote. Nu mă omor după înghețată și pe asta nu am gustat-o niciodată.

– Ce chestie, răspunse polițistul buimac. Dar păreți atât de convingătoare în pozele alea din reviste.

– Ei bine, dacă nu vă putem fi de nici un folos, plecăm mai departe, le întrerupse Jeff conversația. Mai avem cale lungă în fața noastră.

– Dar încotro? întrebă bărbatul în uniformă, dându-se înapoi cu un pas.

– Spre Oklahoma. Și pentru un timp veți scăpa de noi, râse Jeff și ambală motorul. Rămâneți cu bine.

Partea de apus a statului Oklahoma unde crescuseră Patty și Jeff era predominant agrară. Fermierii cultivau aproape toate sortimentele de cereale, însă se întâlneau deseori și întinse plantații de bumbac sau de arahide.

În schimb, partea răsăriteană era industrializată. Sondele petroliere și rafinăriile împânzeau peisajul, iar Tulsa și Oklahoma-City erau acoperite aproape tot timpul anului de un nor otrăvitor alimentat permanent de gazele arse emanate în atmosferă de nenumăratele fabrici și platforme industriale.

În Elk-City în schimb, care era orașul lor de baștină, cerul era în continuare albastru și limpede. Ogoarele și pajiștile nesfârșite pe care pășteau turme mari de bovine erau o adevărată delectare pentru ochi. Deși și aici oamenii erau nevoiți să trudească din greu, totul părea mult mai calm, mai echilibrat decât ceea ce se poate numi atmosfera marilor metropole ale industriei.

Au fost cele mai frumoase săptămâni pe care le trăise Patty vreodată. Locuia împreună cu Jeff într-un motel

dinafara orașului. Camera lor era simplă, însă foarte curată și liniștită.

Se întâlneau cu rudele și prietenii pentru a lua masa, însă majoritatea timpului și-l petreceau, împreună, doar ei doi. Nu simțeau nevoia să-și tulbure intimitatea prin prezența unor terți. Se iubeau, făceau plimbări lungi și savurau clipele în care leneveau unul lângă altul.

Stăteau ore întregi de vorbă și se întâmpla destul de des să se ia la ceartă pentru ca să se împace aproape imediat după aceea, în pat. Aceste dispute ale lor nu aveau niciodată un aspect serios, fiind mai degrabă un fel de hârjoană din prea multă dragoste.

Doar un singur subiect nu l-au abordat niciodată. În toate aceste paisprezece zile nu se pomeni nici măcar o singură dată cuvântul *căsătorie*. Părea un fel de *tabu* căruia i se supuseră amândoi de bună voie. Patty ar fi vroit mult să discute și despre acest lucru, însă din moment ce Jeff nu-l abordă deloc nu o făcu nici ea.

Pe drumul de întoarcere spre Los Angeles lui Patty aproape că îi venea să plângă. Se consola la gândul că prin reclama pentru *Hopkins* devenise atât de cunoscută încât de-acum avea să poată alege dintre cele mai convenabile oferte și să câștige, în sfârșit, o mulțime de bani.

În timpul vacanței lor, Jeff vorbise prin telefon de mai multe ori cu secretara sa, care asigura continuitatea activității firmei. Apoi analizară vraful de cereri primite din partea mai multor potențiali clienți. Printre acestea erau și o serie întreagă de propuneri concrete foarte interesante.

Drumul de întoarcere care traversa jumătate din continent se desfășură fără incidente deosebite. Se schimbaseră în mod regulat la volan, astfel încât să nu obosească nici unul dintre ei excesiv. Cu puțin timp înainte de a intra în Los Angeles, volanul fusese din nou preluat de Jeff. Și, în timp ce se deplasau pe bulevardul *Santa Monica,* ceea ce părea inevitabil se întâmplă din nou. *Porsche*-ul sângeriu a fost oprit de o patrulă de poliție pentru exces de viteză.

– Ați fi făcut mai bine să fi rămas în Oklahoma, le spuse polițistul pe care îl cunoșteau de-acuma atât de bine. Nici nu știu ce să mai fac cu niște incorigibili ca voi, oftă el.

– Mai acordați-ne o șansă, spuse Patty. Uitați pur și simplu că ne-ați întâlnit.

– Nu pot, râse polițistul. Sincer să fiu vă pândesc întoarcerea de mai multe zile. Pentru că soția mea ține neapărat să aibă autograful dumneavoastră. De asta v-am și oprit. Făcu cu ochiul și-i întinse lui Patty un pix și una din fotografiile ei cu *Înghețata Hopkins* pe care o decupase cu grijă dintr-o revistă.

A doua zi greul vieții reîncepu.

– Una este relația noastră personală, începu să-i explice Jeff, și alta relația noastră de afaceri. Patty ședea cuminte în fața biroului și-l asculta cu atenție. Aș vrea ca totul să fie în cea mai perfectă ordine, continuă el pe un ton calm. Din acest motiv Rosemary a pregătit un contract, care să reglementeze toate amănuntele colaborării noastre. Îi întinse mai multe coli capsate, învelite într-o mapă din plastic transparent.

– Te rog să citești totul cu atenție și să întrebi ce-ți este neclar, îi atrase el atenția. În timp ce Patty era cu privirile pironite la hârtiile pe care le ținea în mână, Jeff ridică receptorul telefonului și purtă o convorbire de afaceri cu un alt client.

Lui Patty nici nu-i trecea prin minte să citească contractul gros de peste douăzeci de pagini. Luă un pix de pe birou și semnă în josul ultimei pagini. Apoi întinse în tăcere originalul peste birou și băgă copia ei în geantă.

– Ai citit cu atenție totul? o întrebă Jeff, acoperind microfonul cu palma.

– Știi prea bine că nu mă pricep la hârțogărie dintr-asta, răspunse ea. Sunt sigură că e bine așa cum e scris acolo. În fond ești doar agentul meu și pot să am încredere deplină în tine.

Jeff termină convorbirea și o privi cu o expresie de totală surprindere.

– Îți mai aduci probabil aminte că ai mai semnat o dată un contract, fără să-l fi citit. Și atunci era cât pe-aci să dai de dracu'.

– Dar tu ești prietenul meu, râse ea, ridicându-se. Nu ești tu unul de teapa lui Kenneth Balden. Știu că pot avea încredere în tine. Și că întotdeauna vei fi de partea mea!

La început lucrurile merseră ca pe roate. Patty observă foarte curând că Jeff era un agent de înaltă clasă. Nu căuta niciodată să încheie contracte pe termen scurt, ci încerca să-și convingă clienții să aleagă variante de reclamă complexe, care reprezentau mai multe etape interdependente, succesive.

Majoritatea afacerilor le rezolva prin telefon. Dar

părea să aibă și un al șaselea simț care îi spunea când se impunea contactul direct cu clientul. Patty îl însoțea adesea când făcea drumuri mai lungi în afara localității.

Însă și ea muncea din greu. Între timp Jeff mai luase sub contract alte șase fotomodele: patru femei și doi bărbați. Patty se înțelegea bine cu toți. La fel se întâmpla și cu Jack Welby, care realiza majoritatea fotografiilor pentru *Agenția JFQ*.

Când erau împreună în particular, cei doi nu discutau niciodată probleme de afaceri.

– Când ai vreo problemă caută-mă la birou, îi spunea el de câte ori încerca ea să aducă vorba despre un anumit aspect sau altul. Acasă nu vreau să aud astfel de discuții.

Intrarea lui Patty în lumea succesului a avut loc atunci când i-a apărut pentru prima oară fotografia pe coperta revistei *Lady*. Iar în interiorul revistei de mare tiraj tot imaginea ei apărea pe alte opt pagini duble, în care prezenta ultima colecție de modă a unei tinere creatoare. Atât fotografiile cât și coperta erau de-a dreprtul năucitoare iar ofertele începură să se strângă grămezi.

Munca pentru *Lady* durase trei săptămâni, iar Patty era de părere că merita un mic respiro. Însă următorul angajament fusese deja stabilit. Era vorba din nou despre un spot publicitar pentru *Înghețata Hopkins* care a fost turnat în studiourile de la *Paramount*.

Imediat după aceea trebui să ia avionul pentru a face câteva fotografii în Milwakee. Comanda fusese dată de o importantă fabrică de bere ce spera cu ajutorul

respectivei reclame, să sporească desfacerea berii în rândul clientelei sale de sex feminin.

Imediat după reclamă urmă un alt film publicitar: un film japonez pentru aparate foto. Munca a fost extrem de neplăcută, pentru că, orice ar fi făcut, japonezii se arătau mereu nemulțumiți.

– Am nevoie de o pauză, Jeff, spuse ea când ajunse acasă epuizată. Simt că nu voi rezista, dacă mai continui așa.

– Discutăm despre asta mâine, la birou, răspunse el înlănțuind-o cu brațele. Acum vei face întâi o baie fierbinte și apoi am să-ți fac un masaj.

Grija și atenția plină de gingășie cu care o înconjura Jeff îi făceau bine.

– Mmh, ai mâini de vrăjitor, suspină ea somnoroasă. Îmi simt mușchii din nou relaxați de parcă aș fi renăscut. E atât de bine...

– Foarte bine, îi șopti el la ureche. Ce-ai spune, în fond, de un bebeluș? Se strecură lângă ea, sub pătură, și-i mângâie spatele cu tandrețe.

Patty își simți sfârcurile întărindu-i-se. Se răsuci pe spate și îi conduse mâna între coapsele ei.

– Înțelegi cât de mare este dorul meu? Dintr-o dată oboseala îi dispăruse ca prin farmec.

Mai târziu, în timp ce zăceau lipiți unul de celălalt, ea se gândi la bebeluș. Dintotdeauna își dorise să ajungă un manechin renumit. Acum, când visul i se împlinise, își dădea seama cât de puțin important era de fapt ca oamenii să se întoarcă pe stradă după ea, pentru a-i solicita autografe.

În ultima vreme îi trecuse de mai multe ori prin minte gândul să renunțe la această profesie și să se dedice în întregime lui Jeff. Era convinsă că și el își dorea un copil, iar ea însăși se simțea pregătită pentru acest eveniment.

Când îi vorbi lui Jeff despre aceste lucruri, a doua zi dimineață, surpriza îi fu mare. El o ascultase cu palmele împreunate în fața buzelor.

– Știi, începu ea zâmbitoare, am stat și m-am gândit la ce mi-ai spus. Îmi plac mult copii și vreau să am și eu unul. Te bucuri? Am să încetez să lucrez și nu voi mai fi decât gospodină și viitoare mamă.

– Prin contract acest lucru îți este interzis, răspunse el fără ca pe fața sa să se poată vedea vreo schimbare.

– Ce sunt prostiile astea, Jeff? îl repezi ea. Cum adică, de ce să nu pot face un copil cu tine? Și-așa m-am săturat până peste cap de angajamentele astea care nu se mai termină. Nu vreau să mai văd cât voi trăi un aparat de fotografiat și nici să mai calc într-un studiou cinematografic.

– S-ar zice că ai uitat că noi doi am încheiat un contract. Se întinse și scoase dintr-un sertar al biroului mapa din plastic transparent. Aici, spuse el, la pagina șapte, paragraful paisprezece. Citez: ...graviditatea, fie ea intenționată sau involuntară, are ca urmare o amendă de cinci sute de mii de dolari.

Jeff închise mapa cu un zgomot sec.

– Ai semnat asta pe lângă mai multe altele.

La începu Patty avu impresia că nu auzise bine. Gândurile i se vălmășeau haotic în minte. Nu, nu putea fi adevărat. Era imposibil să vorbească serios.

– Bine Jeff, spuse ea aproape implorându-l, dar tu ești prietenul meu și mă iubești.

– Firește că sunt prietenul tău, îi răspunse el imediat. Și te și iubesc cu toată puterea sufletului meu. Dar asta este partea personală a relației noastre. Ca om de afaceri mă văd însă obligat să insist asupra respectării întocmai a clauzelor contractuale. Doar îți atrăsesem atenția să citești fiecare, și țin să subliniez, *fiecare* rând. După câte se pare nu ai făcut acest lucru, altminteri nu înțeleg cum de te-ai mai afla acum aici, în fața mea, atât de descumpănită.

Patty se ridică cu greutate. Avea senzația că picioarele nu o vor mai putea susține și că se va prăbuși. Doamne, cum de mi s-a putut întâmpla așa ceva? gândi ea cu obidă. Cum poate fi un om atât de stupid, încât să repete aceeași greșeală de două ori?

Se întoarse în locuința lor, în care trăiseră atâtea clipe fericite unul lângă celălalt. Era însă conștientă că de acum, gata, totul era de domeniul trecutului. *S-ar putea să reușească să mă împiedice să rup relația de afaceri care ne leagă,* își spuse ea îndurerată, trecând fără țintă dintr-o încăpere în alta, *însă nu și pe cea personală.*

Chiar astăzi își va face bagajele și se va muta de la el. După cele ce se petrecuseră la birou, nu putea concepe să rămână, fie și un singur minut, împreună.

– O, Jeff, oftă ea plină de tristețe, oprindu-se lângă patul pe care se iubiseră cu atâta patimă doar cu câteva ore în urmă. Cum de te-a lăsat inima să-mi faci așa ceva?

Patty își târî pașii la telefon. Avea s-o sune pe

Margaret Landow, deşi ştia că între timp, fostul ei apartament fusese închiriat altcuiva. Poate că bătrâna doamnă avea să-i acorde totuşi adăpost pentru două-trei zile, măcar atât, până va reuşi să găsească ceva cât de cât convenabil.

Fireşte, câştigase suficient pentru a-şi putea permite orice cameră de hotel. Însă Patty se temea să rămână singură noaptea.

– S-a întâmplat un lucru îngrozitor, Margaret, spuse ea cu voce înecată de lacrimi. Între mine şi Jeff totul s-a terminat. Aş putea să locuiesc la tine câteva zile?

– Bineînţeles că poţi, Patty, răspunse actriţa. Dar ce s-a întâmplat? Doar eraţi trup şi suflet, voi doi. Cu adevărat o pereche ideală. Tineri, chipeşi, încununaţi de succes pe plan profesional. Iar faptul că vă despărţiţi...

– Jeff voia un copil, suspină Patty printre lacrimi. Şi eu la fel.

– Ei bine, dar în acest caz totul este în perfectă ordine, o întrerupse Margaret care nu mai pricepea nimic. De ce să vă despărţiţi? După părerea mea mult mai indicată ar fi, dimpotrivă, o căsătorie. E-adevărat că vremurile s-au mai schimbat şi mariajul nu prea se mai poartă. Însă, pentru copil, ar fi cea mai bună soluţie.

– Of, nu mă înţelegi, se lamentă Patty. Copilul îl vrea doar în particular, în timp ce de mine se simte legat mai mult prin relaţia de afaceri. Insistă să îndeplinesc clauzele contractuale. Şi prin contract mi se interzice să rămân gravidă.

– Înseamnă că iar ai semnat un contract fără să-l

citești, spuse Margaret pe un ton sec. Zău așa, draga mea, după experiența pe care ai avut-o cu Kenneth Balden...

– Știu că am greșit, hohoti Patty. Nu-mi mai scoate și tu ochii acuma. Și-așa nici nu mai știu ce se întâmplă cu mine.

– Iau chiar în clipa asta un taxi și vin la tine, îi spuse cu voce apăsată Margaret, care nu putea crede nici în ruptul capului că Jeff ar fi fost capabil să o pună să semneze un contract în defavoarea ei. *Un băiat atât de drăguț,* își spuse ea în timp ce așeza receptorul în furcă.

În drum îl întâlni pe Jeff care ducea el însuși la poștă o scrisoare urgentă, pentru că era ziua liberă a lui Rosemary.

– Bună, Margaret, mă bucur că te văd, o salută el zâmbind. Din păcate mai am încă de lucru, însă Patty este deja acasă. Vin și eu cât pot de repede, pe curând.

Dacă Jeff are de gând să se despartă de Patty înghit o coadă de mătură, își zise bătrâna. *În primul rând trebuie să mă uit mai îndeaproape la ciudatul acela de contract.*

Când îi deschise și se aruncă de gâtul ei, ochii lui Patty mai înotau încă în lacrimi.

– Ce bine că ai venit. Nici nu mai știu ce este cu mine.

– Contractul, vreau să văd contractul acela, spuse Margaret, îndepărtând-o. Iar între timp tu vei merge la baie și te vei aranja astfel, încât să fii din nou prezentabilă. Acum arăți într-un hal de nedescris.

După ce Patty se supuse spășită, Margaret își așeză ochelarii pe nas cu un gest afectat și începu să citească, cuvânt cu cuvânt. Contractul conținea clauzele uzuale. Neobișnuite erau doar sumele de penalizare pe care ar

urma să le plătească Patty în cazul în care ar refuza să-l mai respecte.

– Patty! strigă bătrâna, al cărei chip se lumină de un zâmbet fugar. Vrei să vii puțin încoace?

– Ei bine, ți-ai fi putut scuti mult sânge rău, dacă ai fi pus mâna să citești tu însăți întregul contract, spuse actrița, zâmbindu-i șmecherește în timp ce-i întindea teancul de hârtii. Poftim! Aici, pagina doisprezece, paragraful unu.

– Înțelegere specială, citi Patty cu glas tare. Acest contract își pierde valabilitatea de îndată ce semnatarii lui convin să încheie un nou contract. Noul contract se definește, ca formă și denumire de contract de căsătorie.

Cu un strigăt, Patty lăsă să-i cadă hârtiile din mână și ieși alergând. Intră gâfâind în biroul unde Jeff vorbea, ca de obicei, la telefon cu un client. Însă în aceste clipe Patty nu mai putea ține cont de acest amănunt. Se aruncă de gâtul lui și îl sărută dezlănțuită.

SFÂRȘIT

Tiparul executat sub comanda 40 480
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Cariera de fotomodel a frumoasei și senzualei PATTY DAWSON părea a se fi împotmolit într-un punct mort. PATTY a evitat propunerile indecente ale lui BALDEN, patronul unei importante firme publicitare din LOS ANGELES.

Apariția lui JEFF, prieten din copilărie, un adevărat vrăjitor, rezolvă toate problemele.

Vedetă peste noapte, iubită, fericită!

Dar diabolicul BALDEN nu renunță, țese un nou plan. Va reuși să distrugă dragostea lor?

Lei 1500

JEFF se sprijinise cu spatele de perete și se lăsase pătruns de dulceața dezmierdărilor ei provocatoare. Ținea ochii închiși și se sprijinea leneș de umerii ei rotunzi. Respirația îi devenise rapidă și fierbinte.

– Oprește-te, gemu pe neașteptate, îndepărtând-o pe PATTY de el. Nu mai suport...